

Phan anh

Phan Anh

Bởi vì ta thuộc về nhau

Bởi vì ta thuộc về nhau

Công ty
Sách Sách Việt

nhà xuất bản
THANH NIÊN

Bởi Vì Ta Thuộc Về Nhau

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

“Tình yêu là nhịp cầu kỳ diệu nhất để kết nối mọi tâm hồn”

Cho Hangzim! Như một món quà sinh nhật.

Cho Vô Thường! Những người bạn thân.

Và cho Bảo – Cháu Bi Ngầu của tôi!

Phần 1:

Bạn hỏi về anh chàng đẹp trai có gương mặt vuông vức chữ điền, dáng người cao lớn, và mái tóc cắt ngắn đang đứng ở đường băng số 14 của sân Bowling ấy hả? Anh ta là giám đốc của một công ty chuyên kinh doanh về dược và trang thiết bị y tế, đồng thời bao gồm cả hệ thống bệnh viện và phòng khám tư quy mô bậc nhất Hà Nội và các tỉnh lân cận. Dĩ nhiên, anh ta rất thành đạt, cảm ơn bạn đã quan tâm.

Chuyện đó cũng không có gì lạ khi một người có Ba là một quan chức cao cấp của bộ y tế. Người đã phấn đấu không biết mệt mỏi trong hơn một thập kỷ để xây dựng và phát triển công ty của gia đình. Nhưng điều bất thường là chỉ trong vòng ba năm kể từ khi được ba mình giao cho trọng trách điều hành, anh đã giúp công ty tăng giá trị lên gấp hai lần. Một con người thành đạt sớm ở cái tuổi mới 28 của mình.

Thế nhưng, mới nhìn bộ dạng của anh, người ta hẳn sẽ liên tưởng tới một tay chơi Bowling chuyên nghiệp. Nhìn đôi giày Bowling “xịn” của hãng Decker mà xem, găng tay trợ lực, và cả loại bóng Storm được đặt riêng để vừa vặn với kích cỡ ngón tay của người chơi nữa. Những thứ đó hẳn đã ngốn của anh khoảng vài ba ngàn USD chứ không ít. Nhưng ai mà thêm quan tâm, Thái Việt đang đặt hết tâm trí vào cú ném mà anh sắp thực hiện.

Và rồi, anh vung mạnh cánh tay, quả bóng vẽ lên đường băng một đường cong hoàn hảo. Cú ném hất 10 chai kegel đổ tung toé trên đường băng và cái màn hình 21 inches trên đầu cho biết rằng anh vừa ghi một cú Strike ngoạn mục. Thái Việt làm bộ cúi mình chào khán giả, đón nhận tiếng vỗ tay nồng nhiệt và tiếng suýt soa của cô gái xinh đẹp ngồi phía sau. Cô ta khá trẻ, chắc chỉ khoảng 20 là cùng. Cô có mái tóc “xoăn mỳ” nhuộm vàng hoe, mặc quần cạp trễ và áo hai dây mỏng tang màu hồng nhạt. Phải nói là cô đẹp, đẹp một cách lộng lẫy và hiện đại, cái vẻ đẹp của những cô gái trẻ trung sớm biết ăn chơi thường được gọi mĩa là “thế hệ 8x quý_sò_tộc”.

Thái Việt là khách quen, quen đến nỗi mấy cô phục vụ chẳng thừa hơi đâu mà ngạc nhiên khi thấy cô nàng đi cùng anh lần này lại là một cô hoàn toàn khác. Đó dường như là “thói quen” đặc trưng nhất của Việt. Mỗi tháng, hoặc có thể là mỗi tuần khi tới đây, anh lại đi cùng một cô gái khác nhau. Nếu có một điểm chung giữa các cô gái, thì đó hẳn là cô nào cũng trẻ trung, xinh đẹp, và cô nào cũng rút dài chỉ sau một thời gian ngắn. Thậm chí các cô phục vụ ở đây còn lập hẳn một cuộc thi mà người thắng cuộc là người đoán ra được cô nào sẽ “tại vị” lâu hơn một tháng. Hình như, giải thưởng vẫn chưa được trao cho ai cả.

Thái Việt đưa mắt nhìn đồng hồ, giờ này chắc Phan đang trực? Ở cái trung tâm tư vấn nhỏ xíu của Phan, liệu lấy đâu ra bệnh nhân nội trú mà trực nhỉ? Chiều nay anh xúi Phan nhờ người trực giùm để đi chơi với anh, nhưng gã gần ấy không chịu, thật là cứng đầu. “Nếu tớ là lính của cậu, thì ắt hẳn là cậu chẳng lấy làm thích thú gì khi tớ bỏ trực đi chơi, đúng không nào?”

Phan 2:

Phan đưa tay chỉnh tấm bảng đề tên anh trên bàn làm việc cho ngay ngắn rồi ngồi xuống ghế, anh duỗi thẳng và ghếch hẳn chân lên bàn, dùng đưa chiếc ghế theo thói quen. Anh ngửa mặt nhìn lên trần nhà, vui vẻ huýt sáo một bản nhạc mà anh yêu thích, rồi anh rút cuốn sách trong ngăn bàn ra và bắt đầu đọc một cách chăm chú. Phan có gương mặt điển trai kiểu rất thư sinh, cộng với đôi mắt thông minh, quyết đoán ẩn sau cặp kính cận được đeo trên chiếc mũi cao, và nụ cười luôn thường trực trên môi khiến anh luôn dễ dàng lấy được cảm tình của người đối diện. Rồi khi Phan cất cuốn sách vào ngăn bàn, đứng dậy vận lưng cho đỡ mệt mỏi thì người ta còn dễ dàng nhận ra rằng anh có thân hình dong dỏng cao và khá cân đối.

Phan vẫn chưa cởi áo Blouse vì quy định của công việc là vậy. Đây chỉ là một trung tâm tư vấn sức khỏe và HIV trực thuộc một bệnh viện của sở y tế Hà Nội. Thế nên không có bệnh nhân nội trú cũng như không có nhiều ca cấp cứu và vì vậy bác sỹ trực cũng khá nhàn. Nhưng việc trực vẫn phải trực, vì đó là nhiệm vụ và quy định.

Phan trực ở phòng làm việc chung, nó khá rộng, sát trên tường là vô số những tập hồ sơ được đặt cẩn thận trên giá, cái nào cũng được gắn biển “mật” và chỉ có nhân viên của trung tâm mới được phép lấy xuống xem. Trên một dãy bàn được kê dọc theo chiều dài của phòng, mấy bộ máy tính nằm im lìm say ngủ. Trên tường được treo vài bức tranh y học khổ 0,8 x 1m vẽ các sơ đồ phẫu thuật học. Biển chỉ dẫn trong trường hợp bệnh nhân bị sốc phản vệ, hay các biển chứng có thể mắc phải. Thêm vào đó là mấy tấm hình diễn tả sát thực công việc của những người như anh với dòng chữ được ghi chú: “Khi tư vấn, chúng tôi là chuyên gia. Khi trò chuyện, chúng tôi là tri kỷ”.

Được treo cao hơn và trang trọng giữa trung tâm là bức chân dung Hồ Chủ tịch. Thấp hơn một chút, ngay phía dưới, là câu tôn chỉ của ngành y: “Lương y phải như từ mẫu”. Bên góc phải được ngăn riêng ra mấy phòng nhỏ, chỉ rộng khoảng 9, 10m², được cách âm cẩn thận, bên trong đặt một chiếc bàn và hai chiếc ghế. Đó là nơi mà những bác sỹ tư vấn như anh sẽ ngồi, lắng nghe người bệnh tâm sự và cho họ lời khuyên.

Gập cuốn sách lại và cẩn thận đánh giấu trang mình vừa đọc, Phan uể oải nhìn xuống đồng hồ, đã 22h14 phút, nếu không có gì đặc biệt, thì khoảng 1 phút nữa thôi anh sẽ có điện thoại. Và rồi, tiếng chuông rộn rã vang lên khẳng định lại rằng anh hoàn toàn có lý khi nở một nụ cười hài lòng đến vậy :

- Nào, để anh đoán nhé, lũ Chuột đang mở lễ hội mà không thèm mời em, và chúng nhảy nhót quá ồn ào khiến em không ngủ được?

- Không phải – tiếng Thạch Thảo vang lên trong máy, giọng cô nhẹ nhàng nhưng đầy vẻ nũng nịu.

- Hay lũ Cá Vàng mở cuộc thi thổi bóng nước, và tiếng bóng vỡ làm em khó chịu?

- Cũng không phải, anh đoán dở tệ.

- Bởi vì anh đang nói chuyện với một cô gái bí hiểm như em mà.

- Đừng lấp liếm như vậy nhé, em vừa nói chuyện với con Mèo đốm nhà hàng xóm.

- À ...

- Nó nhắc là em đã quên một điều rất quan trọng, mà hôm nay em chưa nói với anh.

- Điều gì vậy?

- Nó bảo em là em đã quên nói : Em yêu anh.

Phan mỉm cười, đó chắc hẳn phải là nụ cười hạnh phúc nhất mà anh đã từng có ...

Mới đầu thu mà đêm Hà Nội đã hơi lạnh, nhất là khi bên ngoài đang có mưa bay lất phất thế kia. Thoang thoang trong không gian đã bắt đầu có mùi hoa sữa đầu mùa. Hai cây hoa sữa cổ thụ mà anh vẫn gọi là “hai chị già khó tính” đang im lìm mơ màng ngủ bên ngoài cửa sổ. Đôi lúc, những cơn gió trôi qua trong cơn mơ của “hai chị già khó tính” khiến không gian lại ngào ngạt thêm mùi hoa sữa.

Phan tiến tới cửa sổ, đóng cánh cửa lại và vói tay tìm điều khiển điều hòa. Đêm thu hứa hẹn về khuya sẽ rất lạnh, nhưng tiếng điều hòa chạy ro ro bảo đảm với anh rằng nó sẽ không để nhiệt độ xuống quá mức cho phép.

Quá yên tâm, anh nằm lên chiếc giường Inox giành cho bác sỹ trực và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ ...

Cùng lúc đó, cách viện không xa, Thái Việt lịch sự mở cửa chiếc Lexus 7 chỗ của mình cho cô bạn gái rồi mới phóng vút đi, hướng về phía hồ Hoàn Kiếm. Giờ này, vũ trường “Hồ Gươm xanh” mới bắt đầu nhộn nhịp.

Phan thức dậy lúc 6h30 sáng, ngoài kia, con đường Nguyễn Chí Thanh rộng lớn cũng bắt đầu thức dậy dù có vẻ như nó chẳng bao giờ ngủ. Ở thành phố này, giờ nào cũng có người chạy xe trên đường, chẳng có mấy khi ngời nghỉ, khiến cho con đường lúc bình minh dường như còn rất ngái ngủ.

Dù những cây Dừa cảnh đã bắt đầu vươn mình lên cao hơn một chút để đón nắng sớm, dù những đám hoa được xén tỉa cẩn thận và cứ mỗi vài tháng lại được nhổ lên để thay vào bằng một loài hoa khác đang cố gắng trở ra những bông hoa đẹp nhất trong vòng đời ngắn ngủi của mình. Dù đây đó đã bắt đầu ồn ã tiếng xe cộ, tiếng bấm còi bim bim, tiếng những bà bán “cơm nắm bánh giày” vang lên thánh thót thì con đường dường như vẫn còn chứng tỏ tính ngái ngủ của mình bằng những luồng giao thông thuận tiện và nhanh chóng. Chứ không phải là những tiếng càu nhàu, tiếng lầm bầm đầy bức tức trong những giờ đồng hồ kẹt xe mỗi khi con đường thức dậy hẳn.

Và dù muốn dù không thì Phan vẫn phải thú nhận rằng những âm thanh đó khiến cho anh cảm thấy Hà Nội trở nên đáng yêu và quen thuộc hơn bao giờ hết.

Phan giao chìa khóa cho ông bảo vệ - một cựu chiến binh già, mái tóc muối tiêu và gương mặt vuông vức, phúc hậu. Ông chúc anh một buổi sáng tốt lành, kèm theo một nụ cười mà anh dám thề rằng nó còn rạng rỡ hơn cả Clip quảng cáo kem đánh răng anh vẫn xem mỗi tối. Anh cũng chào ông và chúc ông một ngày tốt lành rồi bước sang quán cafe bên cạnh viện.

Trong quán, cô phục vụ có cặp mắt hơi hiểng và mái tóc rẽ tre xoắn tít đang châm nước vào phin Cafe. Nếu cô không làm, mà cô thì ít khi làm lẫn lẫn, một chút nữa thôi Phan sẽ xuất hiện ở cửa, đi về phía chiếc bàn có hướng nhìn ra đường, và nhấp một ngụm Café rồi khà lên sáng khoái. Ở khu này, chẳng ai nắm rõ lịch trực và thói quen uống cafe buổi sáng của anh bằng cô cả.

Quán Cafe “Hà Nội phố” nằm trên mặt tiền đường Nguyễn Chí Thanh, con đường từng đoạt giải “con đường đẹp nhất Việt Nam”. Như để tỏ vẻ tương xứng với con đường mà mình đang tọa lạc ở trên đó, quán được trang hoàng khá cá tính và sang trọng. Như một cô gái thành thị tuổi đôi mươi tràn đầy sức sống nhưng hoài cổ, thích đội nón quai thao và mặc áo tứ thân. “Hà Nội phố” khoác trên mình một tấm áo trang trí đầy những tranh vẽ Hà Nội cổ với những mái ngói liêu xiêu đặc trưng phong cách của Bùi Xuân Phái. Những chiếc đèn lụa nghe đâu được đặt riêng từ làng lụa cổ Vạn Phúc nổi tiếng, tỏa thứ ánh sáng mờ ảo và mềm mại. Xen kẽ giữa những chiếc ghế bành êm ái, là những dãy Bonsai ngăn cách tạo không gian riêng cho từng bàn. Sàn nhà được trải thảm và đường đi được rải những hòn sỏi trắng. Không gian kết hợp khá hài hòa giữa hiện đại và cổ điển, lại thoáng đãng, rộng rãi, mát mẻ và đồ uống không-đến-nổi-nào khiến cho quán thu hút được khá đông khách.

Thêm nữa, như Phan vẫn thường đùa với cô nàng phục vụ quán, khách hàng vào đây thực sự yên tâm vì họ tin rằng họ đã được đảm bảo bởi một bệnh viện lớn và uy tín tọa lạc ngay kế bên. Nếu có vấn đề gì với khả năng tiêu hóa của họ, thì họ có thể chạy ngay tới đó. Vậy nên, đúng ra thì quán này phải khuyến mãi, thậm chí là miễn phí nước uống cho anh mới phải? “Tôi sẽ cân nhắc điều đó, khi tôi mua lại quán này”. Cô phục vụ mỉm cười trả lời anh với vẻ duyên dáng nhất mà mình có thể. Và anh đáp lại một cách khá nghiêm túc rằng cô thật là một người có năng khiếu hài hước xuất sắc.

Phan chạy xe về nhà lúc khoảng hơn 10h, Thạch Thảo giờ này chắc đang đi học. Cô là sinh viên năm cuối của ĐH Ngoại Thương. Và cả hai đã cùng sống với nhau được hơn một năm, dù chưa hề cưới xin gì cả. Thời buổi này việc đó cũng không có gì là quá ghê gớm, và Phan vẫn nghĩ rằng khi cô ra trường, ổn định một vài năm sau thì họ sẽ cưới. “Đây là nếu như lúc đó em vẫn còn dễ bị lừa như lúc này – Thảo vẫn thường đùa với anh như vậy khi cả hai nói với nhau về chuyện cưới xin – Hi vọng là em vẫn cứ là một cô bé ngây thơ cho đến khi em quyết định “vút” cuộc đời của em vào hai bàn tay anh, anh nhỉ?”.

Khi Phan bước vào nhà bếp, chào đón anh là chiếc lồng bàn được úp cẩn thận trên bàn ăn. Phía dưới đã bày sẵn mấy cái bánh mỳ và một bát sốt vang đã nguội. Phan lặng lẽ cho cả hai vào lò vi sóng, dù không thật sự thấy đói, nhưng anh thà cố mà hành hạ cái dạ dày của mình phải co bóp, tiêu hóa đồng thức ăn này còn hơn là tự mình phải tiêu hóa tiếng cằn nhằn của Thảo khi cô phát hiện ra anh không ăn sáng. “Bà mẹ trẻ” của anh thực sự yêu thích “nghệ thuật” chăm sóc “chồng” của mình. Và anh, phải thú nhận là nhờ được cô chăm sóc mà anh mới có vẻ chảnh chu ra dáng một ông bác sỹ đã ra trường 3 năm nay rồi.

Phan giải quyết nhanh gọn “bữa sáng” lúc 11h trưa, và ngắm nghía quanh ngôi nhà hai tầng mà hai đứa thuê. Chúng sạch sẽ một cách hoàn hảo và đáng yêu. Trên chiếc bàn giữa phòng khách, Thạch Thảo cắm một lọ đầy những hoa Thạch Thảo – loài hoa nở bốn mùa mà anh rất thích – xen lẫn giữa chúng là những bông Hồng tươi rói, kiêu kỳ. Sàn nhà được cọ sạch bong, đồ đạc được xếp gọn gàng và ngăn nắp. Thậm chí là anh chẳng tìm thấy một điểm nào để nhúng tay vào mà tỏ vẻ mình cũng có phần dọn dẹp và làm đẹp chúng. Phan thật sự thất nghiệp trong ngôi nhà của mình.

Với tờ tạp chí thể thao mà Thảo để sẵn cho anh trên chiếc bàn kê ở đầu giường, Phan mở ra đọc và thiếp đi lúc nào không biết. Khi anh tỉnh dậy, cô đã trở về và đang chuẩn bị bữa trưa dưới bếp. Hẳn là mùi thơm của thức ăn đã đánh thức anh dậy.

Phan đi xuống bếp, cô đang đứng quay lưng về phía anh, thân hình đầy đặn của cô đang lờ mờ ẩn hiện trong bộ đồ mỏng cô thường mặc ở nhà. Anh nhẹ nhàng tiến tới, ôm chặt lấy cô từ phía sau, hai tay luồn vào phía trong áo và lần lên ngực. Cô cười nhẹ buông đôi đũa đang cầm trên tay ra và quay lại, đưa tay gõ nhẹ lên mũi anh, trao cho anh một nụ hôn. Rồi nói như ra lệnh:

- Anh lại kia dọn bát đũa đi, em sắp xong rồi.

- Không, em chưa xong với anh đâu – Phan mỉm cười vẻ tinh quái rồi kéo rịt cô vào lòng mình, đẩy cô về phía bàn ăn – em chưa xong với anh đâu.

- Anh đừng có mà hư như thế chứ, hư quá.

- Ừ! thì anh vốn hư thế này mà...

Buổi trưa trôi qua nhanh trong những tiếng thở gấp gáp...

Phan trực tối thứ 6 nên hôm nay và chủ nhật anh được nghỉ và anh quyết định dành cả buổi chiều còn lại để đi chơi. Dù sao thì buổi đi chơi gần đây nhất của hai người cũng đã cách đây hơn một tháng rồi. Anh quá bận rộn với công việc ở viện và làm trợ giảng cho giáo sư Ngọc - trưởng bộ môn hóa sinh của trường Y. Còn cô thì miệt mài với việc học và cộng tác viên cho một vài tờ báo điện tử. Thế nên, việc sắp xếp được lịch đi chơi cùng nhau cuối tuần này, với cả hai đó là một nỗ lực vĩ đại vượt quá mọi mong đợi. Và Phan không muốn bỏ lỡ bất kỳ một giây phút quý giá nào.

Hà Nội đang là những ngày đẹp nhất trong năm. Nắng vàng lọt và gió thổi nhẹ. Bầu trời trong xanh không một gợn mây. Thoang thoang trong không gian đã bắt đầu có mùi hoa sữa, lác đác sót lại vài nhánh Đệ nhất cửu khúc nở chút sắc vàng trên những con đường và đó đây vang lên tiếng rao bán thứ cốm làng Vòng màu xanh ngọc.

Thảo cố giải thích cho Phan biết rằng Hà Nội mùa thu ngoài hương hoa Sữa đặc trưng, ngoài những cây Bàng rụng lá đầy vĩa hè. Còn có những hàng Liễu mềm mại phủ xuống như những chiếc khăn tuyết đẹp bên hồ Trúc Bạch, những hàng Xà Cừ cao vút trên đường Hoàng Diệu. Những cây Lộc Vừng trổ những nhánh dài đầy những bông hoa bé xíu bên hồ Hoàn Kiếm, thứ hoa mà những đứa trẻ lớn lên quanh hồ luôn khảm vào ký ức của chúng về những chiếc vương miện bằng hoa Lộc Vừng tuyệt đẹp.

Nhưng với Thảo, Hà Nội đặc biệt với cô vì những chiếc hồ, thành phố này nhỏ xíu nhưng có cơ man nào là hồ. Và mỗi chiếc hồ luôn có một vẻ đẹp riêng, một truyền thuyết riêng, khiến cho du khách không thể nào không yêu thích và nhớ mãi về chúng.

Thế nhưng, em đặc biệt thích hồ Tây – Thạch Thảo nói – không phải là vì nó đẹp, nó rộng lớn, bát ngát hay vì một lý do nào khác, mà em thích vì nó có bến Hàn, có những hồ Sen rộng thênh

thang kế bên.

- Dĩ nhiên là chúng ta sẽ tới đó – Phan cười và đưa tay vuốt tóc cô – nhưng trước hết, em còn nhớ chứ? Kế hoạch của chúng ta bây giờ là đi xem phim đã.

Kế hoạch chiều thứ bảy là đi xem phim ở Megastar, rồi ghé xuống tầng năm, nơi họ đốt một đồng tiền vào những trò chơi điện tử mà mình hai cùng yêu thích. Và ngày thứ bảy kết thúc ở bữa tối tại quán đặc sản mà anh bạn đồng hương của cả hai đã lên lịch mời từ vài tuần nay.

Đã 5h chiều, Thảo cho rằng thời tiết thật lý tưởng cho một cuộc ngắm hoàng hôn ở bến Hàn. Và Phan chẳng có lý do nào để từ chối đề nghị của Thạch Thảo, dù chỉ là vài lời lẩm bẩm lấy lệ. Nhưng rồi Phan nhanh chóng lấy làm vui vì mình đã không phản đối bởi chiều bến Hàn quá đẹp. Anh dừng xe bên lề đường, vòng tay ôm lấy cô từ phía sau. Gió thổi lồng lộng, đưa những sợi tóc của Thảo mơn man nhẹ nhàng lên má anh nhồn nhột.

Trên con đường được gọi là “bến Hàn” này đã có dăm ba đôi kéo nhau ra thưởng thức cảm giác được hoà mình vào thiên nhiên hiếm hoi giữa lòng thành phố. Phan phóng tầm mắt ngắm con đường cắt khá rộng ngăn cách giữa hồ Tây và mấy cái hồ nhỏ hơn trồng đầy sen. Giữa đường, những họa sỹ trẻ theo trường phái Grafiti vẽ những nhit lên mặt đường những hình thù kỳ dị có, đẹp dễ có, thậm chí có mấy hình vẽ mà Phan dám thề rằng nó thực sự gây được ấn tượng.

Bên trái, những con sóng hồ Tây đang rì rào vỗ nhẹ vào kè đá. Mặt trời buổi hoàng hôn đang chiếu những vệt màu đỏ ối xuống mặt hồ song song với con đường, tạo thành những mảng màu lung linh nhảy múa. Những mảng màu vừa phóng khoáng, vừa phá cách, nhưng tinh tế, trông như nét vẽ của một chàng họa sỹ trẻ phóng bút ngẫu hứng lên tấm voan xanh thẫm màu nước của mình.

Bên phải, lẫn trong những tán sen to, là những đài sen còn non nhỏ xíu. Nổi bật trong màu xanh của lá, của đài sen là những bông sen màu hồng nhạt cuối mùa còn sót lại đang cố vươn lên trong gió, toả ra thứ mùi thơm đặc trưng không thể lẫn vào đâu được của mình.

Thảo giang tay, cổ hít đầy lồng ngực không khí trong lành và thơm phức của một buổi chiều lãng mạn. Và rồi cô kêu lên nuôi tiếc khi Phan báo rằng trời đã tối mịt và họ phải tạm biệt bến Hàn thôi. Hai người còn có một cuộc hẹn quan trọng với quán đặc sản “Lươn Nghệ An” ở đường Ngọc Khánh. Với mấy chú Lươn thì việc cả hai đến trễ một chút cũng không sao cả, nhưng với anh chàng chủ quán đồng hương thì đó lại là cả một vấn đề lớn. Khéo mà anh ta dám dội nước sôi, đặt họ lên thớt, gim đầu họ vào đỉnh và róc xương họ ra như róc xương Lươn ấy chứ. Cái anh chàng đồng hương Xứ Nghệ nhiệt tình của họ với thân hình “bồ tượng” cao tới hơn 1,8m và nặng gần 85kg nhưng chẳng hề có lấy 1gram cái gọi là “sự vui tính” ấy.

Phần 3:

Việt đưa tay dụi mắt, ngược nhìn đồng hồ, rồi vội vàng mò dậy. Đã 19h rồi cơ đấy. Công cuộc kháng chiến của cả một hệ tiêu hóa đòi hỏi anh phải bật dậy để tìm cách đàm phán ngừng chiến. Cuộc đi chơi tối qua kết thúc lúc 3h sáng, và anh tự cho phép mình ngủ một giấc dài mà không thềm quan tâm tới việc thường thì giữa trưa, anh bạn dạ dày cần có cái gì đó để nhấm nháp, để còn lấy sức mà ngủ cùng anh. Ấy vậy mà đã gần một ngày trời anh bỏ mặc nó, khiến anh bạn khốn khổ của anh đang kêu réo lên, biểu tình dữ dội. Việt vò đầu, nhìn quanh ngôi nhà bừa bộn như một cái tổ Cú của mình rồi lắc đầu, “thật là ngớ ngẩn khi mình nghĩ trong ngôi nhà này có gì đó để bỏ vào bụng” – anh nghĩ thầm. Việt uể oải đứng dậy, đi vào nhà tắm làm vệ

sinh cá nhân rồi vội vàng phóng xe ra đường, đầu đay gần đây có một nhà hàng cơm văn phòng thì phải?

“Cuộc sống của những anh chàng độc thân chưa vợ, quan trọng nhất là phải kiếm được một quán cơm bụi phù hợp và thuận tiện”. Không biết ai đó đã nói với Việt như vậy? Và chưa bao giờ anh lại thấy câu nói đó chuẩn xác như lúc này. \

Phan mở cửa nhà khi chiếc đồng hồ treo tường gõ “boong boong” mười tiếng, và khi hai người bước ra từ phòng tắm, kim đồng hồ đã chỉ tới con số 11h30. Tắm chung gần như là “nghỉ lễ” hàng ngày trong cuộc sống mà cả hai đều không muốn bỏ lỡ. Vì sau mỗi ngày làm việc mệt mỏi, họ lại dành thời gian đó để ngâm mình thư giãn và truyện trò tâm sự với nhau về những chuyện xảy ra trong ngày.

Phan bước vào phòng ngủ, bật đèn đọc sách, còn Thảo, sau khi sấy khô tóc thì tháo chiếc khăn quấn quanh người ra rồi chui vào chăn. Cả hai cùng có chung thói quen thích để mình “thoải mái” nhất khi ngủ. Phan mở cuốn tiểu thuyết đang đọc dở, Thảo nằm gối đầu lên tay Phan, vòng tay qua ngực và ôm lấy anh. Thi thoảng, khi Phan đọc tới những tình tiết thú vị thì Thảo lại khúc khích cười, và rồi cô ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Phan với tay tìm remote điều chỉnh nhiệt độ điều hoà rồi tắt đèn đi ngủ, nhưng chỉ một giây sau (hoặc là anh nghĩ như vậy), tiếng điện thoại vang lên khiến anh thức giấc. Phan lồm bồm ngồi dậy, cố nhẹ nhàng không làm Thảo thức giấc, rồi lặn ra phòng khách bật đèn và nhấc máy. Giờ này mà còn gọi điện, chắc chỉ có ông bạn vàng Thái Việt chứ không có ai khác. Phan nhấc máy, rồi không đợi bên kia lên tiếng, anh cất bản:

- Tôi đang hân hạnh được tiếp chuyện ai đây?

- Cậu biết thừa là tớ mà. - giọng Việt có vẻ hơi mất bình tĩnh. Cũng đúng thôi, nếu là Phan thì chắc anh sẽ phải áy náy lắm khi đánh thức người khác giữa đêm khuya như vậy. – Tớ xin lỗi, tớ không đánh thức cậu dậy đấy chứ?

- Không, không! Bạn thân mến à, KHÔNG! Bây giờ mới ... – Phan ngưng lại một chút để nhìn đồng hồ - giờ mới chỉ hơn 1h30 sáng thôi mà. Ai_mà_dám đi ngủ sớm như vậy được, nhất là khi kẻ đó lại là bạn của cậu.

- Tớ xin lỗi, vì tớ có việc gấp quá, cậu đến nhà tớ ngay nhé.

- Nào nào, bạn thân mến, hãy tưởng tượng – Phan nói với giọng điệu có tiết tấu hơi cao - tưởng tượng mà xem, trong một đêm mưa gió, trời rất lạnh. Cậu đang ngủ trong vòng tay ấm áp của một người mà cậu sẽ rất hân hạnh giới thiệu với bạn bè rằng đó là vợ tương lai của cậu. Và rồi nhiên có một gã “trời ơi đất hỡi” nào đó kêu cậu thức dậy, và bắt cậu phóng như điên trên đường để tới nhà hắn, cậu sẽ làm gì nào?

- Thứ nhất, có lẽ cậu có vấn đề với khả năng dùng từ. Khi cậu nói về tớ, cậu phải dùng những thể loại từ nào để thương một chút. Ví dụ như là “cậu bạn thân đáng yêu của tớ” hoặc cái gì đó đại loại, chứ không phải là “một gã trời ơi đất hỡi”, được chứ? Thứ hai, nếu là tớ thì tớ sẽ đến, cậu biết mà.

Phan vung nắm tay dấm vào không khí, anh quên mất là Việt không thể nào nhìn thấy được.

- Nhưng tớ không là cậu – Phan gần như hét lên – thế nên, tớ sẽ không đến đâu, “cậu bạn thân đáng yêu của tớ” ạ.

- Cái đó tùy cậu thôi.

Việt cúp máy và mỉm cười, nếu có điều gì mà anh có thể tự tin nhất, thì hẳn đó là việc anh hiểu rất rõ về Phan. 15 phút nữa thôi, Phan sẽ có mặt, anh tin vậy.

Phan vừa lau bầu rên rỉ vừa đi tới chỗ móc quần áo, anh mặc vào chiếc áo thun dài tay và chiếc quần Jean màu xanh cổ điển. Khi anh quay trở lại phòng khách để lấy chìa khoá xe, thì Thảo đã đứng ở cửa, tay cầm chiếc áo khoác mỏng. Anh quên mất, lúc này anh hét lên như vậy, thì người chết cũng bật dậy chứ đừng nói gì đến Thảo. Anh xin lỗi cô về áy náy, và Thảo cho anh biết vì sao cô lại thức dậy: “Anh mặc vào kéo đêm mưa lạnh lắm, nhớ đi đứng cẩn thận, anh nhé”.

Hạnh phúc đôi khi chỉ là những điều thật nhỏ nhoi.

Trời chỉ mưa lâm thâm, nhưng đủ lạnh để khiến Phan rên lên xuýt xoa, và khi anh tới cổng nhà Việt thì chiếc áo khoác bên ngoài đã thấm ướt. Chiếc Lexus vẫn đậu trước cửa nhà, có vẻ như Việt chẳng bận tâm tới việc đưa nó vào Garage.

Bên trong, đèn phòng khách vẫn sáng. Việt ở một mình trong căn biệt thự bốn tầng của ông ngoại anh để lại, căn nhà mà chẳng mấy khi anh bước lên đến tầng ba của nó. Mọi việc chăm sóc căn nhà được anh uỷ thác hoàn toàn cho bà hàng xóm kiêm người giúp việc của mình. Việt “không được hợp” với ba anh lắm, vậy nên anh dọn ra ở riêng ngay khi được thừa kế ngôi nhà cùng với 40% cổ phần của công ty gia đình từ ông ngoại mình. Một người ngoài việc là bố vợ, còn từng là đồng nghiệp và là cấp trên của ba anh. Và rồi khi một luật mới ra đời, quy định rằng những quan chức ngành y đang tại vị không được tham gia vào việc điều hành hay mở phòng khám tư, thì ba anh buộc phải trao chức giám đốc điều hành cho đứa con trai duy nhất của mình. Nhưng ông vẫn giữ quyền quyết định bằng việc nắm giữ 60% cổ phần công ty. Thông qua sự đứng tên của mẹ anh, một hình mẫu người phụ nữ Việt Nam thế hệ cũ tiêu biểu, nhẫn nại, cam chịu và biết thờ chồng và chăm con.

Phan bước tới mở cửa, cả hai có chìa khoá nhà của nhau, như Việt nói, là để thuận tiện mỗi khi cần đến. Và khi anh cố lách được cái đồng hồ chặn hết lối đi ở cửa để bước vào trong thì anh thấy Việt ngồi đó, mặt đầy vẻ lo lắng và bối rối. Khi thấy Phan bước vào, anh thấy Việt mỉm cười, nhưng nụ cười trông mới thiếu não làm sao?

- Tớ biết là dù trời có sập thì tớ vẫn có thể tin tưởng vào cậu mà, và tớ chẳng bao giờ lảm lẩn cả.

- Hừ! Nếu trời sập, thì cậu đã “đẹp lép như con Tép”, lúc đấy thì chẳng còn gì để mà tin vào ai đâu. Nhưng bây giờ, nếu cậu không cho tớ một lý do thật thoả đáng, để ngăn tớ không đâm vào mõm cậu vì đã thức tớ dậy lúc nửa đêm. Thì tớ thề với cậu là tớ sẽ khiến cậu cảm thấy còn tệ hơn trời sập nhiều.

Việt khẽ nhún vai, cười nửa miệng ra dáng kiêu như cậu_muốn_thể_nào_cũng_được_rồi_bước_vào_phòng_ngủ. Khi Phan đi theo vào trong, anh thấy trên giường có một cô gái đang nằm, trông cô không quá xinh đẹp nhưng ưa nhìn và phúc hậu. Gương mặt trắng trẻo của cô còn dính những vệt máu, và cô đang ngủ, hoặc dĩ nhiên, là bất tỉnh.

- “Cô ta lao vào xe tó - Việt bắt đầu, không đợi Phan hỏi - tó không hiểu lắm lý do, nhưng tó đoán là cô ta tự tử”. Việt nói là “đoán” nhưng Phan có thể đọc được trong mắt anh, sự khẳng định tuyệt đối. Chẳng ai lại lao vào xe người khác trong đêm khuya vắng vẻ chỉ vì sự bất cẩn cả. Nhất là trông cô gái này chẳng có vẻ gì là có vấn đề về thần kinh. Thậm chí trông cô ta còn có vẻ rất thông minh nữa.

Phần 4:

Nhưng Phan chưa kịp nói điều gì thì cô gái tỉnh dậy, vẻ mặt ngơ ngác trong 2 giây, đến giây thứ 3 thì ý thức được tình trạng của mình, và ôm mặt khóc. Việt nhìn Phan như thể muốn nói rằng anh đã đoán được điều này sẽ xảy ra, và vì thế, anh mới phải gọi bạn giữa đêm khuya.

Dù sao thì một ông bác sỹ tâm lý (dù chỉ là bác sỹ tâm lý nửa mùa như Phan) vẫn tốt hơn một ông bác sỹ ngoại trong trường hợp này, phải không nào? Phan ngồi xuống giường, cô gái vẫn đang khóc, bờ vai cô rung lên không ngớt, hai tay cô ôm lấy mặt mình, dáng điệu đau khổ đến cùng cực.

Hai người im lặng, cách tốt nhất lúc này là để cô gái tiếp tục khóc. Nhưng mãi rồi Việt không chịu được nữa, nhược điểm lớn nhất của anh (hoặc của mọi gã đàn ông) là sợ con gái khóc. Người mẹ nhu nhược và cam chịu của anh vẫn thường âm thầm khóc một mình trong đêm, những giọt nước mắt đó đã ám ảnh mãi trong tuổi thơ của Việt.

Và vì thế, anh sẵn sàng đánh đổi tất cả để cái tiếng sut sùi não nề kia tắt hẳn trong ngôi nhà của mình. Nhưng anh vừa cất tiếng “này”, thì cô đã ngẩng mặt lên, rồi tự nhiên hốt hoảng khi thấy tay mình dính chút máu từ trên mặt. Cô hỏi cả hai, giật giọng:

- Ai đã cứu tôi, hả? Ai đã cứu tôi, không ai bị dây máu của tôi đấy chứ?

- Thừa cô, chẳng ai muốn cứu cô cả - Việt gần như quát lên, hẳn là anh phải kiềm chế lắm mới không quát thẳng vào mặt cô gái – Đây là cái thằng tôi đây phải tự cứu lấy bản thân mình đấy chứ. Cô có biết vô ý gây tai nạn chết người có thể bị đi tù tới năm năm không? Cô muốn chết? Okie! cứ việc. Có nhiều cách chết, nhưng xin cô đừng chọn cách đâm vào xe của tôi, được chứ?

Việt sổ luôn một tràng không kịp dừng lại để thở. Anh đã khám qua cho cô gái và biết là cô không sao, may mà anh chạy không nhanh và phản xạ dầm phanh kịp thời. Nhưng bây giờ, khi mà sự lo lắng đã qua và nhanh chóng trở thành nổi tức giận, trông mặt anh thật khủng khiếp. “Trông Việt cứ như thể là gã quái thú đang đứng trước người đẹp trong “Người đẹp và quái vật””, Phan hài hước nghĩ thầm.

- Với cả, anh ta còn yêu đời lắm, lại chưa có vợ, và đã... biết gì đâu?

Phan chen ngang, buông một câu đùa mà tự anh cũng biết là vô duyên nhưng cần thiết để cố gắng “hạ nhiệt” trong phòng xuống. Nhưng có lẽ anh đã cố gắng vô ích. Bởi cô gái không mấy may tỏ ra lo sợ, áy náy. Dường như cô sợ hãi một điều gì đó mơ hồ hơn. Cô vẫn nhắc lại câu hỏi của mình một cách đầy kiên nhẫn “không ai dính máu của tôi đấy chứ”?

Có lẽ sự tức giận đã lấn át mọi giác quan của Việt nên anh không thèm để ý mà trả lời. Nhưng Phan thì khác, anh túm lấy Việt và thẳng tay đẩy anh ra ngoài. Mặc cho Việt ngơ ngác, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra? Việt cự nự rằng đây là nhà của anh, chứ không phải nhà của Phan, và hơn nữa, đó chính là phòng ngủ của anh cơ mà? Sao lại vô lý như thế chứ? Phan hứa một cách trang trọng rằng qua đêm nay thôi, anh, à không, cô gái kia sẽ trả lại phòng cho Việt. Vì thế, xin anh đừng có mà hét toáng lên như vậy nữa, anh không hét lên thì hàng xóm cũng đã có

đủ ồn ào để thức dậy rồi.

Phan bỏ mặc Việt lẫn những câu cầu nhàu của anh ở phòng khách rồi trở lại phòng ngủ. Cô gái vẫn ngồi trên giường, cô nhìn thẳng vào mắt Phan khi anh ngồi đối diện với cô trên chiếc ghế bành nhỏ. Nước mắt vẫn thấm đẫm trên mặt, và trán vẫn dính một ít máu. Phan bắt đầu, không cần rào đón:

- Vậy, chắc là cô vừa nhận được kết quả xét nghiệm của mình? Nó dương tính, tôi đoán không sai chứ?

- Sao... anh.....???

Cô gái hốt hoảng như một kẻ vừa làm điều gì đó thật mờ ám và bị phát giác. Đôi mắt cô đại đi, hàm răng trắng đều cắn chặt vào bờ môi đang run lên. Gương mặt bắt đầu giật giật và tay cô nắm chặt lại, có cảm giác như những chiếc móng tay đang bấm vào tay cô tứa máu...

- Tôi là bác sỹ tư vấn về HIV, tôi đã đoán ra điều đó khi cô tự tố cáo chính mình bằng cách hỏi xem có ai dính máu của cô không? Và bây giờ thì tôi đã có thể khẳng định, nhưng cô đừng lo, tôi là một bác sỹ, và tôi có trách nhiệm phải bảo vệ bí mật cho cô.

- Anh là bác sỹ? – Cô gái thốt lên với vẻ lo lắng nhiều hơn là kinh ngạc.

- Có vấn đề gì sao? Cô đừng lo, tôi sẽ giữ bí mật cho cô, đó là bổn phận và trách nhiệm của một bác sỹ.

- Tôi hiểu điều đó, tôi cũng đã từng thề lời thề Hippocrates mà. – Cô gái thở dài,

- Cô cũng là bác sỹ?

Phan thắng thốt, anh đã nhìn kỹ cô hơn khi anh đoán là cô bị HIV. Nhưng anh đã không tìm ra được một điểm nào để củng cố cho giả thuyết của mình, ngoài sự suy đoán khi cô lo lắng về việc người khác có thể bị dính máu của cô. Nhưng trông cô không có vẻ gì giống một kẻ nghiện ngập, chơi bời, hư hỏng, hay thậm chí, là gái bán hoa.

Có thể hơi chủ quan, nhưng đôi môi đỏ tươi, làn da trắng mịn, đôi mắt thông minh, kiên nghị và luôn nhìn thẳng về phía trước dù đang thấm đẫm nước mắt của cô đã chứng tỏ điều đó. Ý của Phan là với dáng vẻ như thế, trông cô giống một công chức có học vấn đang hoang và là một người hiền lành tử tế, hơn là kẻ thuộc về nhóm những người mà anh gọi là “bệnh nhân AIDS tiềm năng”. Vậy thì sao cô lại có thể? Và quan trọng hơn, Phan thường tin vào linh tính và sự đánh giá của mắt mình, dù điều đó đôi khi thật trừu tượng, và khó tin. Nhưng anh tin là cô không giống những người bệnh mà anh đã từng gặp. Dù vậy, anh vẫn thấy một chút thắng thốt, bối ngỡ và ngạc nhiên khi biết cô cũng là một bác sỹ. Vậy, rốt cuộc thì điều gì đã xảy ra với cô?

Phần 5:

Bác sỹ Minh Hạnh, bác sỹ chính của khoa Cai nghiện, viện châm cứu Trung Ương đang nhìn đồng hồ, rồi quay lại với phác đồ điều trị mà cô cầm trên tay. Còn khoảng hơn 1h đồng hồ nữa là bệnh nhân này tới “cũ”, và cô cần châm cứu để giúp anh ta cắt cơn thèm thuốc.

Rất cẩn thận, cô rút những chiếc kim bạc dùng để châm cứu ra sát trùng, rồi kiểm tra lại máy điện châm. Công việc của cô là giúp cho những kẻ lầm lỡ này thoát khỏi con đường đi tới địa ngục của sự nghiện ngập và trở lại làm người. Những kẻ như chàng trai đang nằm trên giường kia, gương mặt trắng trẻo, thông minh và hiền lành đó không ngờ lại là một kẻ hư hỏng, và nghiện ngập. Cuối cùng thì người khổ cực nhất, lại là những bậc cha mẹ, những người đã sinh

ra và nuôi họ lớn khôn.

Cô nhìn người đàn bà đứng tuổi, dáng vẻ phốp pháp, sang trọng nhưng đau khổ và tuyệt vọng đang thủ thỉ khuyên nhủ cậu con với ánh mắt thông cảm và thương xót. Người nhà nào của bệnh nhân mà cô từng gặp cũng mang dáng vẻ đó, nhần nhịn và đau khổ, tuyệt vọng. Cô chỉnh lại các nút xung “bổ”, “tả” trong máy điện châm để không gây cho bệnh nhân cảm giác đau đớn, vỗ về an ủi người đàn bà khốn khổ một chút rồi bước ra ngoài. Việc điện châm có thể kéo dài khoảng 25 – 30 phút, và cô tế nhị dành căn phòng cho người mẹ với nỗ lực khuyên răn cậu con một cách vô vọng, bằng những thứ đồ đắt tiền mà bà sẽ mua cho cậu nếu cậu chịu cai nghiện một cách tử tế và nghiêm túc.

Cậu ta tên là Nhân, cái cậu bệnh nhân ấy, một cái tên gần biết bao sự kỳ vọng của ba mẹ cậu, nhưng từ khi cậu tới đây, chưa lần nào cô thấy Ba cậu có mặt. Nghe đầu ông là một quan chức cao cấp, vì thế thật dễ hiểu khi ông luôn tránh lộ mặt ở cái phòng được thuê riêng cho cậu con với cái giá mỗi ngày bằng cả tháng lương của Hạnh. Cái chốn chẳng lấy gì làm hay ho đối với danh tiếng và uy tín của ông.

Mọi việc chăm sóc cậu con trai được uỷ quyền cho bà mẹ lo hết. Cũng bình thường như việc ông đi suốt ngày với dự án này, hội nghị kia. Và biết đâu, như bà mẹ từng tâm sự với cô, lại chẳng phải là du lịch với một cô thư ký trẻ tuổi xinh xắn nào đó? Căn biệt thự to đùng, sang trọng lúc nào cũng chỉ còn hai mẹ con với nhau. Và dĩ nhiên, để giải sầu, bà dành hết thời gian cho bói toán, lễ lạt chùa chiền, cho việc tham dự những cuộc tiệc tùng, bài bạc cùng những bà mệnh phụ giống mình. Nghe người ta đồn, bà còn dành tiền “trợ giúp việc học hành” cho một anh sinh viên trẻ tuổi, đẹp trai nhưng nghèo rớt mùng tơi chỉ bằng tuổi con trai mình. Và cuối cùng, sợi dây liên kết còn lại giữa gia đình, là những đồng lương người chồng đưa về cho vợ, là những đồng tiền thoả sức tiêu pha của bà mẹ dành cho con.

Nhưng, theo như Hạnh nghĩ, việc đó đối với Nhân là cả một sự thất vọng và bất mãn to lớn. Cái cậu cần, theo như cô hiểu, thì chỉ là sự quan tâm, chia sẻ và mái ấm gia đình, chứ không phải là một đồng tiền lạnh lẽo.

Cô vừa chuẩn bị thuốc thuỷ châm vừa lắc đầu thở dài, trong phòng vang lên tiếng bà mẹ khóc nức nở, và tiếng Nhân vùng vằng lớn tiếng. Cậu la hét rằng ba mẹ cậu chỉ lo kiếm được thật nhiều tiền, chỉ biết lo cho mình chứ có cần gì tới cậu đâu? Vậy thì việc gì cứ phải ngày đêm vò lo lắng, chăm sóc cậu? Sao không để cậu chết đi cho rồi?

Hạnh đẩy cửa bước vào phòng, bà mẹ đang gục xuống giường và khóc nức nở, cậu con trai vẫn ngồi tựa lưng vào tường, vẻ mặt cau có, tức giận. Cô cố gắng khuyên cả hai bình tĩnh rồi bắt đầu tiêm, hai nhanh một chậm, cô đâm kim thật nhanh, chậm rãi đẩy thuốc và nhanh chóng rút kim ra để không gây đau đớn cho bệnh nhân của mình. Nhân vẫn chưa hết tức giận, hét toáng lên kêu đau rồi giật mạnh tay khi cô rút kim ra.

“Phụp” chiếc Syringe rơi xuống và đâm vào chân cô ...

...

Bên ngoài, Việt thở dài thương cảm, quên mất là mình đang nghe lén. Mà cũng không phải, đêm khuya yên tĩnh như vậy, tiếng nói chuyện của hai người trong phòng dù nhỏ nhưng cũng

khiến cho anh nghe chẳng sót một lời nào.

Chợt Hạnh hạ giọng, cô nấc lên, lẫn trong tiếng nức nở nghẹn ứ trong cổ họng và tiếng an ủi của Phan là tiếng mưa chợt rơi nặng hạt làm Việt không còn nghe thấy cô nói gì nữa. Đường như cô đang kể đến chuyện gì đó khiến cô cảm thấy khổ tâm và khó nói lắm? Rồi căn phòng chợt lặng im, như một khoảng lặng trước cơn bão. Bởi tiếp ngay sau là tiếng quát lớn của Phan, át cả tiếng nghẹn ngào của cô gái lẫn tiếng gào thét của cơn mưa.

Phan bỏ về, đúng nghĩa hơn là Phan bỏ mặc Việt với cái rắc rối kỳ lạ mà anh đang phải gánh chịu. Việt nghe Phan to tiếng quát mắng cô gái trong phòng một lúc rồi bỏ ra ngoài, anh không hiểu tại sao Phan lại làm vậy? Với Việt thì quát mắng một cô gái, nhất là khi cô ta đang đau khổ, yếu đuối, là một cái gì đó thật tàn nhẫn và độc ác, một hành động không thể chấp nhận được.

Việt bối rối, anh không biết phải làm gì trong tình trạng này, không biết phải nói gì, không biết phải đối xử thế nào với cô gái? Cuối cùng, anh gạt bỏ những suy nghĩ vẩn vơ, gạt bỏ sự bối rối và gạt bỏ cô gái bằng cách với tay tìm kiếm chiếc điều khiển, bấm nút Play cho máy chạy một chiếc đĩa nhạc bất kỳ nào đó ở trong ổ đĩa. Căn phòng tràn ngập giai điệu của Chopin, bản Nocturne cung đô thăng thứ với âm lượng hơi lớn. Nocturne là bản nhạc anh yêu thích, nhưng trong hoàn cảnh này, sao anh chỉ thấy nó nghe thật nhạt nhẽo và vô duyên?

Việt thở dài và trở vào phòng, đằng nào thì cũng không tránh được, thà cứ đối mặt còn hơn. Cô gái đã thôi khóc, chỉ còn tiếng sụt sùi trong cổ họng, Việt bối rối.

- Tôi xin lỗi, bạn tôi có lẽ hơi điên, lẽ ra anh ta không nên quát mắng cô như vậy.
- Ồ không – cô gái ngẩng mặt lên, đưa tay nhận lấy tờ khăn giấy Việt vừa đưa và lau nước mắt – Anh ta nói đúng, tôi thật là tệ, nghề nghiệp của tôi là phải chiến đấu không ngừng với thần chết để mang lại niềm vui, sức sống và hạnh phúc cho người khác. Cái công việc có thật nhiều ý nghĩa vì nhờ nó, tôi là niềm hi vọng của biết bao người trong cuộc chiến giành lại sự sống cho họ, vậy mà trong cuộc chiến của chính mình, tôi lại đầu hàng. Anh ta đã giúp tôi tự cân bằng chính mình, tôi nên phải cảm ơn anh ta mới đúng. Tệ thật, anh không dính phải máu của tôi chứ?

Rồi cô hơi ngưng lại, thở mạnh như để lấy can đảm và đối diện với sự thật

- Chắc anh đã đoán được, tôi bị nhiễm HIV.
- Ừm ...

Việt tính nói một lời an ủi, nhưng anh không biết phải nói thế nào? Việt chửi thầm, gã Phan chết tiệt sao lại quát mắng om sòm rồi bỏ mặc anh với cái đồng rắc rối khó xử này chứ? Cuối cùng, anh cũng tìm được một điều gì đó để mà nói.

- Đừng lo về chuyện lây nhiễm, tôi cũng là một bác sỹ mà, tôi tự lo cho mình được.
- Dĩ nhiên – Hạnh tỏ ra bối rối – Tôi đã lo là anh có thể bị dính máu của tôi.
- Thật ra, nếu dính vào da bình thường thì cũng đâu có sao? Chỉ đừng để dính vào niêm mạc hay vết thương hở thôi. Cô biết mà.
- Đúng vậy, nhưng lo lắng vẫn không bao giờ là thừa cả mà.

- Không sao, cô đừng lo, tôi đã mang găng tay khi khám sơ qua cho cô, thật may là trong nhà tôi luôn có sẵn, tôi là một ông bác sỹ luôn ám ảnh bởi những con vi trùng, bệnh nghề nghiệp ấy mà.

Việt mỉm cười và chỉnh cặp kính cận bằng đốt cuối của ngón tay trở rồi nhìn thẳng vào mắt cô gái. Đôi mắt cô bây giờ cứ như một mặt hồ lúc hoàng hôn mùa đông, bình lặng một cách đáng sợ. Sự bình lặng có phần gương ép của một kẻ đang cố chấp nhận sự thực, dù sự thật đó chẳng dễ chấp nhận chút nào. Sự bình lặng giả tạo của mặt hồ, chỉ cần một viên sỏi nhỏ rơi xuống tạo thành những vòng sóng nước, rồi cộng hưởng thành những cơn sóng lớn, dồn dập, dồn dập như một cơn bão. Việt cố đùa cho bớt căng thẳng dù có hơi chút vô duyên:

- Hơn nữa, giờ thì tôi biết tại sao ông bạn tôi có thể mắng kẻ khác xơi xơi mà vẫn kiếm được tiền rồi.

- Phải, bạn anh là một bác sỹ tâm lý cừ – cô bật cười, gương mặt đã đỡ nhợt nhạt hơn khi tinh thần của cô đã khá hơn – và tôi cũng nhớ câu trêu đùa về những người mặc Blouse như chúng ta, “bác sỹ thì nhìn đâu cũng thấy vi trùng”. Chắc hai người thân nhau lắm?

- Thân? Tụi tôi nợ lẫn nhau – Việt bắt đầu biết đùa, sau khi những rắc rối đã qua, người ta có lẽ cũng nên tự thưởng cho mình một chút hài hước - Tụi tôi nợ lẫn nhau nhiều thứ, nếu như anh ta thiếu nợ cô điều gì, kể cả mạng sống, cứ tới tìm tôi, tôi sẽ trả giúp anh ấy, bất cứ thứ gì. Và ...

Việt lại mỉm cười, như một thói quen, mỗi khi nói tới Phan, anh đều mỉm cười. Việt nói to, đồng dục.

- Và ngược lại.

- Hai người thật may mắn – Cô gái khẽ thở dài, không biết cô ta thở dài vì điều gì? – Thật hạnh phúc khi có người bạn tri kỷ.

- Tôi xin lỗi - Việt chuyển đề tài, thú nhận – tôi đã nghe lén chuyện giữa cô với bạn tôi, cô đừng quá bi quan, dù thế nào đi nữa, cuộc sống của cô có ý nghĩa với rất nhiều người. Rất, rất nhiều người còn cần đến cô.

- Nhưng chẳng có chút ý nghĩa gì với anh ta nữa, anh ta không cần mình.

Hạnh lắm bấm trong miệng không để cho Việt kịp nghe thấy, rồi cô nhìn Việt, hơi lúng túng.

- Anh có gì ăn không? Tôi đói quá, có cảm tưởng như tôi có thể ăn hết một con Bò to.

Hoá ra nơi xa lạ nhất với Việt lại chính là nhà của mình, bởi anh chỉ về đây để ngủ sau những ngày làm việc mệt nhọc và những cuộc chơi bởi tới gần sáng. Anh không muốn về nhà, anh sợ cảm giác cô đơn lẻ loi trong ngôi nhà của chính mình. Công việc chăm sóc ngôi nhà đã có bà giúp việc lo, việc duy nhất anh phải lo, là trả lương đúng hạn cho người chăm sóc nó. Mà việc ấy, thì cũng chẳng giúp được gì cho anh trong hoàn cảnh này. Bởi sau khi dỡ tung cả phòng bếp, cả hai chẳng kiếm được chút gì để ru ngủ cái dạ dày đang nhảy Hip hop của mình. “Đành vậy, hi vọng giờ này vẫn còn một quán ăn nào đó còn mở cửa” - Việt quyết định, sau khi chợt nhận ra rằng anh cũng trở nên đói cồn cào. Tất cả năng lượng của anh, có lẽ đã tiêu hóa hết vào sự lo lắng rồi.

Phần 6:

Phan trở về tới nhà thì đã ướn sững, anh run lên vì lạnh. Nhẹ nhàng mở cửa để khỏi đánh

thức Thạch Thảo dậy, anh lau khô người rồi kiểm một chiếc chiếu nhỏ, một cái chăn mỏng và ngủ ngay giữa phòng khách. Giờ này là giờ mà người ta say giấc nhất, và Thảo có thói quen quần chăn quanh mình. Vì vậy, anh không muốn Thảo bị mất ngủ vì việc anh leo lên giường và chui vào chăn. Phan kéo tấm chăn lên kín đầu và cố giở đành giấc ngủ.

Chiếc Lexus lại lao vào đêm mưa lạnh lẽo, ánh đèn pha loang loáng chiếu trên mặt đường sũng nước. Đã 3h sáng và chẳng có dấu hiệu nào cho thấy cơn mưa sẽ ngưng bớt cả, mưa vẫn tạt vào kính làm cần gạt nước hoạt động không ngơi nghỉ. Hai bên đường những hàng cây ủ rũ trong cơn mưa đêm trông như những bóng ma cô đơn khốn khổ. Tiếng động cơ xe hòa vào tiếng mưa rơi nghe như một bản nhạc đêm mưa nào nùng và sầu thảm. Việt nhắc tay định mở nhạc nhưng rồi anh rút tay lại khi nhìn sang bên cạnh, gương mặt của Hạnh không bày tỏ một sự biểu cảm nào. “Cứ như tượng đá”, Việt nghĩ thầm.

Việt tắt xe vào một quán phục vụ 24/24h của khu đô thị mới dành cho người nước ngoài. Anh đánh thức cậu nhân viên đang gật gù ngủ gục trên bàn làm việc, chịu đựng tiếng cằn nhằn, càm ràm vì bị đánh thức của anh chàng và không hề phàn nàn một tiếng nào về cung cách phục vụ của anh ta. Thái Việt lấy hai suất KFC, kèm theo hai ly Coke to ulych rồi trở lại xe.

Chiếc xe quay đầu trở về nhà Việt, cứ như một cỗ máy được lập trình sẵn, hoàn toàn êm ái và lặng lẽ, lặng lẽ là bởi cả hai chẳng nói với nhau lời nào cho đến khi đã yên vị đối diện nhau trên ghế Sofa cùng với cánh gà rán KFC và nước Coke.

- Sao anh lại đưa tôi đi cùng, và chỉ để tôi ngồi trên xe? Anh sợ phải để tôi ở nhà anh ư? Anh sợ tôi “cầm nhầm” cái gì đó chẳng?
- Cô vẫn có thói quen châm chích người khác thay vì nói lời cảm ơn như thế à? Tôi chỉ không muốn sự lạnh lẽo của ngôi nhà khiến cô nghĩ tới một cái đầu xe khác thôi. Đàng nào thì tôi cũng đã chịu khổ vì cô rồi, nếu cô muốn, thì xin cô cứ đâm vào đầu xe tôi là được. Vậy thì đỡ phải có thêm một người khác khổ nữa.
- Tôi đâu có ngu ngốc và cố chấp đến vậy? Anh bạn anh nói đúng, tôi đã giúp người khác chiến đấu để giành lại sự sống, vì thế, tôi không được phép đầu hàng trong cuộc chiến của chính mình. Tôi phải quý mạng sống của mình, vì tôi còn có ích cho nhiều người khác, những người còn cần đến tôi – Cô gần giọng, mắt hơi ướt, dường như cô đang kìm nén một nỗi đau - những người thực sự còn cần đến tôi, không như anh ta.

Im lặng, cả câu hỏi “anh ta là ai” cũng không được Việt thốt ra.

Mãi một lúc sau Việt mới phá vỡ sự im lặng bằng cách nhường cho cô gái chiếc giường có phần luộm thuộm nhưng êm ái của anh trong phòng ngủ. Còn anh, như những anh chàng chủ nhà lịch sự và hiếu khách vẫn thường làm, anh ngủ trên ghế Sofa ở phòng khách.

Trong giấc mơ, như một thói quen, Thảo vòng tay qua bên cạnh để ôm lấy Phan, bàn tay cô vòng lên, hẫng vào khoảng không rồi rơi xuống chăn. Cô trở mình.

Hạnh khẽ trở mình, cô không ngủ được, có lẽ là do lạ giường lạ chiếu, cũng có thể là do cô đang nghĩ suy về những điều vừa xảy ra. Hạnh nhìn trừng trừng lên trần nhà, ánh sáng từ chiếc đèn ngủ ộp vào tường chiếu mờ mờ qua đám mạng Nhện đang vắt thành một lớp lưới mỏng góc tường tạo thành những hình thù lạ lùng, ma quái. Hạnh trở mình, gác tay lên trán, mọi chuyện cứ như một cơn ác mộng kinh hoàng ập đến nhanh khủng khiếp khiến cô trở tay không kịp. Cô không dám ngủ, cô sợ khi cô nhắm mắt, cơn ác mộng sẽ quay trở lại hành hạ, dày vò cô. Hoặc có thể cô đang lo lắng cho cuộc sống tương lai của mình, cuộc sống mà cô cũng không biết được rồi nó sẽ thế nào? Cô không biết, và cũng thực sự không dám, hoặc không muốn biết.

Hạnh thở dài, trở mình liên tục.

Bên ngoài, mưa vẫn rơi, rất nặng hạt.

Phần 7:

Thái Việt giật mình thức dậy bởi tiếng chuông điện thoại reo inh ỏi. Anh lau bầu, chửi rửa mấy ông sản xuất điện thoại sao lại không lắp chế độ rung cho điện thoại bàn cơ chứ? Hoặc là nút tắt máy như điện thoại di động ấy, có phải đỡ cho anh biết bao nhiêu không? Chắc lại là Phan gọi, những người biết số điện thoại nhà anh, chỉ có Ba mẹ anh và Phan mà thôi. Mà Ba Mẹ anh thì chẳng bao giờ gọi anh vào ngày nghỉ cả, vì họ nghĩ những ngày đấy anh mà ở nhà thì chắc là Hà Nội đang có hỏa hoạn, động đất.

- Tớ đoán là tớ vừa đánh thức cậu dậy? Một việc luôn khiến tớ thấy vui mừng. Thế nào? Tối qua ngủ ngon chứ?

- Khỉ! Tớ vừa mới chợp mắt chứ đâu? Và sáng nay khi thức dậy, tớ thấy mình ngủ ở ghế Sofa, vậy là tớ hiểu chuyện tối qua không phải là một giấc mơ.

Việt thả phịch người xuống ghế, nói tiếp:

- Khỉ thật, cậu đã làm thế nào với cô ta thế? Tớ thấy cậu chửi mắng thậm tệ, thế mà cô ta còn tỏ ra rất biết ơn cậu?

- Ha ha, công việc của tớ là lắng nghe, khuyên giải, và khi cần là... chửi mắng người khác mà?

- Ừ! Và vẫn có tiền, tài thật, tớ đã bảo với cô ta về cậu như thế đấy.

- Cậu nói xấu tớ.

- Tớ khen cậu đấy chứ? Nói về cậu như thế vẫn là chưa đủ à? Nào! Bây giờ thì cho tớ lý do về việc cậu thức tớ dậy lúc sáng sớm thế này đi. Để làm gì?

- Sớm à? Cậu có làm sao không đấy, đã hơn 3h chiều rồi, và tớ nhắc cậu là chiều nay cậu có cái hẹn ăn cơm ở nhà tớ. Thảo đang chờ cậu tới để nhặt rau đấy.

- 3h rồi à? – Việt gần như gầm lên - Tớ đã hứa trưa nay dẫn Phương Thủy đi mua Laptop. Cậu biết đấy, cô ta chẳng biết gì về công nghệ cả, vậy mà tớ ngủ quên mất, lại tắt di động nữa, chắc cô ta giận tớ lắm?

- Cái cô trợ lý của cậu ấy hả? Cô ta nhìn “ngon cây” đấy. Ái ... anh đùa mà em... Tớ thấy cô ta cũng... được đấy. Cậu có ý định gì không đấy?... Em bảo gì cơ?... À! Thảo nhờ tớ bảo với cậu là cậu nên tìm lấy một người đi, lông bông thế đủ rồi.

- Giá mà tớ có thể cảm ơn Thảo vì điều đó, nhưng mà tớ xin chịu. Cái cô Phương Thủy này, cái gì cũng tốt, nhanh nhẹn, khôn khéo, thông minh, và đầy tham vọng. Nói đúng hơn là quá nhanh nhẹn, quá thông minh, quá khôn khéo, và quá tham vọng. Mà cậu biết đấy, cái gì cũng thế, dù tích cực hay tiêu cực, thì “quá” cũng là không tốt.

- Thì cậu cũng quá giàu đấy thôi?

- Ừ! Bởi vậy, nó cũng đâu có tốt? Đó là lý do đầu tiên khiến người ta nhớ đến tớ.

- Cậu quá tự tin chẳng?

- Tớ cũng hi vọng là vậy – Thái Việt im lặng, nghe đầu dây bên kia tiếng Thạch Thảo đang đùa giỡn với Phan – Bây giờ tớ đi tắm đă, rồi sẽ tới nhặt rau cho Thảo của cậu ngay đây.

Thái Việt đi vào phòng ngủ, tỉnh đánh thức cô gái dậy, nhưng cô ta đã đi mất từ lúc nào. Có lẽ cô ấy đi lúc anh đang say ngủ. Việt ngơ ngàng nhìn quanh, căn phòng gọn gàng một cách đáng ngạc nhiên, khiến anh cứ ngỡ như đang ở trong phòng ngủ của ai khác. Không thể nào, theo lịch thì mỗi tuần bà giúp việc chỉ tới có một lần vào 5h chiều ngày chủ nhật thôi mà? Bây giờ còn quá sớm, vậy thì chắc là Hạnh đã dọn dẹp nó rồi. Đúng là có bàn tay phụ nữ có khác, trông cái tổ cú của anh sáng láng hẳn lên.

Việt đi ra ngoài phòng khách, rèm cửa sổ được buông xuống cẩn thận, chắc hẳn là cô sợ nắng chiếu qua cửa sổ sẽ khiến anh mất ngủ. Trên tủ, mớ loa đài, TV, giàn âm thanh được lau chùi sạch sẽ, bóng bẩy. Đồ đạc, giày dép đã được trả về đúng vị trí mà chúng đáng ra phải được ở. Trên bàn còn cắm một lọ hoa tươi mà anh chẳng biết tên nó là gì?

Việt bước xuống bếp, căn phòng gần như bị bỏ hoang này sau khi được lau chùi và chăm sóc trở nên ấm cúng và sạch sẽ hẳn lên. Trên cánh cửa đá của tủ lạnh, Hạnh gắn lên một tờ giấy vàng, có vẻ như là một lời nhắn. “Anh còn tệ hơn cả cậu út nhà tôi, tôi cứ tưởng mình lọt vào một căn nhà hoang chứ? Tôi có mua một chút đồ ăn, hoa quả và đồ nguội. Anh cứ dành để đấy mà ăn dần, dù sao cũng cần có cái mà dùng đến khi cần thiết chứ”.

Việt mở tủ lạnh, “một chút” của cô là cả một tủ lạnh đầy ắp thức ăn và đồ uống, chắc ăn cả tháng không hết. Việt lắc đầu, có thể cô ta muốn trả ơn mình, một sự sòng phẳng không cần thiết.

Thái Việt vừa đóng cửa vừa mỉm cười khoái trá khi nghĩ tới gương mặt ngạc nhiên của bà giúp việc. Chắc hẳn bà ấy phải bất ngờ lắm khi thấy căn nhà trở nên sạch sẽ, gọn gàng và ngăn nắp như vậy. Mà biết đâu, bà cụ luôn tin vào những câu chuyện cổ tích kỳ diệu ấy, lại chẳng nghĩ rằng anh vừa kiếm được ở đâu đó một quả thị có chứa cô Tấm cũng nên.

Dám mà vậy lắm.

“Một ngày đẹp trời đây”, Việt tự nhủ khi chạy xe dưới ánh nắng nhẹ màu vàng nhạt. Sau một đêm mưa, bầu trời trở nên trong xanh, không gian dường như được tẩy sạch hết bụi bẩn đã trở nên thoáng đãng và không khí thoang thoang mùi thơm của hoa Sứ. Hai bên đường, những cây Trứng cá đang khoe một lớp áo nặng trĩu, lúc lỉu những quả chính đỏ chót, những cây Bàng đã bắt đầu thay màu của lá, lấp ló trong những tán lá xanh đã bắt đầu điểm một chút màu vàng, màu đỏ như muốn chứng tỏ với Việt rằng tối qua mùa thu đã chính thức tiếp quản thành phố.

“Trời đẹp thật”. Việt nói to lên thành tiếng, “Mùa thu Hà Nội mới đáng yêu làm sao?”.

Phần 8:

Việt đặt chõng bát đũa lên bàn ăn, quay qua bên cạnh, nơi Phan đang chặt dờ con gà, thắc mắc.

- Nay! Bất cứ một bệnh nhân nào trước khi nhập viện cũng cần được xét nghiệm rất kỹ càng đúng không? Nhất là bệnh nhân nghiện, đưa vào viện để cai nghiện ấy? Tớ nhớ rất rõ mọi quy định, viện của tớ tuy chỉ là viện tư nhân, nhưng vẫn tôn trọng pháp luật lắm.

- Cậu có ý gì?

- Chuyện tối qua, cậu hiểu ý tớ mà.

- Tớ phải giữ kín bí mật của bệnh nhân, cậu cũng hiểu điều đó mà.

- Thế cậu tưởng tối qua tớ và cô ấy ngồi ngấm nhau cả đêm đấy hả? Đừng lo về cái lời thề Hippocrates của cậu, nó sẽ được tôn trọng một cách tối đa. Vấn đề là ở chỗ tớ biết hết cả rồi, và chỉ thắc mắc là làm thế nào một bệnh nhân AIDS lại có thể lọt vào nằm cai nghiện ở bệnh viện được chứ? Gã kỹ thuật viên xét nghiệm của viện bị mù rồi ư?

Phan đưa một đường dao hơi mạnh, khiến chiếc cánh gà vừa bị chặt ra khỏi thân mình rớt xuống miếng báo dùng để lót phía dưới thớt.

- Gã chẳng bị mù chút xíu nào cả, mà gã chỉ bị chói mắt thôi, chói mắt bởi ánh sáng của đồng tiền, bạn thân mến ạ. Tớ đoán là rất nhiều tiền.

- Có phải ý cậu là gã “ngậm miệng ăn tiền” để hô biến kết quả từ dương tính thành âm tính không?

- Vô lý, không thể nào - Thảo thẳng thốt chen ngang, thường thì cô chỉ im lặng khi hai người đàn ông tranh cãi, nhưng trong tình huống này, cô không thể ngồi im được - ý em là ai lại làm như thế chứ? Điều đó có ích gì cho họ?

Phan lại vung dao chặt xuống, khiến thịt vụn bay tung tóe ra sàn.

- Họ là ai ấy hả? Họ là ba của cậu bệnh nhân kia chứ ai? Nghĩ xem, nếu em là một ông quan lớn, việc phải muối mặt vì có một đứa con hư đã là quá lắm rồi, giờ lại mang thêm một cú trời giáng nữa là cậu ấm nhà mình bị AIDS, vậy thì danh dự, uy tín và tiền đồ của em sẽ như thế nào? Việc đưa cậu con đi cai nghiện cũng chỉ là một “chiến thuật hi sinh” hòng để cứu vãn sự nghiệp của ông bố, chứ chẳng phải lo lắng gì cho con mình cả. Thế đấy, chỉ là một chiêu bài để hô hào: “Này bà con, tôi biết con tôi nghiện, nhưng tôi thà hi sinh danh dự của mình, chứ quyết nói không với tệ nạn xã hội”. Tuyệt không? Một công đôi ba việc nhé, uy tín cứ lên vù vù, vì thế dù bị AIDS thì cũng phải đi cai bằng mọi cách.

- Việt không kìm chế được, lại văng tục - Vậy là bán rẻ con mình ư? Hèn hạ.

- Việc đó, đáng tiếc là đang trở nên bình thường, xã hội bây giờ, đầy những người như thế - Phan nén tiếng thở dài.

- Nhưng đấy là con mình mà anh? - vẫn là giọng của Thảo - Hổ dữ còn chẳng nỡ ăn thịt con. Tội nghiệp.

- Bớt tội nghiệp cho cái gia đình đã thối từ gốc rễ ấy đi, đáng lẽ em nên tội nghiệp cho Hạnh, cô ấy vừa chuyển xuống đây từ khoa nội tháng trước, vậy mà ...

- Cậu nói cái quái gì thế, nếu mới gần một tháng, làm sao đã có kết quả xét nghiệm, tớ tưởng thường thì phải mấy tháng sau cơ mà?

- Cậu đi mà hỏi anh chàng kỹ thuật viên xét nghiệm ấy. Theo tớ biết, thì cô ấy mới bị kim

đâm vào người sáng hôm qua thôi.

- Mới hôm qua à? – Việt sừng sốt – vậy sao cô ấy không điều trị dự phòng phơi nhiễm?
- Có chứ, nhưng cô ấy quá tin vào gã kỹ thuật viên xét nghiệm, cho nên mãi đến tối, khi gặp gã và biết được sự thật, cô ấy mới...
- Khốn nạn!
- Cậu biết đấy, thuốc vẫn có thể có hiệu quả trong vòng bảy ngày. Nhưng tốt nhất là nên điều trị trong vòng 2 – 4 tiếng sau khi bị, vì sau đó, hiệu quả có thể sẽ rất thấp.
- Tớ hiểu, tội nghiệp cô ấy. Tớ chỉ không hiểu, nếu tớ là cô ấy, thì tớ sẽ làm gì gã kỹ thuật viên xét nghiệm đó? Chém gã ra thành ba mảnh, hay lột da nấu cao?
- Cái đó cậu nên hỏi cô ấy.

Hạnh có tin nhắn, dòng chữ trên màn hình báo cho cô biết là tin nhắn được gửi tới từ “Honey”. Cô hơi cau mày, lẩm bẩm tự hỏi sao mình vẫn chưa thay đổi hay thậm chí là xóa tên của Hoàng Việt ra khỏi danh bạ cơ chứ? “Sau cuộc giao ban sáng, anh gặp em ở chỗ cũ nhé”. Chỗ cũ ư? Sau những gì anh ta đã nói, đã làm, anh ta vẫn còn muốn gặp cô ư? Nhưng còn cô? Cô có còn muốn gặp anh ta nữa không?

Hạnh lặng lẽ đứng bên hồ, ngắm từng búp sen màu hồng nhạt đang cố chen chúc, cố ngoi lên trên đám cỏ dại mọc um tùm kia. Hồ này ngày xưa đẹp lắm, nhưng lâu nay chẳng ai chăm sóc cả, vậy nên nước cạn dần, và cỏ dại mọc um tùm, đua chen, lấn át cả những cụm sen nhỏ nhoi, ít ỏi còn lại. Xung quanh hồ trồng cơ man nào bạch đàn thẳng tắp, xen lẫn cả những khóm tre ken đặc, trông như một cánh rừng nhỏ.

Bên kia hồ, mọc sát bên con đường lát đá nhỏ dành cho bệnh nhân và bác sỹ đi dạo, thư giãn hóng gió là một cây Si lớn, xoã đám rễ của mình xuống mặt hồ trông cứ như một tấm màn màu nâu thẫm. Hạnh sai bước tới bên gốc si già, ngồi xuống chiếc ghế đá quen thuộc, chỗ ngày xưa Hoàng Việt vẫn hẹn cô, khi cả hai còn là sinh viên xin về đây thực tập.

Chiếc ghế vẫn còn ướt đẫm sương đêm.

Tiếng bước chân xoèn xoẹt trên nền xi măng kéo Hạnh ra khỏi những ký ức tuyệt đẹp thời sinh viên. Tiếng bước chân của Hoàng Việt, không lẫn vào đâu được. Cô không thèm nhúc nhích hay tỏ vẻ như mình đã nhận ra sự có mặt của anh ta, vẫn hờ hững ngắm những bông sen đang tàn lụi giữa hồ. Cái giống hoa này, sớm nở, đẹp dễ, thơm ngát, nhưng chóng tàn lắm.

Hoàng Việt đứng trước mặt cô, không ngồi xuống ghế, hay không dám ngồi xuống ghế? Cô chịu, chẳng biết được.

- Chuyện hôm trước - anh ta lúng túng - hi vọng là em... à... nghĩa là ... không nói với ai cả.
- Nói với ai về cái gì? Về chuyện tôi là một “con bệnh” à – cô dùng từ hơi mạnh, giọng gay gắt, “thậm chí anh ta còn không thèm hỏi xem mình thế nào?” Hạnh chua xót – hay anh có ý khác?

- Về cái chuyện sơ suất trong chuyên môn của anh – anh ta lúng túng, vẻ khổ sở, cái vẻ mặt chỉ khiến người đối diện càng thêm khinh miệt - thật ra anh ...

- À! sơ suất, sơ suất cơ đấy.

Hạnh mỉm cười lạnh lẽo, thoáng qua như gió, cũng không hẳn là cô mỉm cười, bởi trong đó chẳng có chút xú cảm xúc nào cả. Có chăng, có lẽ chỉ là trong lòng cô đầy ứ sự khinh miệt và mệt mỏi. Đây là người mà cô đã từng yêu trong mấy năm trời ư? Đây là người mà cô đã từng nghĩ sẽ sống cùng suốt cuộc đời ư? Người mà cô muốn sẽ chia mọi khó khăn, và cùng nhau xây dựng một gia đình nho nhỏ nhưng ấm cúng và hạnh phúc đây ư? Người mà mới tối hôm kia thôi, cô đã suýt tự giết mình và làm khổ một người vô tội vì anh ta đây ư?

Không! Đây chỉ là một gã hèn hạ, tham lam, vô lương tâm, vô trách nhiệm mà thôi. Kẻ đã bán rẻ lương tâm nghề nghiệp và bản thân để nhận những đồng tiền bẩn thỉu. Kẻ đã chối bỏ trách nhiệm của mình. Thậm chí cái gã khốn nạn đang đứng trước mặt cô đây, cái gương mặt thư sinh đẹp trai đang cúi gằm kia, đã thẳng thừng nói lời chia tay ngay khi biết cô bị kim tiêm đâm. Mới tối hôm kia thôi, không cần phải đợi thời gian để xét nghiệm lại làm gì cả? Thì chính anh ta nắm kết quả xét nghiệm của bệnh nhân trong tay kia mà?

Hạnh đưa ánh mắt căm ghét không cần dấu diếm quét thẳng vào mặt Hoàng Việt, anh ta cúi đầu, tránh cái nhìn của cô. Hạnh lại mỉm cười, lần này cô mỉm cười thật, một nụ cười đầy sự thương hại, chán nản và khinh bỉ. Nếu như khoảng mấy tháng nữa, khi đã xong đợt điều trị dự phòng phơi nhiễm, khi cô có kết quả xét nghiệm, nếu cô khẳng định chính xác được mình đã nhiễm cái hội chứng khủng khiếp kia. Cô đâu cần đợi anh ta từ bỏ cô, chạy trốn cô như chạy trốn một con hủi thế kia? Cô sẽ chủ động nói lời chia tay với Hoàng Việt, cô nghĩ vậy, vì cô thực sự tin rằng mình có thể hi sinh cho người mình yêu. Nhưng Hoàng Việt không có đủ kiên nhẫn, dù chỉ để tỏ ra giả vờ quan tâm, lo lắng, giả vờ diễn tròn vai một kẻ biết cảm thông và hối lỗi. Mà thật ra, bây giờ, trong lúc này đây, cô cũng hết kiên nhẫn với anh ta rồi.

- Anh lo sợ người ta sẽ kỷ luật anh à? Anh đâu có sợ bị mất việc, phải không? Ba anh là Viện phó kia mà? Hay anh sợ dự luận? Sợ tiền đồ của anh bị ảnh hưởng?

- Em muốn gì cũng được, muốn gì anh cũng đáp ứng, miễn là em đừng ...

- Muốn gì à? Anh đáp ứng được hết ư? Anh nghĩ tôi rẻ rúng như vậy ư? Anh coi thường tôi quá. Tôi muốn một sức khỏe, anh có đáp ứng được không? - Hạnh gần như bật khóc, nhưng cô cố kìm mình lại, cô không được phép yếu đuối trước mặt con người này. - Được không?

Hạnh đứng bật dậy, Hoàng Việt hơi lùi lại ...

- Anh xin em, dù sao chúng ta cũng từng ...

- Anh im đi, tôi cấm anh. Tôi cấm anh nhắc lại những chuyện cũ. Anh không xứng đâu.

- Anh xin em, anh còn có cả một tương lai dài phía trước, anh...

- Tôi thì không có tương lai sao? Sao anh hèn thế, anh chỉ biết lo cho anh thôi, phải không?

- Không! Anh vẫn lo cho em đấy chứ. Anh đã nói chuyện với ba mình, ông ấy bảo bên viện Nhi Trung Ương đang tuyển người. Chẳng phải là em luôn muốn mình được làm viện Nhi ư? Anh sẽ cố giúp em thoả ước nguyện.

- À! – Cô bật cười to thành tiếng, đúng là ngày xưa cô từng nói với anh ta về ước mơ được chăm sóc những đứa trẻ thật – Anh lo cho tôi? Hay là lo cho anh? Anh sợ à? Anh muốn đẩy tôi

đi cho khuất mắt chứ gì? Đừng lo, tôi cũng chán ngấy việc sẽ phải nhìn thấy anh mỗi ngày rồi. Tôi sẽ nghỉ việc. Tôi sẽ đi cho khuất mắt anh, nhưng anh đừng nghĩ tôi làm thế là vì anh, không, chỉ vì tôi thôi.

- Nhưng ...
- Nếu anh có thể đáp ứng mọi việc tôi yêu cầu, thì tôi chỉ xin anh đừng làm cái trò giả vờ lo lắng và quan tâm đến tôi một cách lố bịch như vậy nữa, được chứ?

Hạnh bước đi như chạy, lòng cô quặn thắt, cô muốn khóc nhưng lại không thể cho phép những giọt nước mắt của mình rơi xuống. Cô đã nghĩ tới điều này tối qua, đã viết sẵn đơn xin nghỉ việc, đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng sao cô vẫn thấy mình đau đớn đến vậy? Tất cả như sụp đổ trước mắt, cô thấy mình như vừa bước hụt trên con đường, rơi xuống một vực thẳm sâu hun hút, rơi mãi, rơi mãi mà chẳng thấy đáy đâu?

Hụt hẫng !!!

Chới với !!!

Vỡ nát !!!

Thà rằng anh ta đừng tới, thà anh ta cứ để mặc cô quay cuồng với nỗi đau này, có lẽ còn tốt hơn tất cả những sự quan tâm đầy giả dối kia. Đôi mắt ấy đã từng nhìn cô đầy yêu thương. Giọng nói ấy đã từng thề nguyện che chở và bảo vệ cô. Con người ấy những tưởng sẽ là người đàn ông nắm tay cô đến cuối cuộc đời, vậy mà... Tình Yêu. Quá Khứ. Hiện Tại. Và Tương Lai. Tất cả như những mảnh vỡ cửa vào tim cô rớm máu. Cô muốn chạy trốn, muốn mình tan biến vào trong những hạt nước mắt đang lạnh buốt đang chực vỡ oà trên khóe mắt.

Phần 9:

Thảo xoay đi xoay lại chiếc sơ mi Việt Tiến mấy lần về ưng ý rồi đưa cho người bán hàng gấp lại cẩn thận. Phan chưa hề than vãn về những chiếc sơ mi của anh, nhưng cá nhân cô cảm thấy cần bổ sung gấp cho anh vài chiếc, chúng đã bắt đầu cũ quá rồi. Thi thoảng cô vẫn ra đây để mua áo cho Phan, thậm chí là cả Việt mỗi khi thấy anh không chịu chăm chút gì tới mình cả. Ở giữa cửa hàng, người chủ kê một hàng móc treo những chiếc áo mẫu, còn hai bên tường, những chiếc kệ chứa đầy áo sơ mi tha hồ cho Thảo chọn lựa. Cô lấy một chiếc màu trắng và một chiếc kẻ sọc.

- Cô thật là người có mắt thẩm mỹ - anh chàng bán hàng tấm tắc khen với vẻ nịnh đầm thấy rõ - màu trắng tôn lên vẻ lịch lãm, còn chiếc sơ mi kẻ sọc này lại khiến cho người mặc nó trông nam tính hơn. Anh trai cô sẽ thích lắm đấy.
- Tôi mua cho chồng tôi.
- Mẹ ơi, vậy là cô tảo hôn à? - Anh chàng đùa dai, nhưng ánh mắt không giấu nổi vẻ tiếc nuối. - Cô mới 16 thôi mà, phải không?
- Chính xác là bị ép hôn - Thảo cũng không vừa - nhà tôi nghèo quá, đành bán mình chuộc... tình yêu.
- Bị kịch nhỉ? Nhưng tôi thấy cô giống Thúy Kiều hơn là Chị Dậu.
- Chính xác thì Chị Dậu đâu có bán mình?

- Thì bán con, chẳng mà chả là bán, phải không?
- Anh học Văn giỏi nhỉ?
- Tôi luôn biết thông cảm với những mảnh đời bi thảm.
- Nếu anh giàu lòng thương cảm như vậy, thì tôi có được giảm giá không?
- Coi nào – Anh chàng ré lên – Tôi không dễ bị lừa thế đâu nhé.
- Tôi vẫn đủ tiền để trả anh - Thảo cười vang - đừng lo.

Trời trong xanh, thi thoảng mới có một cụm mây trôi lơ lửng ...

Việt tắt chiếc Acma GS của mình vào vỉa hè, tách xa chỗ để xe của cửa hàng băng đĩa, anh cẩn thận dựng chân chống chiếc xe yêu quý của mình, mỉm cười hãnh diện trước những ánh mắt thèm thuồng và ngưỡng mộ đang dõi theo từ quán Café sang trọng phía bên kia đường. Chuyện, chiếc Vespa động cơ Widemount được sản xuất tại Ý những năm năm mươi thế kỷ trước của anh chẳng phải đang được xem là loại Acma thể thao hiếm hoi và quý giá nhất hiện nay hay sao? Chiếc xe mà những tay chơi Vespa cổ vẫn hằng thèm thuồng và sẵn sàng đánh đổi cả gia tài để có được nó. Việt mỉm cười thú vị khi nhớ tới một câu nói của anh chàng “thi sĩ” mê Vespa cổ nào đó. “Một ngày được cưỡi Acma, còn hơn vạn kiếp lê la Dylan”. Vậy đấy, bất kỳ tay chơi xe cổ nào cũng biết giá trị của Acma GS, dòng xe này hiếm hoi đến nỗi, dù có xới tung cả xứ Đông Dương này lên cũng chỉ kiếm được số xe đủ để đếm trên mười đầu ngón tay. “Acma GS là hòn ngọc trên vương miện Acma, còn Acma là vương miện của nữ hoàng Vespa” Việt đã đọc được ở đâu đó trên trang Website của hội Vespa cổ những dòng ca tụng có phần khá hài hước và trêu tượng nhưng không hề khập khiễng như vậy.

Việt vỗ nhẹ âu yếm lên yên xe, ngắm nhìn chỗ sườn cong đặc trưng để lướt gió của dòng Acma GS với vẻ hài lòng rồi bước vào cửa hàng băng đĩa. Anh đi thẳng vào cửa chính, vòng vèo qua bốn, năm khúc cua đặt đầy những kệ cao ngất với những album ca nhạc đầy màu sắc và đủ chủng loại từ nhạc trẻ, pop, rock, jazz, techno hay hip hop rồi lách mình tránh một đoạn kệ dài đầy những thể loại nhạc trẻ Việt Nam “mỳ ăn liền” mà anh không thể nào “nhần” được bất cứ một bài nào cho dù chỉ trong một phút. Đến cuối đường, Việt nghiêng người luồn qua một khoảng không hẹp, chui vào một góc khuất ở cuối cửa hàng, nơi đặt những chiếc đĩa nhạc cổ điển bám đầy bụi nằm im lìm. Anh chỉ đi vào đây ngắm nghía, để thả hồn và đắm mình vào không gian của Chopin, của Bach, của Tchaikovsky, của Beethoven và của nhiều những người mà anh gọi là “những người bạn bác học trong nghệ thuật”. Chứ tất cả những gì anh cần đã được cô bán hàng chu đáo gói cẩn thận và để ở quầy thu ngân từ trước khi gọi điện cho anh rồi. Việt mỉm cười hài lòng khi nhìn thấy trên kệ có những dấu vết chỉ cho anh thấy hai chiếc đĩa vừa rời khỏi chỗ nằm bụi bặm quen thuộc, vậy là đã có ai đó vừa mua chúng. Giới trẻ bây giờ, ngoài những sinh viên nhạc viện ra, người có cùng thú “tôn giáo Chopin” với anh cũng hiếm như chiếc Acma GS của anh đang dựng ngoài kia. Việt khẽ thở dài, chung quy lại thì ai có thể bắt được người khác phải có cùng sở thích với mình nào?

Việt đi ra phía quầy thu ngân, cúi nhặt chiếc đĩa không hiểu ai đó đánh rơi xuống đất, đặt lại đúng vị trí của nó ở trên kệ. Anh tần ngần một chút trước những đĩa nhạc mới của tay Saxophone Trần Mạnh Tuấn, cuối cùng, Việt chọn lấy hai đĩa cùng tên. Nếu trí nhớ vẫn chưa phản bội Việt, thì Trần Mạnh Tuấn là tay kèn mà Phan rất yêu thích.

Việt dừng lại ở gần chỗ quầy thu ngân, anh dựa hần lưng vào tường, búng búng ngón tay cái, neho mắt ngắm nhìn một cô gái trông rất quen. Cô gái không quá xinh đẹp nhưng ưa nhìn và phúc hậu. Cô đang chuẩn bị trả tiền cho hai đĩa nhạc Chopin mà cô vừa chọn được, và Việt

quyết định thật nhanh:

- Tôi sẽ được phép tặng nó cho cô chứ? Lâu lắm rồi tôi mới gặp một người trẻ tuổi có cùng sở thích như mình.
- Trái đất thật là nhỏ - Hạnh quay người lại, tỏ vẻ ngạc nhiên và bối rối khi nhìn thấy Việt, hẳn là cô đang ngượng ngùng khi nhớ tới cuộc gặp gỡ đầu tiên của hai người cách đây vài hôm – Sao anh lại ở đây?
- Tôi đi tìm một người bạn cũ tên là Chopin, và tình cờ làm sao lại gặp cô ở đây – Việt nhận lấy chiếc túi đựng đĩa Chopin mới mà cô nâng thu ngân vừa đưa, gật đầu cảm ơn cô rồi rút ví – Cho phép tôi trả thanh toán giúp cô số đĩa mà cô vừa chọn nhé. Coi như là quà gặp lại.
- Sao lại không phải là tôi được thanh toán giúp anh? Coi như một sự cảm ơn.
- Vì cái gì? Vì đã giúp cô tiêu thụ đồng bánh kẹo, hoa quả chất đầy tủ lạnh nhà tôi ấy à?
- Anh đã ăn hết chúng chỉ trong ba ngày thôi ư?
- Có thể nói như thế, nếu không kể đến những người hàng xóm trong khu phố nhà tôi – Việt đưa tiền cho cô gái thu ngân – Bây giờ, nếu muốn trả ơn, cô có thể mời tôi đi uống Café, quán ở ngay đối diện thôi. Tôi hứa sẽ không từ chối đâu.
- Anh thật láu cá đấy nhé.
- Không dám, cảm ơn cô đã quá khen.

Hai người chọn chiếc bàn ngay cạnh cửa sổ, chỗ có thể nhìn thấy đền Ngọc Sơn ở phía xa xa giữa lòng hồ Hoàn Kiếm. Sương mù đang phủ những vệt mờ lảng vảng trên mặt hồ, và giát những mảng màu xám lên những cành liễu đang bay bay trong gió. Đây đó trên vỉa hè, những đôi trai gái khoác tay đi dạo dưới những tán Phượng khẳng khiu trơ trụi lá. Phía bên kia, chỗ con đường Đinh Tiên Hoàng chạy men theo hồ, kim giây của chiếc đồng hồ khổng lồ trên đỉnh tòa nhà bưu điện Hà Nội đang chỉ vào con số 5. Việt vẫn thường ra đây lúc anh còn bé, khi những con đường còn thừa thớt xe cộ và tiếng chuông ngân nga của chiếc đồng hồ cơ – điện lớn, thực chất là tổ hợp của ba chiếc đồng hồ nhỏ đã 30 năm tuổi này với anh là một thứ âm thanh kỳ diệu. Việt gọi cô bé chạy bàn lại, đưa chiếc đĩa mới mua và đề nghị cô mở giúp anh. Việt không đủ kiên nhẫn để đợi cho đến lúc anh về nhà rồi mới thưởng thức nó được. Hạnh mỉm cười:

- Anh nhớ bạn anh quá nhỉ?
- Ông ấy còn hơn là một người bạn, cô biết đấy, Tôi mê mẩn thứ âm nhạc bác học này. Nhưng tôi thích nhất là Nocturne cùng độ thăng thứ. – Việt vừa nói vừa chỉ vào chiếc túi đựng đĩa của Hạnh – Và hình như cô cũng thế?
- Sao lại không yêu thứ âm nhạc chặt chẽ, quy tắc nhưng khoáng đạt và tinh tế ấy nhỉ? Có vẻ như anh rất thích những bản dạ khúc? Nhưng tại sao lại là Nocturne cùng độ thăng thứ? Trong khi có tới 19 bản Nocturne? Và tại sao lại là Nocturne chứ không phải là Mazurka, Ballades hay một thể loại nào khác?
- Tôi cũng không biết được, đôi khi người ta không thể biết mình yêu ai đó vì lý do gì, phải không?

- Cứ cho là vậy, nhưng tôi đã đọc ở đâu đó nói rằng giọng thứ thường được sử dụng cho những giai điệu buồn và tình cảm, trong khi tôi thấy anh là một người luôn rất lạc quan?
- Cô hơi chủ quan khi đánh giá người khác đấy nhé – Việt vui vẻ - Tôi đoán cô luôn đứng đầu lớp môn âm nhạc? Hoặc cô đã từng học nhạc viện?
- Thật ra hồi tôi học phổ thông còn chưa có môn âm nhạc, hơn nữa khi anh yêu một ai đó, anh sẽ phải tìm hiểu kỹ về người đó, phải không nào?

Việt không trả lời, anh ngồi chống cằm trầm ngâm lắng nghe chăm chú như một nhà hiền triết. Nhưng rồi anh nhanh chóng bực bội và thất vọng khi tiếng nhạc chợt vụt tắt mà không hề báo trước cho dù đoạn phức thứ nhất với giọng đồ thứ còn chưa kết thúc. Cô bé chạy bàn xin lỗi cả hai và nói với giọng hết sức hối lỗi rằng những vị khách trẻ tuổi sành điệu đang ngồi dưới tầng một kia không ai biết và ưa thích thứ âm nhạc vừa mở, nên để chiều lòng đa số khách hàng, họ đành phải thay bằng một đĩa nhạc khác. Việt giờ hai tay lên trời và Hạnh nhìn anh đầy thông cảm.

- Anh đành phải đợi đến tối thôi, lúc đó anh sẽ gặp lại ông ấy. Hôm nay anh không đi làm à?
- Tôi tự cho mình được nghỉ phép một hôm. Còn cô, cô cũng không đi làm?
- Tôi tự cho công việc của mình được nghỉ ngơi – Hạnh cười lặng lẽ – hoặc đại loại thế.
- Một cách ví von hay, nhưng tôi không hiểu rõ lắm ý nghĩa??
- Cũng không có gì đâu, - cô cười thật buồn – Tôi còn muốn nói lời cảm ơn anh.
- Vì cái gì vậy?
- Vì đã không kỳ thị hay ít ra là lảng tránh tôi – Giọng cô chùng xuống – anh biết đấy, những người bị AIDS thường bị ...
- Cô đừng nói vậy, tôi hiểu chuyện của cô mà, cô không đáng bị như vậy. Hơn nữa, nếu những người làm ngành y như chúng ta mà còn phân biệt đối xử với những bệnh nhân AIDS, thì họ sẽ ra sao? Không phải tất cả những người mắc AIDS đều đáng trách, họ cần được cảm thông và chia sẻ.
- Cảm ơn anh, dù sao cũng cảm ơn anh.
- Nếu cô còn nói thế nữa, thì tôi sẽ đứng dậy và bỏ về đấy nhé. Chúng ta hãy đổi đề tài, được chứ? Hãy nói về thi sĩ dương cầm của chúng ta đi.

Phần 10:

Minh Hạnh mệt mỏi thả phịch người nằm dài xuống giường, cô không thèm cởi dép, cũng không thèm thay đồ. Cô mặc kệ cả những cơn gió đang luồn qua chỗ cánh cửa sổ khép hờ thổi những bức tranh treo tường lắc lư trên đầu cô. Trên góc cao, chỗ miếng giấy dán tường đã bị bong ra, vài ba chú Kiến đang chăm chỉ làm việc. Và trên trần, những chú Thạch Sùng đang chơi trò đuổi bắt, Hạnh cứ nằm im ngẩn nhìn mãi đôi Thạch Sùng đang đuổi nhau trên tấm trần nhựa cách nhiệt lát ầu của căn phòng trọ. Giá như cô cứ vô tư lự như những con Thạch Sùng kia biết đâu lại hay hơn? Ít ra thì cũng chẳng phải lo lắng việc chạy đi xin việc như lúc này.

Đã hơn hai tuần từ khi cô nghỉ việc, nộp hồ sơ không dưới chục cái phòng khám, vậy mà kết

quả là điện thoại của cô vẫn im lìm, chẳng một cuộc gọi phỏng vấn nào cả. Thật ra cũng không có gì quá khó hiểu, bởi điều những phòng khám tư cần, là kinh nghiệm và tiếng tăm của bác sỹ. Những thứ sẽ giúp họ thu hút được nhiều bệnh nhân hơn. Mà điều đó, thì lại là một đòi hỏi quá xa xỉ đối với một người mới ra trường được hai năm như cô.

Hạnh thở dài, số tiền chặt bó, dành dụm cho việc học chuyên khoa một của cô chỉ còn đủ cho cô sử dụng trong hơn một tháng nữa, mà tiền nhà thì chưa đóng. Nếu trong vòng một tháng nữa, cô không kiếm được việc thì sao? Liệu cô có còn bám trụ lại được ở nơi này không? Mà cô thì chẳng còn chỗ nào để về nữa, kể cả về quê. Về với căn nhà nhỏ ở vùng đất chiêm trũng nghèo đói. Ở đó còn mẹ và em cô, những người thân yêu đã đặt niềm hi vọng vào cô. Nhưng nếu họ biết cô bị bệnh thì sao? Liệu họ có chịu nổi cú sốc này không? Minh Hạnh thở dài, lắc đầu, cô không dám nghĩ tới điều đó. Rốt cuộc, cô cũng vùng dậy đi nấu cơm, dù sao thì cũng cần phải ăn, ăn để còn có sức mai lại đi xin việc.

Bệnh Viện tư nhân Cuộc Sống nằm trong một con ngõ của phố Thái Hà, nói là ngõ nhưng hẳn đó là con ngõ lớn nhất Hà Nội, bởi chiều rộng của nó lên tới 16m, đủ cho hai làn xe chạy. Những dãy nhà văn phòng cao cấp nằm san sát hai bên đường cho thấy đây là con ngõ sầm uất và thành đạt. Hai bên lối vào bệnh viện được trồng rất nhiều loại hoa thông dụng vào bậc nhất ở Hà Nội, hoa Sứ.

Bên phải con đường, ngay sau cổng chính, một tấm biển lớn màu xanh với kích thước 2 x 3m chỉ dẫn cho mọi bệnh nhân biết về sơ đồ bệnh viện. Căn nhà cấp bốn nằm ngay sau tấm biển sơ đồ chỉ dẫn là trung tâm chẩn đoán hình ảnh với san sát những phòng đặt máy siêu âm bốn chiều, phòng đặt máy siêu âm doppler, phòng đặt máy chụp cắt lớp và nhiều phòng đặt các thứ máy khác. Máy X – Quang thì được ưu ái hơn khi có hẳn một phòng rộng với tường dày được bọc Chì cho riêng mình.

Phía đối diện bên kia đường, chỗ căn nhà ba tầng màu vàng luôn có mùi cam thảo đặc trưng là chỗ dành cho khoa dược và y học dân tộc. Còn tòa nhà cao nhất nằm chính diện cổng vào, bắt đầu từ khoảng sân thật rộng với một khuôn viên trồng đầy hoa và cây cảnh, thì thoáng xen vào những chiếc ghế đá dành cho bệnh nhân ngồi nghỉ, là khoảng không gian dành việc khám chữa bệnh tây y, từ tầng trệt lên tới tầng năm. Còn phía trên, tầng sáu và bảy, chỗ vẫn còn vài căn phòng sáng đèn, là trụ sở của Cty TNHH Cuộc Sống. Đó là nơi giám đốc Thái Việt làm việc, và lúc này, anh đang nhìn đồng hồ, đã 20h10 rồi cơ đấy, thời gian trôi thật là nhanh.

Anh nhắc điện thoại, bấm số nội bộ gọi cho cô trợ lý của mình. Phương Thùy là một cô trợ lý giỏi giang, xinh đẹp với dáng người cao ráo, gương mặt sắc sảo và chiếc răng khểnh khiêu khích. Cô giỏi đến nỗi đôi khi Việt phải nghĩ, nếu không có cô thì công việc của anh liệu có trôi chảy như thế này không? Khi mà anh phải điều hành cả một công ty thương mại, kiêm luôn chủ một bệnh viện tư, hai phòng khám lớn ở Hà Nội. Đồng thời lại theo dõi từ xa hệ thống tám phòng khám và bệnh viện tư ở các tỉnh lân cận nữa. Cũng may là anh thực sự có năng khiếu quản lý, cộng với việc tổ chức chặt chẽ, quy củ và khoa học, lại có sự giúp sức nhiệt tình, năng nổ, hiệu quả của Thùy. Nên anh mới có thể theo dõi và nắm bắt được rất sát sao mọi việc của Cty. Việt thường bắt đầu công việc lúc 7h30 sáng, và kết thúc ngày làm việc của mình lúc 20h tối. Chỉ duy nhất có một người trong Công ty làm việc chăm chỉ, ở lại cơ quan trễ hơn anh, đó là Phương Thùy. Cô chính là cánh tay phải, là người giúp việc năng nổ và hiệu quả nhất của anh. Chính sự năng nổ, nhiệt tình và tài giỏi của cô làm anh cứ băn khoăn mãi, việc mình trả cho Thùy mức lương cao gấp đôi người khác có thỏa đáng chưa, hay là vẫn còn quá thấp?

- Em vẫn chưa về hả? Về đi thôi, trễ rồi đấy.
- Em làm cho xong nốt cái công văn, rồi xử lý cho xong cái ủy quyền thầu của dược Yên Bái

là em về. Anh cũng nên về nghỉ đi thôi chứ? Hay là đi chơi Bowling? Mai mới là ngày anh đi chơi Bowling mà, đúng không nhỉ?

- Ừ! Thôi, để công việc đấy, đi ăn tối đi, đằng nào em cũng chỉ sống một mình, về nhà ăn qua quýt đâu đảm bảo sức khỏe?
- Em thấy thường thì những ngày đi chơi Bowling anh cũng chạy thẳng từ công ty tới Starbow luôn đấy thôi? Anh làm thế cũng đâu bảo đảm sức khỏe?
- Em đang lên án anh đấy à? – Việt vui vẻ - Thôi, em để công việc đấy, mình cùng đi ăn, dù sao cũng phải giữ gìn sức khỏe. Sức khỏe là của riêng em, nhưng nếu có gì ảnh hưởng tới công việc thì đó lại là vấn đề của anh đấy nhé.
- Chà! Em đang tự hỏi liệu cán cân của Sếp sẽ nghiêng về phía nào? Sức khỏe của nhân viên, hay công việc?
- Mọi ngày em đâu có thường làm khó người khác thế đâu nhỉ? – Việt đùa – Theo em thì cán cân sẽ nghiêng về phía nào?
- Em chỉ hi vọng đó không là cái cân với một giọt thủy ngân ở bên trong. Hôm nay sếp trả tiền nhé? – Thùy đáp trả, Việt vẫn thường rất thoải mái với nhân viên của mình - Nếu sếp trả tiền, em sẽ cố ăn thật nhiều, mai khỏi phải ăn sáng.
- Máỉ thoải - Việt cười to – Cô thật là “gian xảo” đấy nhé. Đi ra Nguyễn Siêu ăn lòng tràng xào nhé? Hay lên Ngũ Xã ăn phở cuốn?
- Tùy Sếp ạ. Nhưng nếu em được chọn, em sẽ không đến những nơi đó, hơi quá bình dân, ồn ào và không sạch sẽ. Kiểm chỗ nào sang trọng, ngon lành một chút anh ạ, tuy có hơi đắt tiền.
- Tiền không thành vấn đề, vấn đề là mình thích hay không?
- Không phải vấn đề là mình thích hay không, sếp ạ, vấn đề ở chỗ, là sếp thì nên đến nơi đúng với “đẳng cấp” của mình.
- Ừm! – Việt lắc đầu, vẫn nghĩ là Thùy đùa nhưng anh vẫn không thích tẹo nào. Thùy nhanh nhẹn, khôn khéo, thông minh và đầy tham vọng. Nhưng cô có một điểm yếu, là luôn nghĩ mình đứng trên những kẻ khác.
- À! Để em đưa đồng hồ sơ xin việc lên cho anh, rồi mai anh xem nhé - Giọng Thùy vẫn đều đều, chắc cô nghĩ điều cô vừa nói là hết sức bình thường – tại hôm trước anh bảo em mình cần tuyển thêm bác sỹ mà. Em đưa lên rồi mình đi ăn luôn.

Thái Việt ngán ngẩm nhìn đồng hồ sơ xin việc dày cả thước mà Thùy để trên bàn anh rồi lắc đầu. Hầu như năm nào anh cũng phải đăng tin tuyển thêm cả chục người, và trong khoảng thời gian đó cũng có khoảng từng ấy kẻ chia tay anh. Không phải vì anh trả công cho họ không xứng đáng, mà chỉ là họ không thể đáp ứng nổi yêu cầu và áp lực của công việc.

Làm việc ở một bệnh viện tư nhân đòi hỏi nhiều điều kiện khá đặc biệt, có khi Việt phải bỏ ra gần hai triệu đồng chỉ để trả cho một ông cựu viện trưởng khám bệnh trong một giờ đồng hồ. Hiệu quả chắc chắn chẳng là bao bởi trong một giờ, nhiều nhất ông cũng chỉ khám được cho hai đến ba người. Thế nhưng cái anh cần là tiếng tăm của ông cựu viện trưởng. Và công việc của cả một ê kíp y bác sỹ đi theo sau dù chỉ để phục vụ và hoàn tất nốt những việc dang dở của

ông, cũng nặng nề và nhiều áp lực lắm. Mà điều anh đòi hỏi ở những nhân viên, không phải là bằng cấp, không phải là các mối quan hệ, mà chính là khả năng và sự cống hiến của họ. Điều đó thì không phải ai cũng có, nhất là trong cái xã hội chạy theo bằng cấp phù phiếm này.

Nhưng trong lúc này đây, thì Việt mặc kệ ông cựu viện trưởng và cả đồng hồ sơ giấy tờ kia nằm lẫn lóc trên bàn. “Mai tao sẽ động tới chúng mày – anh thì thăm – giờ thì tao phải chiều ý anh bạn mang tên là dạ dày cái đã, đói rồi ...”

Phần 11:

Tuần ba buổi, đều đặn như vắt chanh, vào những ngày lẻ, Việt lại có mặt ở chốn này, đúng đường bằng số 14 sân Bowling Stabow. Thường thì anh đi cùng một cô gái, nhưng hôm nay anh chỉ đi với Phan. Những lúc có Phan đi cùng, Việt không muốn để một cô gái nào chen vào giữa cả hai, kể cả Thảo. Đôi khi Việt thích như vậy, chỉ có anh và Phan. Chỉ có hai người đàn ông và những trái bóng Bowling.

- Dạo này phong độ xuống thấp thế? - Việt hất mặt hỏi Phan như hét trong tiếng nhạc đập chan chát như tiếng trống trận, sau khi anh vừa làm thêm một cú Strike nữa, còn Phan thì dù ném lượt hai vẫn còn chưa đổ hết 10 chai Kegel. - Cậu chả chịu luyện tập gì cả, thua cả mấy cô “chân dài” bên kia mất thôi.

Phan nhìn sang bàn bên cạnh, chỗ có mấy cô gái trẻ đang túm tụm. Cô gái mà Việt chỉ có dáng người cao ráo, nhưng cách trang điểm rất đậm và mái tóc loe hoe nhuộm màu hạt dẻ không phù hợp với cô cho lắm. Cô gái có lối ném bóng vẻ rất thuần thực ấy đang phì phèo điều thuốc trên môi. Phan nhăn mặt, anh dị ứng với tất cả những kẻ hút thuốc, bất kể đó là nam hay nữ. Nhưng Việt không quan tâm, anh vẫn không rời mắt khỏi cô gái:

- Bao nhiêu?
- Băm rồi.
- Hai bia.
- Đồng ý. – Phan vỗ vào tay Việt.
- Vừa tròn 20. Cậu thua rồi, sao cậu lại nghĩ cô ta già thế nhỉ?
- Không thể nào, trông cô ta lớn tuổi rồi, nếu không muốn nói là già chát.
- Thế cậu có muốn số chứng minh nhân dân, số đo ba vòng, chiều cao, cân nặng, chiều dài cánh tay, độ dày bờ môi, rồi số đo một số thứ khác nữa của cô ta không nào?
- Cậu cũng ghê gớm nhỉ? Nhưng tớ vẫn chả tin được là cô ta mới hai mươi.
- Ôi dào, cậu thử tuần đi vũ trường sáu buổi xem nào? Chả trông như anh chàng 50 ngay ấy chứ.
- Cậu có kinh nghiệm với giới “Play rân” quá nhỉ?
- Không phải, người quen mà – Việt nháy mắt với Phan, rồi đi sang bàn của cô gái, cách chỗ anh hai bàn. Việt bắt tay cô gái rồi thì thăm điều gì đó về thân mật lắm, cô gái cười ré lên, dầm thụp vào lưng Việt.
- Bất cứ một cô nàng sành điệu ăn chơi đua đòi nào cũng là bạn của cậu à? – Phan hỏi khi Việt

quay trở lại. – Phải không?

- Còn tùy vào nghĩa của từ “ăn chơi đua đòi” mà cậu vừa nói. Thành phố này chỉ có hơn bốn triệu dân, nhưng may thay cái đám ăn chơi đú đờn theo đúng nghĩa cậu muốn hiểu ấy, chỉ chiếm khoảng một phần vạn. Và Hà Nội cũng không nhiều vũ trường lắm. Cậu có nghĩ là tớ sẽ biết hết bọn họ không?

- Không chỉ biết, mà còn có vẻ thân đấy chứ?

- Thôi nào, tớ chỉ dặn cô ta cẩn thận, đừng để ngã dập mông xuống sàn thôi.

- Tớ có quan tâm tới cái mông của cô ta à?

- À! Nếu cô ta ngã dập mông xuống sàn, tớ sợ cô ta bị chấn thương sọ não.

Việt cười to, Phan lắc đầu, rồi cũng bật cười. Cô gái “chân dài” ở phía bên kia nhìn sang, tuy không hiểu cả hai đang nói gì, nhưng cũng nâng chai bia Heineken lên mời. Việt nâng chai bia của mình lên đáp trả, nháy mắt với Phan. Phan lắc đầu:

- Cậu lạ thật, cậu vẫn hay cặp kè với các cô nàng giống cô ta đấy thôi? Sao giờ lại nói về họ như vậy?

- Đừng nhầm lẫn, tớ vẫn chơi với họ, nhưng không có nghĩa là tớ sẽ “bồ kết”, hay yêu một cô nào đó. Tớ với bọn họ, thích thì chơi, không thích nữa, thì bye. Rất thoải mái, không ai vướng bận ai. Cộng sinh ấy mà, như cây Tầm Gửi.

- Tầm bây thì có chứ Tầm Gửi gì? Cây Tầm Gửi đâu phải là cộng sinh? Mà cậu sống thế thì chẳng ổn chút nào? Kiếm một cô yêu đương tử tế đi thôi, “giữ” rồi đấy.

- Tớ xin, tớ đang còn trẻ đấy chứ? Tớ chả muốn cho tay vào cùm sớm làm gì, có khi chả lấy vợ càng hay. Sống cho nó thoải mái. Cậu đã nghe câu “Trẻ không xông pha, già ... mất nết” chưa? Coi cậu kia kìa, không chịu đi với tớ, bây giờ ném dờ tệ hơn đàn bà.

- Tớ không quan tâm, thời gian rảnh rồi, tớ đi học, hoặc làm việc.

- Đó có vẻ là lý do rất thỏa đáng cho việc cậu bỏ rơi tớ, phải không? Và cả việc phong độ dờ tệ của cậu nữa?

- Ừ! ở viện dạo này lắm việc, bệnh nhân rõ là đông – Phan vừa ném tiếp một quả nữa rồi liếc mắt sang đường băng bên kia, cô bé “chân dài” lại chuẩn bị đưa tay ném bóng – Càng ngày càng đông.

- Hát không hay đừng đổ cho sân khấu dờ. Cậu chẳng tập trung vào thì ném trúng thể nào được? Làm gì cũng cần để tâm vào, nhìn tớ đây này.

- Thôi mấy cái bài học vỡ lòng của cậu đi. Dạo này tớ có rõ là lắm bệnh nhân, bệnh viện quá tải rồi. – Phan đưa chai bia lên miệng – Tha hồ cho bệnh viện tư của cậu “hốt” bạc nhé. Rồi thì tiền sẽ đè cậu chết ngộp mất thôi.

- Tớ chả ham, cái gì cũng dừng nên quá, kể cả nhiều tiền quá. Nhân tiện nói tới bệnh nhân của cậu, nhớ Minh Hạnh chứ? Cái cô mà đâm vào xe tớ lúc nửa đêm ấy.

- Tớ có hơi đáng trí thật, nhưng mà những chuyện đặc biệt thì tớ không bao giờ quên. Ví như

chuyện tở phải bật dậy trong đêm mưa lạnh rồi chạy như một thằng điên trên đường ấy, tở xếp nó vào danh mục những chuyện đặc biệt đấy.

- Tở lại vừa gặp cô ấy sáng nay - Việt vờ như chẳng nghe thấy Phan nói gì, quả bóng anh vừa ném chỉ làm đổ chín chai Kegel – chính xác là tở vừa đọc hồ sơ xin việc của cô ấy nộp sáng nay. Cô ấy nghỉ việc ở viện rồi, và mới tình cờ làm sao cô ta xin vào chỗ tở.

- Từ “lại vừa gặp” của cậu có nghĩa gì?

- Tở chưa kể cho cậu nghe chuyện tở gặp cô ấy ở cửa hàng băng đĩa à? Hóa ra cô ấy cũng là một người mê Chopin như tở, hơn nữa cô ấy còn là một nhà thẩm âm đại tài.

- Tở sẽ hiểu từ “đại tài” của cậu theo nghĩa là cô ấy cũng biết tên một vài giai điệu nhạc cổ điển. Cậu sẽ nhận cô ta chứ? Ý tở là nhận một bác sỹ giỏi ấy, chứ không phải là một kẻ có cùng sở thích âm nhạc với cậu.

- Cậu đùa à? Sao tở lại không nhận cô ta được, bọn tở rất có duyên với nhau - Việt cười to – Nhìn cái bản mặt của cậu kìa, thôi cái kiểu nhìn ấy đi, ý tở là sao tở có thể bỏ qua một người tài giỏi như vậy được? Giả như cậu xem hồ sơ của cô ấy, học cực kỳ “tanh tưởi”, lại được toàn những lời nhận xét tốt của các giáo sư, bác sỹ đã từng làm cùng. Tở chắc là cậu cũng chưa từng được như thế, đừng ganh tỵ. Có lẽ tở nên chủ động gọi cho cô ấy, để mời cô ấy đến làm chỗ tở, cậu có nghĩ như thế là tốt hơn không?

- Cậu nên gọi, nếu ngày mai bầu trời sẽ sập xuống vì cậu không có một cô nhân viên biết nghe nhạc của Chopin.

- Cậu có cách thể hiện sự đồng ý thật đáng yêu. Thế nhưng, cậu có biết là ViệtNam đang thiếu bác sỹ nhi khoa trầm trọng không? Sự khác biệt giữa người thành công và kẻ thất bại là cách họ tìm kiếm và nắm lấy cơ hội đấy. Vậy nên tở sẽ không bỏ qua cơ hội được hợp tác với một bác sỹ nhi khoa chính hiệu đâu. Nhưng mà, – Việt lắc đầu – tở không hiểu lắm, vì sao cô ấy lại nghỉ việc nhỉ?

- Cái này thì tở có thể hiểu – Phan trả lời với vẻ trầm ngâm – Cô ấy muốn chạy trốn những kỷ niệm cũ, chạy trốn gã đàn ông tệ bạc mà cô đã từng yêu, cô ấy không đủ sự nhẫn tâm để căm thù gã, nên đành chọn cách chạy trốn. Nhưng quan trọng hơn, theo tở nghĩ, có lẽ cô ấy hiểu mình nên phải làm vậy, vì mục tiêu bây giờ của cô ấy không còn là kiếm một chỗ để vừa làm, vừa học tập, nâng cao chuyên môn nữa rồi. Cô ấy đã không còn sự lựa chọn nào khác, cô ấy cần một chỗ kiếm được nhiều tiền, thật nhiều tiền để dành dụm cho việc điều trị của cô ấy sau này. Mà việc đó, thì một đơn vị nhà nước như cái viện chăm cứu trung ương kia không thể đáp ứng được. Cả thời gian nữa, cậu biết đấy, thời gian cũng không chịu chờ đợi cô ấy ...

Việt ném nốt quả thứ hai, cần gạt hạ xuống và gạt đổ chai Kegel lý lợm vừa tránh được quả bóng của anh.

Phần 12:

Gật đầu cảm ơn Việt khi anh lịch sự kéo ghế cho mình, Minh Hạnh ngồi xuống chiếc ghế đối diện với anh. Ánh mắt cô ánh lên vẻ tò mò như đang tự hỏi không biết sao tự nhiên Việt lại hẹn cô ra quán Café này? Cô ghét cái vẻ lấp lửng, ra điều bí mật của anh khi nói chuyện với cô qua điện thoại. Cô nhìn anh, ánh mắt chờ đợi một câu trả lời, và để đáp lại, anh cười nụ.

- Tôi có chút việc muốn trao đổi, à không, muốn nhờ cô, không phiền chứ?

- Không phiền, nhưng hơi bất ngờ, vì tôi cũng đang muốn gặp anh thì anh lại gọi cho tôi. Anh

làm thế nào mà trùng hợp thế?

- Cô muốn gặp tôi có chuyện gì?

- Chúng ta hãy nói chuyện của anh trước nhé, vì anh gọi tôi ra đây mà. Đồng ý không? – Hạnh quàng lại chiếc khăn quàng màu hồng nhạt trên cổ, dù đang là mùa thu, nhưng những cơn gió mùa đông bắc tràn về khiến thời tiết trở nên giá rét như đang giữa mùa đông. Hai bàn tay cô khum khum ôm lấy cốc nước ấm vừa mới đưa lên còn bốc hơi nghi ngút như cố tìm chút hơi ấm xua đi cái lạnh giá đang làm tay cô cóng lại – Tôi đang nghe đây.

- Thôi được, tôi nghe thiên hạ đồn rằng cô tốt nghiệp chuyên khoa Nhi?

- Anh nghe đồn, hay anh đã biết?

- Tôi biết!

- Vậy thì đúng rồi, nhưng chuyện đó có gì quan trọng bây giờ nữa đâu – Hạnh thở dài, hơi tỏa ra từ miệng cô như một làn khói mỏng, cô buồn bã – Sao anh lại hỏi tôi thế?

- Là vì tôi đang điều hành một bệnh viện tư, có lẽ cô cũng biết nó, bệnh viện tư nhân Cuộc Sống.

- Anh đang làm ở đó à? – Hạnh thốt lên kinh ngạc – Anh làm gì ở đó?

- Một vị trí be bé thôi, giám đốc chẳng hạn?

- Anh đang giấu cợt tôi, - giọng Hạnh trở nên gay gắt – phải vậy không?

- Tại sao tôi lại giấu cợt cô nhỉ? – Việt ngạc nhiên.

- Vì tôi vừa mới nộp hồ sơ xin việc ở đó ngày hôm trước, nhưng thú thật mà nói, đó chỉ vì lời khuyên của bạn, và tôi cũng không tin tưởng lắm vào khả năng trúng tuyển của mình. Tôi biết các bệnh viện tư lớn như các anh cần gì, Bệnh viện của anh lớn như vậy, lấy đâu chẳng có bác sỹ giỏi? Cần đến một đứa như tôi để làm gì? Vậy mà đột nhiên hôm nay anh gọi tôi ra đây nói chuyện. Hoặc là anh đang đùa giỡn tôi, hoặc anh đang thương hại tôi?

- “Đứa như tôi” nghĩa là sao? Tại sao tôi lại thương hại cô nào? Cô đang tự hạ thấp mình quá đấy. Tin tôi đi, chúng tôi cần khả năng chuyên môn của cô, chúng tôi cần một bác sỹ nhi khoa giỏi, đó mới là lý do tôi gọi cho cô hôm nay.

Hạnh nhìn sâu vào mắt Việt, ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ và anh nhún vai.

- Tôi hoàn toàn không có vấn đề gì với việc cô mắc bệnh, tôi biết lý do vì sao cô mắc bệnh, nhưng không phải vì thế mà cô có thể tự thu mình lại như con Ốc thể. – Chợt Việt hạ giọng, anh nhìn quanh, quán vắng tanh, chỉ có hai người với nhau, nhưng anh vẫn nói với giọng thì thầm – Tự cô đang cô lập mình với thế giới, trước khi người ta kỳ thị và cô lập cô đấy. Nếu muốn người khác hòa đồng với cô, cô phải hòa đồng với mọi người đã chứ? Những người bị bệnh là những người rất đáng thương, nhưng đó không phải là lý do tôi mời cô làm việc cho tôi, tài năng của cô mới là thứ mà bọn tôi quan tâm. Hơn nữa, ai cũng có quyền được lao động. Cô cần việc làm và tôi cần có cộng sự giỏi. Đó là một lý do hoàn toàn khách quan. Trong công việc, một người chủ giỏi là một kẻ biết dùng người theo khả năng chứ không phải theo cảm tính. Với lại, tôi không phải là người quen thân gì của cô, hơn nữa, chúng ta chỉ mới gặp nhau có vài lần, cô lại

không phải là bạn bè, cũng chẳng phải là chị em họ hàng gì của tôi. Vậy, cô thử cho tôi một lý do gì để tôi phải thương hại cô xem nào?

Hạnh lại nhìn sâu vào mắt Việt, ánh mắt đã bớt đi vẻ nghi ngờ, tay cô xoắn vào nhau, vẻ mong lung lắm. Việt mỉm cười, chìa tay ra:

- Thế nào?

- Thôi được – Cô bắt tay anh – Có vẻ như tôi đang nợ anh một lời xin lỗi.

- Tuyệt vời. Tôi sẽ cho cô trả nợ lời xin lỗi đó sau. Bây giờ, hãy nói đến việc cô muốn gặp tôi đi nào, có việc gì thế?

- Tôi có cái này cho anh – Hạnh đưa cho Việt một gói quà được bọc cẩn thận – Bạn tôi ở Pháp về chơi, và tặng tôi một vài đĩa nhạc hay, tôi nghĩ sẽ thật bất công khi anh không được thưởng thức nó.

- Cô có gì cho tôi vậy? – Việt ngạc nhiên – Hồi lộ sắp là một tội lớn đấy nhé.

- Tôi đâu đã ký hợp đồng lao động? Sao anh đã vội tự cho mình là sắp rồi?

- Cô đã đồng ý làm việc cho tôi rồi mà. “Lời nói dối máu” đấy nhé.

- Thôi được, hoặc sắp nhận hối lộ, hoặc sắp sẽ mất CD Chopin của Vladimir Horowitz trình tấu, sắp sẽ chọn cái nào?

- CD của Horowitz à? Sao cô không nói sớm? – Việt gần như hét lên vì sung sướng, mắt anh lấp lánh niềm vui không thể kìm chế – cô không biết là tôi đã mơ ước và tìm nó khó khăn thế nào đâu?

- Vậy, để đổi lại, tôi hi vọng sắp sẽ xóa tội hối lộ cho tôi, được không ạ? Đó là một tội quá lớn.

- Trái lại chứ, cảm ơn em. – Việt không để ý rằng mình vừa thay đổi cách xưng hô với Hạnh – Cảm ơn em.

- Em chỉ trả Roma lại cho Caesar. CD của Horowitz nên được nghe với giàn loa Tannoy tuyệt hảo của anh, thay vì chiếc đài đĩa Trung Quốc tạm tịt của em. Nghe bằng chiếc đài ca tàng của em cũng là một sự bất công với nhà soạn nhạc đại tài của chúng ta.

- Quan trọng là ở sự cảm nhận chứ em, nhưng phải công nhận, nghe ở đài đĩa là một ý tưởng tồi. Hay là vậy đi, hôm nào anh sẽ mời em, Phan và Thảo, có lẽ em không biết Thảo, cô ấy là bạn gái của Phan. Mọi người sẽ đến nhà anh, nấu món gì đó và thưởng thức đĩa nhạc tuyệt vời này, thế nào?

- Rất tuyệt ạ, em cũng chưa có dịp cảm ơn anh Phan.

- Đừng quá câu nệ như thế, anh chỉ hi vọng em coi bọn anh là bạn, điều đó không khó khăn với em chứ? – Việt vui vẻ.

Ánh mặt trời đã bắt đầu ló được mình ra khỏi sự bủa vây của những đám mây xám xịt trên bầu trời, tỏa chút nắng ấm xuống mặt đất. Ánh nắng ủa vào bên trong quán, tô điểm lên bức tranh phiên bản copy “Thiếu nữ bên hoa huệ” của danh họa Tô Ngọc Vân những mảng màu thật mới lạ.

Hạnh ngắm nhìn quanh, tay chủ quán đúng là một người chơi tranh sành sỏi, dù tất cả những bức tranh được treo trên tường chỉ là phiên bản vẽ lại, nhưng chúng đều mang một phong cách trang nhã, nhẹ nhàng và hết sức tinh tế. Cô nhìn sang chỗ Việt đang bận mân mê món quà bất ngờ mà anh vừa nhận được, gương mặt ánh lên vẻ vui sướng như một đứa trẻ vừa đón mẹ đi chợ về và được mẹ cho quà.

Cô mỉm cười.

Phần 13:

Sau vài ngày lạnh lẽo vì gió mùa, không khí đã trở nên ấm áp hơn dù trời có mưa lâm thâm, đúng phong cách mùa thu Hà Nội. Hạnh đưa hai tay nhắc bổng cậu bé lên, trong hơn hai tháng cô làm việc ở đây, chưa bao giờ cô gặp một đứa trẻ nào dễ thương như vậy. Hạnh đặt cậu bé lên giường rồi nheo nheo mắt lại:

- Nào, cho cô biết, ai là người dũng cảm nhất phòng này?

- Cháu ạ - Cậu bé hơi ưỡn ngực ra.

- Hừm, cô cũng nghe mọi người nói thế, nhưng chưa tin lắm, cháu có gì để chứng minh nào?

Thằng bé hỏi Hạnh cách tốt nhất để nó có thể chiếm được lòng tin của cô, và Hạnh luôn sẵn sàng chia sẻ với cậu.

- Thế này nhé - Hạnh ngồi xuống ghế, đối diện với cậu bé - Người dũng cảm nhất, là người không bao giờ khóc khi bị tiêm cả, Cháu có làm được không nào?

- Cháu có ạ.

- Ừm! Cô có nên tin cháu không nhỉ?

- Có ạ - Cậu bé lại ưỡn ngực ra, mặt ngẩng lên, gương mặt đầy vẻ kiêu hãnh – Cháu là một “chàng trai” biết giữ lời hứa mà.

Hạnh mỉm cười, thằng bé thật đáng yêu.

- À, phải rồi, một chàng trai biết giữ lời hứa, cô tin cháu, rồi cháu sẽ không thấy đau đâu, chỉ như muỗi đốt thôi mà, cháu đã bị muỗi đốt bao giờ chưa?

- Cháu rồi ạ, nhưng như thế thì ngứa lắm cô ạ.

- Sẽ không ngứa đâu, cô hứa đấy.

- Cô hứa nhé.

Hạnh xoa đầu và nói với cậu bé rằng cô chưa bao giờ thất hứa với bất kỳ ai, nhất là với một “chàng trai dũng cảm” như cậu. Cô đẩy lượng không khí có trong kim tiêm ra ngoài, kèm theo một ít Gentamicin phụt ra từ đầu kim như một chiếc vòi rồng nhỏ. Hạnh liếc mắt nhìn thằng bé rồi đâm mũi kim lách vào bó cơ giữa của bắp tay một cách nhanh chóng và khéo léo. Hạnh chậm rãi bơm thuốc rồi rút nhanh mũi kim ra, đưa nó vào máy hủy bơm kim tiêm rồi quay qua cậu bé, lúc này môi vẫn mím chặt, ra vẻ ta đây dũng cảm, trông rất đáng yêu. Công việc đã kết thúc và “hoàn hảo” là từ nên được sử dụng để miêu tả phát tiêm vừa rồi. Chất Gentamicin sẽ nhanh chóng đập tan chứng viêm phế quản đang hành hạ cậu bé.

- Không đau phải không nào?

- Không đau ạ.

- Cháu đúng là một chàng trai biết giữ lời hứa, rất dũng cảm, thậm chí cả chú kia - Hạnh chỉ vào Việt, lúc này đang đứng dựa vào tường, ngón tay cái đưa lên ra dấu thán phục – chú kia cũng không dũng cảm được như cháu, cháu thật là một chàng trai ngoan.

- Cô giáo cháu cũng bảo thế, tuần nào cháu cũng được phiếu bé ngoan đấy, cô có không?

- Dĩ nhiên là cô có chứ, nhưng chắc là không nhiều bằng cháu rồi. Cô trả cháu về cho mẹ cháu nhé, mẹ cháu chắc đang sốt ruột lắm.

Hạnh tiến về phía bàn làm việc, cầm lấy một quả táo chín mọng.

- Phần thưởng cho chàng trai dũng cảm, cháu xứng đáng lắm.

- Cháu cảm ơn cô.

- Ngoan, nhưng bây giờ sắp tới giờ ăn trưa rồi, cháu để sau hãy ăn nhé, không được bỏ bữa. Một chàng trai ngoan còn phải là một chàng trai khỏe mạnh đấy.

- Vâng, cháu biết rồi.

- Nhưng mà nhớ, sau khi ăn thì ...

- Phải đánh răng ạ, cô dặn cháu hôm qua rồi.

- Ừ - Hạnh không thể kìm chế nổi, lại bế thẳng bé lên, thơm một cái vào má nó, mỉm cười – Cháu thật đáng yêu.

Hạnh bỏ thẳng bé xuống, ngắm nhìn bước chân thẳng bé lon ton chạy ra cửa, sà vào vòng tay của mẹ đang đợi sẵn. Việt vẫn tựa lưng vào tường, này giờ anh chỉ im lặng, ngắm nhìn cô làm việc và mỉm cười.

- Đúng là một chuyên gia Nhi khoa có hạng, tuyệt vời.

- Này, em rất nhẹ dạ trước những lời khen đấy nhé. Anh đến để kiểm tra chuyên môn của em đấy à?

- Còn tùy - Việt lập lờ - Sao em không cho mẹ cậu bé vào phòng? Các bác sỹ khác thường cho mẹ các cháu vào cùng đấy.

- Thường thì khi có mẹ bên cạnh, những đứa trẻ hay làm nũng, và tỏ ra không ngoan. Với lại, nó cũng đã đủ tuổi để không nhất thiết phải có người trông giữ khi tiêm.

- Bài học từ cá nhân em à?

Hạnh tháo khẩu trang xuống.

- Có lẽ thế. Ngày xưa em rất được mẹ chiều.

- Mọi đứa trẻ đều được ba mẹ chiều.

- Thật hạnh phúc khi được chiều chuộng con cái, phải không?

Hạnh cúi xuống cuốn sổ ghi bệnh án, Việt lơ đãng nhìn ra cửa, anh hiểu cô vừa bị chạm vào nỗi đau, anh biết Hạnh rất yêu trẻ, vậy mà cô sẽ không còn cơ hội được làm mẹ.

- Thật ra thì ...

- Sếp đến kiểm tra chuyên môn của em phải không ạ? - Hạnh cướp lời, nhìn thẳng vào mắt anh.

- Không hẳn, sao không nghĩ là anh đến để mời em đi ăn nhỉ?

Hạnh tháo găng tay ra, thả vào thùng rác. Việt rút tay ra khỏi túi áo khoác.

- Em luôn đeo găng tay khi làm việc à?

- Vâng!

- Thật ra thì đâu cần phải cẩn thận thế, em biết là nó không lây qua tiếp xúc thông thường mà.

- Em chỉ ... ừm, đó cũng là quy định về vệ sinh an toàn lao động ngành y, đúng không sếp?

- Anh thôi, sếp nghe xa xôi quá. Tội mình là bạn mà, phải không? Đi ăn trưa chứ? Anh mời.

- Có tiện không anh?

- Có sao nào? Chạy qua Nguyễn Chí Thanh, rồi gọi Phan luôn, em đừng sợ cô đơn, Thảo cũng sẽ có mặt, đừng lo tội anh bắt nạt em nhé.

- Em không sợ cô đơn giữa bọn anh, em chỉ sợ có người không biết giữ lời và nhân cơ hội bắt nạt em thôi.

- Em đang nói ai vậy?

- Có lẽ không phải là anh đâu nhỉ? - Hạnh cười lấp lửng - Tự anh có thấy mình là một chàng trai biết giữ lời hứa không?

- Có chứ - Giọng của Thùy, không biết cô đến từ lúc nào, nhẹ nhàng như một chú Mèo đang rình Chuột - Sếp luôn biết giữ chữ tín, nhất là với các quý cô, phải không ạ?

- À! Hay quá, em đi ăn cùng bọn anh luôn nhé.

Thùy nhìn lướt qua mặt Hạnh, cái nhìn sắc như dao cạo. Hạnh hơi giật mình.

- Thôi ạ, em cũng có hẹn rồi ạ, với lại em không dám làm phiền hai người.

- Coi nào ...

- Em lên tầng đây ạ. Cô Hạnh có đôi giày đẹp quá ...

Hạnh lại thấy có cái gì vừa lướt qua mặt mình, sắc lẹm và lạnh lẽo. Việt hoàn toàn không biết gì, anh hỏi:

- Em muốn ăn gì nào?

- Cái gì đó đơn giản thôi anh ạ, - Hạnh ngo ngoáy ngón chân trong đôi giày đế bệt đã khá cũ của mình – tốt nhất là để anh Phan, hoặc Thảo chọn, họ giỏi việc này hơn em.

- Trời đất, em đang giao trứng cho Ác đấy.

Ở cách đó khoảng 2km, Phan hắt xì một tiếng rõ to, quay sang Thảo:

- Có ai vừa nói xấu anh, em ạ.

- Nói tốt về anh mới lạ - Thảo nháy mắt – chứ nói xấu thì...

Phần 14:

- Cậu biết tin gì chưa? Cái cô Hạnh mới vào làm ở viện mình ấy, vừa được lên chức trưởng khoa Nhi nhè – Cô y tá trẻ măng, mặt còn lấm tấm tàn nhang, thốt lên thán phục - Giỏi không?

- Cậu đùa à? – Cô bạn lắc đầu vẻ không tin – cô ấy mới vào làm ở viện mình khoảng hai tháng chứ mấy?

- Thật trăm phần trăm – cô kia rút hẳn tay ra khỏi túi áo Blouse, vung lên minh họa một cách say sưa - Vừa có quyết định sáng nay, trong cuộc họp giao ban đột xuất. Sếp Việt mà lì, quyết đoán lắm.

- Có còn nguyên nhân nào khác không nhỉ? Nhìn cô ta cũng xin xắn ưa nhìn lắm, mà sếp nhà mình thì... – Cô bạn chặc lưỡi – Rồi bà Thùy nữa, chắc là nổ đom đóm mắt nhỉ? Chậc! cậu đoán xem....

- Cái mồm, rồi cậu sẽ chết vì cái mồm mất thôi – Cô kia đưa ngón tay trở lên miệng, mắt đảo dác - Cậu muốn “bà chằn lửa” sẽ nướng chín cậu lên à? Ai chả biết bà Thùy thích Sếp đến chết mê chết mệt? Cái cô Hạnh kia, trông cũng hiền lành, biết điều lắm, chả ngu gì mà cho tay vào lửa đâu.

- Ai mà biết được – cô bạn lại cãi - ở đời chả biết thế nào mà lần đâu, rồi cậu cứ đợi xem. Chả thấy sếp ưu ái cô ta thấy rõ thế kia à? Mà bà Thùy cũng nóng mắt lắm rồi đấy, rồi cứ đợi mà xem, khéo lại có chiến tranh ấy chứ. Rồi chẳng biết ai thắng ai thua đâu.

- Tôi cũng thấy chiến tranh đi tới ngõ rồi đây - Giọng Thùy lạnh lùng, thẳng băng, vô cảm, phải nói là dửng dưng và lạnh lẽo thì đúng hơn – Cty đâu trả lương cho các cô để các cô buôn chuyện phiếm? Nếu là tôi thì tôi sẽ chăm chỉ làm việc hơn, biết đâu một ngày nào đó tôi cũng sẽ làm trưởng một khoa?

- Vâng!

Lí nhí, gần như là thì thào, hai cô bé tội nghiệp vội vã đi như chạy, không kịp nói lời xin lỗi, tránh càng xa Thùy càng tốt. Đâu phải ngẫu nhiên mà mọi người gọi cô là “bà chằn lửa”? Đôi khi những nhân viên trong Viện còn đùa trộm rằng chính Thùy là nguyên mẫu cho những vai diễn lừng danh của nữ danh hài Vân Dung. Còn nữa, nếu cô không chọn cho mình vị trí trợ lý của Việt, biết đâu cô lại chẳng là một bạn diễn ăn ý của Vân Dung? “Nhưng thật không may cho Vân Dung và khán giả của cô, khi Thùy không chọn sân diễn, - cô bé y tá nghĩ thầm – và còn là bất hạnh cho những kẻ như bọn mình nữa. Cô ta là một kẻ khó gần, kiêu ngạo và chua ngoa một

cách đáng sợ”.

Thậm chí, họ còn sợ cô hơn cả Việt nữa. Sợ, chứ nể thì hơi khó.

Thùy cau mày, ném ánh mắt khinh khi nhìn theo bóng hai cô y tá đang khuất vội sau hành lang. Rõ ràng, nếu nói rằng những lời bàn tán đó không ảnh hưởng tới cô thì quả là một sự dối trá ngốc nghếch. Những gì họ nói không phải là không có cơ sở, dạo này Việt ưu ái cô ta thấy rõ. Anh ta có ý gì? Cô ta mà dám đưa ra so sánh với Thùy ư? Nếu xét về tài năng, về nhan sắc, cô ta đâu có tài năng và xinh đẹp bằng cô? Xét về công việc, dù quả thực cô ta làm việc hiệu quả và chu đáo thật, nhưng cô ta cũng đâu thể bằng cô được? Xét về vị trí trong Cty, cô ta lại càng không thể sánh được với Thùy. Vậy thì sao hết thấy mọi đồng nghiệp lại yêu quý cô ta đến vậy? Cả Việt nữa? Sao Việt lại ưu ái cô ta đến vậy? “Không thể nào, khi Thùy này vẫn còn ở đây, thì không ai có quyền vượt mặt mình được – Thùy gần như muốn hét lên – Chỉ có mình đứng trên kẻ khác, chứ không ai được phép đứng trên mình, kể cả cô ta có là ai đi chăng nữa”.

“Cô ta”, cái cô mà Thùy vừa nhắc đến hôm thứ sáu ấy bây giờ đang hì hục xào xào, nấu nấu cùng Thảo. Thường thì vào ngày chủ nhật, Thảo lại chuẩn bị “bữa cơm gia đình” – như cách gọi của Việt – cho cô, Phan, và Việt. Nhưng gần đây thì có thêm cả Hạnh nữa, bởi cả ba muốn cô có thêm bạn bè cho bớt cảm thấy hiu quạnh, cô đơn. Dù sao thì Phan và Thảo cũng cùng kiếp xa nhà, ở trọ như cô.

- Nào! Chúng ta nâng ly vì một người vừa lên chức – Phan nâng ly rượu của mình lên, mắt lấp lánh niềm vui như thể anh mới là nhân vật chính của bữa ăn hôm nay – và ...

- Và cả lên lương nữa - Việt cướp lời, nháy mắt – Không hiểu khổ chủ tính khao mọi người cái gì đây nhỉ?

- Ơ, em cũng không biết đâu, em trao số phận của em vào tay mọi người – Giọng Hạnh vui vẻ.

- Em có một gợi ý, mình ra bãi sông Hồng đi câu đi, chỗ ven đường đê đi Bát Tràng ấy. Lâu lâu đi Picnic vùng ngoại ô cho nó thoáng đãng, thay đổi không khí – quay qua Phan, Thảo hạ giọng – anh nhỉ?

- Ý hay đấy, lâu rồi tụi mình không đi chơi chung, thêm cả Hạnh nữa là đủ số. Ý cậu thế nào? Việt?

- Ơ hay! Hôm nay còn bày đặt hỏi ý kiến của tớ à? Từ trước tới giờ, lúc nào biểu quyết mà tớ chả thua? Bày đặt - Việt phẩy tay, ra vẻ giận dỗi nhưng giọng nói lại hết sức vui vẻ - Lại thêm cô “Trưởng khoa” này nữa, nhân viên của tôi cô nào chả ghét sếp? Bà chọi một, thôi, tôi đầu hàng đi cho chắc ăn.

- Ấy! Sao sếp lại nói thế? - Hạnh tiếp lời, nháy mắt với Thảo – em ủng hộ sếp hết mực đấy chứ, ý sếp là muốn đi câu đúng không ạ? Em ủng hộ việc sếp muốn đi câu.

- Này! Tôi đã nói là muốn đi câu đâu?

- Thôi, anh Việt nhận đi - Thảo chen ngang – sao cứ ấp úng, lúng túng như gái mới về nhà chồng thế? Quyết rồi nhé?

- Ơ ...

Việt quay qua Phan, ánh mắt tìm kiếm đồng minh. Nhưng rõ ràng đó là một nỗ lực hết sức vô vọng. Bởi cái anh nhận được chỉ là một cái nhún vai đầy ẩn ý. Có thêm Hạnh rồi, thì tình thế đã thay đổi, quân số ngang bằng, nhưng phe nữ áp đảo thấy rõ.

- Vậy là quyết rồi nhé - Thảo cướp lời - Hôm đấy anh Phan sẽ dẫn “em iu” Sprint của anh ấy đi, tha hồ chị em mình chụp ảnh. Đề nghị anh Việt chạy xe máy nhé, con Acma nổ bành bành như xe Công Nông của anh ấy. Chụp ảnh lên trông sang trọng lắm.

- Chuyện! – Gần như cả Phan và Việt cùng đồng thanh, cả hai có chung một niềm đam mê bất tận với những chú Vespa cổ - Còn phải nói ...

- Nói tới Vespa, em lại nhớ tới truyện “Phải lấy người như anh” của Trần Thu Trang. - tiếng của Hạnh – Hai anh đọc chưa? Hay lắm.

- Anh chưa - Việt trả lời – anh luôn dị ứng với mọi cuốn sách.

- Cậu thì chỉ có cảm hứng với những tờ Polyme thôi.

Phan nghiêng người tránh một hạt lạc đang vẽ một quỹ đạo thẳng tưng trong không trung, đích đến dĩ nhiên là được nhắm vào đầu anh.

- Em cũng đang tính viết truyện - lại giọng Thảo chen vào, từ khi Hạnh tham gia “bữa cơm gia đình” đâm ra Thảo mạnh dạn góp chuyện hẳn. Không như trước kia chỉ cặm cụi vừa ăn vừa nghe hai gã đàn ông bàn chuyện trên trời dưới biển. - Một câu chuyện tình rất hay nhé. Vớ ...

- Đừng nói là ...

- “Vớ phải thẳng như ông” ạ.

Căn phòng vỡ òa tiếng cười.

- Vớ phải thẳng như Phan hả? Ha ha ha...

Phần 15:

Phan đi thẳng vào phòng trong, anh đã đợi Việt 20 phút và “kiên nhẫn” là một tài sản cực kỳ quý giá mà anh luôn sử dụng nó một cách chi li và tiết kiệm nhất có thể. Việt đang loay hoay trước gương trong chiếc quần vải màu ghi, áo sơ mi trắng, trên cổ, Cà vạt còn chưa kịp thắt. Ở dưới giường, vô số quần áo bị ném bừa bãi, cầu thả. Phan tiến tới một bước nữa:

- Tớ chưa bao giờ thắc mắc về lý do vì sao cậu lại giàu đến thế?

- Cậu bảo gì cơ?

- Hôm nay là chủ nhật, phải không nào? Vậy mà cậu vẫn làm việc, vẫn phải đi họp, hoặc dự hội nghị gì đó? Để tớ thắt cà vạt và tìm áo Comple rồi đi xách cặp cho cậu nhé.

- Chỉ là trời hơi lạnh thôi mà.

- À phải rồi! Trời lạnh quá, cậu nhìn nhiệt kế mà xem, nhiệt độ đã xuống tới 27 độ C rồi cơ đấy. Khủng khiếp thật, khéo tối nay lại có ổi kẻ chết cồng vì lạnh mất thôi. Tớ vừa mới ở Châu Phi về ngay tức thì mà bên đó trời đang rất nóng nên tớ vẫn đang mặc áo thun ngắn tay. Cậu có cái áo len cổ lọ nào không? Cho tớ mượn với.

- Thôi cái trò mai mĩ của cậu đi.

- Cậu đang căng thẳng đấy.

- Ai? Tớ ấy à? Cậu thật biết đùa. Tớ chưa bao giờ biết căng thẳng là gì?

- À! Dĩ nhiên, điều này thì tớ buộc phải đồng ý với cậu. Vì cậu chưa biết căng thẳng là gì nên cậu có nhận ra là mình đang căng thẳng đâu? Hôm nay tụi mình đi chơi với Hạnh và Thảo, chứ không phải với các cô 9X “xì tin” của cậu. Hay là cậu nghĩ bọn tớ đang thắp từng cậu đi dự hội nghị quốc gia? Làm ơn đi, làm ơn gắn giùm tớ cái gọi là “nụ cười” lên môi của cậu đi nào. Cậu căng thẳng cứ như là anh chàng mới lớn hẹn hò lần đầu ấy. Nhân tiện, tớ nhắc với cậu là số cô cậu yêu có thể thành lập được một tiểu đoàn “chiến sỹ phòng không” rồi đấy nhé, và, Hạnh là người mà cậu không thể tán tỉnh được.

- Phan cố ý nhấn mạnh từ “không thể tán tỉnh” – Nhanh lên, đàn ông chỉ có quyền chờ đợi chứ không có quyền bắt phụ nữ chờ đợi.

- Cậu bớt điên đi được không? Hoặc là cậu giúp tớ, hoặc là cậu đi ra ngoài và kiếm cái gì đó tống vào miệng để nó bớt lảm nhảm những điều vớ vẩn làm phiền tớ, được chứ?

- Đấy là do cậu khiêu khích trước đấy nhé.

Phan bước lại gần, anh giật mạnh cái cà vạt ra khỏi cổ Việt, rồi không nói một lời, anh cởi cúc chiếc áo sơ mi một cách thô bạo. Phan chọn chiếc áo phông màu đỏ có in hình anh chàng ca sỹ chính trong ban nhạc Rocks The Wall với mái tóc cột túm và râu ria xồm xoàm đang phồng mang trợn mắt rồi tròng nó lên đầu Việt. Trong khi Việt loay hoay với cái áo thì Phan nhấn vào tay anh một chiếc quần Jeans màu xanh được mài bạc phéch trông rất bụi bặm. Và nhân lúc anh bận đang thay đồ, Phan vợ lấy đồng quần áo còn lại và tống hết nó vào tủ. Điện thoại của Phan đang rung lên ầm ầm, nhạc chuông phát ra giai điệu bài hát được dành riêng cho cuộc gọi của Thảo, có vẻ như cô cũng đang cạn sạch kiên nhẫn với cả hai.

Hạnh đặt ba lô xuống bãi cỏ ven sông, gió thổi lồng lộng khiến đám lau, sậy bên bờ sông ngã nghiêng xào xạc. Hòa trong tiếng xào xạc của gió thổi, là tiếng sóng vỗ vào bờ nghe ì oạp. Hạnh phóng tầm mắt ra xa, phù sa ven sông Hồng màu mỡ bồi đắp cho những cánh đồng rộng bát ngát và cây cỏ xanh mướt. Điểm xuyến lên đó là những bụi hoa dại, đủ màu sắc, khiến tất cả trông như một bức tranh phong cảnh đồng quê tuyệt đẹp. Xa tít phía bên kia, chiếc cầu Vĩnh Tuy nổi hai bên bờ sông đang xây dựng dở, vạch lên đường chân trời một vòng cung màu xám. Hạnh không thể ngờ được là giữa lòng Hà Nội lại có một vùng không gian thơ mộng và thôn dã như vậy. Chợt có tiếng phì phò thở hổn hển của Việt vang lên phía sau khiến Hạnh giật mình, vội bỏ Ba lô xuống và chạy tới phụ một tay với Việt. Bãi đất này thật là thơ mộng, nhưng chỉ với con người, chứ hai em Vespa thì chịu không nổi bởi sự gồ ghề và những dốc cao gần như thẳng đứng của bờ đê. Khiến cho họ phải tắt máy để đẩy, “hai em xinh tươi đồng đánh quá” Thảo vừa thở vừa nói trong khi hai chàng trai chỉ biết cười trừ.

“Thật tuyệt vời, phải không ạ?”, Thảo vừa hỏi vừa nhắm mắt mơ màng khi những làn gió se lạnh vuốt ve trên khuôn mặt và mái tóc. Cô giang cả hai tay ra, thả hồn như đang muốn bay lên. Việt cầm máy chụp lia lịa, còn Phan thì quay qua Hạnh:

- Chỗ này đẹp quá nhỉ? Thật tuyệt vời.

- Phải! Quá đẹp. – Hạnh trả lời, mắt cô nhắm hờ, mơ màng tận hưởng hương vị của cánh đồng – Em chưa từng thấy chỗ nào tuyệt vời hơn chỗ này.

- Em hơi chủ quan khi nói thế đấy nhé. Anh biết một chỗ còn tuyệt vời hơn, em đã ra biển Cửa Lò bao giờ chưa?

- Nhà em ở thành phố Biển – Hạnh trả lời – và biển chiều thu cũng khá đẹp.

- Đó là vì em chưa ra biển Cửa Lò vào mùa đông, nếu em đã đến đấy, em sẽ thấy câu trả lời của mình phải là: Biển mùa đông trông tuyệt đẹp. Anh đã từng ở đó vào mùa đông, bãi biển

vắng tanh, tưởng như chỉ có mình em với biển, với những hàng Phi Lao xao xác, với những cơn sóng bạc đầu. Biển mùa đông luôn có những cơn gió thổi rất mạnh, nhưng không quá lạnh, gió biển bao giờ cũng ấm, và mặn mòi mùi đặc trưng của biển.

- Anh biết nhiều quá nhỉ, những gì anh nói nghe thật là thơ mộng.

- Em sẽ nhận ra điều đó khi em yêu biển.

- Bởi vì hần ta hay lang thang thì có. – Việt chen ngang – Ngày xưa hồi còn sinh viên, nghèo rớt mùng tơi, thế mà tháng nào tụi anh cũng nhịn ăn dành dụm tiền để lang thang đi đâu đó một vài ngày. Anh thích chụp ảnh, còn Phan thì thích ngắm cảnh.

- Và làm thơ con Cóc nữa, - Thảo cũng góp phần - Kiểu như: Mùa thu là cả một mùa hanh, mây ở trên cao quả ở cành, lúc ở đồng tãi và lúc ở, đồng hành và lúc ở đồng chanh

...

- Này, đừng vu oan cho kẻ ... xấu – Phan nhăn mặt trong khi tất cả cùng cười vang – tài năng cỡ đó thì anh không dám, làm được thơ đòi hỏi sự tìm tòi sáng tạo, trí tưởng tượng và lãng mạn.

- Lãng mạn như biển mùa đông chẳng hạn, phải không anh? – Lại là tiếng của Thảo – em cũng rất yêu biển mùa đông.

- Tò mò quá, nhất định ngày nào đó em sẽ ra biển mùa đông, em muốn biết biển mùa đông thú vị tới cỡ nào, vì dù nhà em ở gần biển, em vẫn chưa khi nào ra biển vào mùa đông.

- Vậy thì một ngày nào đó cả bốn chúng ta cùng ra biển vào mùa đông - Việt hưởng ứng lời của Hạnh – Anh cũng tò mò không kém gì em đâu.

- Coi như đã thỏa thuận nhé - Bốn bàn tay chụm vào nhau rồi hất lên trời – không phải đợi đâu xa, Noel này được chứ?

- Đã thỏa thuận rồi nhé!

Phần 16:

Tháng mười một dần đi qua với những hạt nắng cuối mùa mỏng manh yếu ớt, cố luồn lách qua những đám mây xám xịt trôi lững thững trên bầu trời. Ánh mặt trời cố chiếu những hạt nắng vàng lọt lên những cụm hoa Sứ cuối mùa lẻ loi trên tán lá. Trong không gian, cố gắng lắm người ta mới cảm nhận được chút hương thơm hoa Sứ cuối vụ. Mùi thơm không còn nồng nàn, đặc quánh như trước nữa, nhưng chính thứ hương thơm cổ vẻ như rất nhạt kia lại mới chính là nét quyến rũ nhất của hoa Sứ. Thứ hương thơm nhẹ nhàng, mơ hồ, vắng vất đâu đó khiến cho con người ta phải kiếm tìm, phải nuối tiếc, như nuối tiếc những ngày đẹp nhất trong năm đã dần qua đi. Để dành chỗ cho sự lạnh lẽo, buồn bã và những cơn mưa phùn không biết khi nào ngưng của mùa đông.

Mùa đông, đối với một số người, chỉ là mùa của sự lạnh lẽo và buồn bã. Nhưng nếu nhìn vào gương mặt của Phan lúc này, khi anh đang ngồi chống cằm nhìn những cơn mưa phùn lất phất rơi bên cửa sổ quán Cafe quen thuộc, hẳn người ta sẽ nghĩ rằng mùa đông xứ bắc vẫn còn dễ chịu chán.

Việt ngồi xuống ghế, chỗ 7, 8 năm nay anh vẫn thường ngồi, đối diện với Phan.

- Thảo đâu mà ngồi vêu mồm thế này? Thơ thần nhìn xuống đường làm gì? Nhớ lại thời sinh viên hả? Hay nhớ tổ?

- Đi thực tập, về Nghệ An rồi.

- Thực tập hả? Sao lại về quê? Thực tập thì ở đâu mà chẳng được? Sao không đến chỗ tổ?

- Ba cô ấy bắt về - Phan khẽ thở dài, lơ đãng khuấy thìa thật mạnh khiến ly Cafe nâu trước mặt bắt đầu sủi đầy bọt - những 10 tuần.

- À! Cái ông “không đội trời chung” với nhà cậu ấy hả?

- Cái gì mà không đội trời chung? Cậu đừng ăn nói linh tinh.

- Không phải nhà Thảo ở bên kia sông à?

- Ừ! Thì ở bên kia sông.

- Không phải là ở quê cậu, những người ở hai bên bờ sông nghĩa là ở hai bên bờ chiến tuyến khác nhau à?

- Ừ! Đúng, nhưng nhà tổ với nhà Thảo đâu phải không đội trời chung?

- Không vậy thì sao hai nhà không thèm nhìn mặt nhau? Sao cậu và Thảo lại không dám công khai chuyện tình cảm của mình? Tổ đoán không phải vì các cậu đang đóng bộ phim mang tên “chuyện tình ở ... CIA” đấy chứ?

Phan uống một hơi cạn nửa ly cafe của mình:

- Chuyện người lớn, tổ cũng không rõ ngày xưa hai bên bờ thế nào? Nhưng một ngày nào đó tổ sẽ phải sang nói chuyện với ông ấy, về chuyện của chúng tổ.

- Nhớ cho tổ đi cùng nhé.

- Chi vậy?

- Thì để che ô cho cậu, chứ để ông ấy đổ cả xô nước rửa bát vào đầu thì chả thích thú gì đâu. Ha ha ... – Việt cười to sáng khoái.

- Lâu lắm cậu không đi tắm biển nhỉ? – giọng của Phan có hơi hướng của sự bực bội, nhưng Việt không quan tâm.

- Cậu hỏi làm gì? Không phải là ông bố vợ tương lai của cậu mới mở cửa hàng bán ô trên bờ biển đấy chứ?

- Không! Thì tổ nghĩ lâu lắm cậu không đi tắm biển ấy mà, nên giờ trông cậu cứ thiếu thiếu muối thế nào ấy. Nhạt nhẽo quá.

- À! Cậu được lắm, dám chơi tổ hả? Tổ đang lo cho cậu lắm đấy chứ, không thấy à?

- Chà! Đừng làm tổ khóc thét lên vì cảm động nhé, trời đang khóc cũng quá đủ rồi kia kìa? Mới đầu đông mà đã mưa khiếp quá .

- Vậy mới là Hà Nội, anh bạn ngổ thân mến ạ! Đã tháng 11 rồi đấy, và tổ lại bắt đầu một cuộc

du lịch vòng quanh xứ bắc. Thông lệ hàng năm.

- Tớ tưởng cậu mới đi hồi tháng sáu, thì tháng 12 mới lại bắt đầu cuộc kiểm tra các Phòng khám chứ?

- Ừ! năm nay hơi khác, công việc cuối năm sẽ bận lắm, với lại tớ có việc gấp nên tớ quyết định đi kiểm tra sớm hơn. Tám phòng khám, vậy là sẽ mất khoảng hai tuần - Việt mỉm cười, vẻ tình quái - cậu ở nhà ngoan nhé, đừng khóc nhè.

- Ôi! Tớ sẽ nhớ cậu đến chết mất - Phan cũng không kém, giọng anh kéo dài ra.

- Cậu nhớ tớ mà lại cứ mãi nhìn theo cô nào đi dưới đường thế hả? Ghê thật, Thảo mới đi có mấy hôm.

- Cô ấy mặc áo đỏ.

- À! Phải rồi, cậu luôn bị các cô áo đỏ xỏ mũi nhỉ?

- Hút hồn chứ?

- Có vẻ như, - Việt cố tình làm lơ - việc bắt cậu cưỡng lại sự quyến rũ của những cái áo đỏ là một cực hình nhỉ?

- Một nhiệm vụ bất khả thi - Phan đính chính.

- Tớ phân vân không biết nên hỏi cậu câu này không? Cậu không trách tớ tò mò chứ? Cậu cũng yêu Thảo vì cô ấy hay mặc áo đỏ à?

- Thì cậu đã hỏi rồi đấy thôi? Thực ra cô ấy thích màu xanh, cậu từng thấy cô ấy mặc áo đỏ rồi à?

- Cậu thích các cô áo đỏ, nhưng lại yêu một cô gái thích màu xanh? Thú vị đấy chứ?

- Thật ra ban đầu cô ấy còn bị dị ứng với Chloramine B cơ. Nhưng giữa yêu và thích là hai điều hoàn toàn khác nhau. Phải không nào?

- Ừ! "Yêu" chỉ có ba, trong khi "thích" lại có tới những năm chữ cái.

- "Đồ hâm" là một từ ghép có năm chữ cái, nhưng tách riêng ra thì từ "hâm" cũng chỉ có ba chữ cái thôi.

- Cậu quá đáng thật đấy, tớ sắp đi xa những hai tuần, vậy mà cậu vẫn chửi rửa tớ không tiếc lời như thế à? Cậu phải có một cử chỉ gì đó chứng tỏ cậu yêu quý tớ chứ?

- Tớ có một danh sách dài khoảng vài chục trang giấy liệt kê các thứ cậu có thể mua làm quà cho tớ. Điều đó đã làm cho cậu thấy sự yêu quý của tớ chưa?

- Quá đủ rồi, đến lượt tớ thấy cảm động đây này. Tớ sẽ bảo Hạnh đưa về cho cậu, cô ấy sẽ về sớm hơn tớ.

Phan ngược mắt lên, anh thả hạt Hướng Dương vừa cầm trong tay xuống đĩa.

- Cái gì? Sao lại có Hạnh ở đây?

- Thì nhà cô ấy có chuyện gì đó, cô ấy xin nghỉ phép mấy hôm để về quê. - Việt nhún vai -

Đằng nào thì tớ cũng về kiểm tra phòng khám ở Hải Phòng, nhân tiện cho cô ấy đi nhờ luôn.

- Nhà cô ấy có việc gì?
- Hình như mẹ cô ấy nằm viện, cô ấy không chịu nói rõ.
- Sao cậu không hỏi kỹ hơn?
- Cậu thừa biết mà, nếu cô ấy chịu nói thì đâu phải là cô ấy nữa, phải không nào?

Phan nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vẫn mưa, bầu trời tối sầm, xám xịt một màu mây. Những giọt nước mưa rơi xuống bên bầu cửa sổ quan café nghe tí tách. Dưới phố, dòng người qua lại cũng thừa thốt như những nụ cười trên môi Phan lúc này. Anh quay lại.

- Vậy là chỉ còn mỗi tớ, và Hà Nội.
- Và những cơn mưa nữa chứ - Việt mỉm cười - Cậu đầy bạn, lo gì. Hoặc nếu thấy buồn, thì rủ Phương Thùy đi uống Cafe, cô ấy nói chuyện khá thú vị.
- Cậu thật vui tính. Nếu cô ta hết coi thường những gã nhà quê như tớ, thì Hà Nội đâu có mưa dữ vậy?
- Cậu này, Thùy đâu có tệ đến vậy?
- Cậu thì đâu có bao giờ quen ai tên là “tệ”, phải không nào?
- Ừ! Nhưng mà tớ lại quen cậu, bất hạnh chưa? Nói tới Thùy, tớ không tài nào gọi cho cô ấy được, tớ cần dặn cô ấy mấy việc, thế mà cô ta lại tắt máy mới điên chứ.

Thái Việt là một người quan hệ rộng, anh có rất nhiều bạn bè và các mối quan hệ công việc. Phần đa trong số đó là những người vui tính và biết cách đùa giỡn đúng mực, như Phan chẳng hạn. Thế nhưng, một số rất ít ỏi còn lại thì dường như rất dễ dàng nổi giận và không hề biết đùa là gì cả. Phương Thùy có lẽ là một trong số những con người hiếm hoi đó. Nhìn mặt Thùy xem kìa, với hàm răng đang nghiền ken kết dưới cặp môi mím chặt, đôi mắt hằn học và cái nhìn u tối khiến gương mặt của cô xứng đáng được đưa lên trang nhất của tờ tạp chí “Sức khỏe và đời sống” với tiêu đề “Làm thế nào để dễ dàng bị bệnh Cao huyết áp?”. Dĩ nhiên, sự cau có đang đang là gam màu chủ đạo hiển hiện trên khuôn mặt xinh đẹp của cô lúc này. Vậy nên, bất cứ một kẻ nào, dù dấn dấn tới đâu cũng biết đường mà tránh cho xa. Trong phòng làm việc vắng tanh và tĩnh lặng, những tiếng tanh tách liên tục vang lên rõ mồn một ở bàn phím máy tính, bởi mười ngón tay gõ xuống mạnh hơn mức cần thiết. Trên màn hình, những dòng chữ cuối cùng của bản quyết định tăng lương cho Hạnh đang dần hiện ra.

Mới được hai tháng, vậy mà xem ra mọi thứ đang trở nên quá thuận lợi với Hạnh. Cô được sự tin tưởng của bệnh nhân, sự yêu mến của đồng nghiệp, và nhất là được Việt ưu ái hết mực. Vậy là cô ta đã cướp đi vị trí của Thùy, cô ta đã cướp đi tất cả, tất cả những thứ đáng ra phải là của Thùy, xứng đáng phải thuộc về Thùy, hoặc ít ra là Thùy nghĩ xứng đáng phải thuộc về cô.

Thật ra thì Hạnh có được tăng lương gấp mười lần thế này, có được người ta yêu mến hay tôn sùng tới đâu đi chăng nữa, cũng chẳng làm Thùy mấy may để ý. Bởi không cần phải vất vả bươn chải đi làm, thì số tiền hàng tháng Ba Mẹ cô gửi cho từ bên Đức cũng đủ cho cô tiêu xài thoải mái. Thùy đi làm cho Việt vì lí do đặc biệt của riêng cô. Một lý do rất đặc biệt, bắt đầu từ khi cô vô tình gặp Việt ở một quán Bar, ai có thể cấm được người ta yêu ai đó ngay từ cái nhìn đầu tiên đâu nào?

Người ta đang rất yêu quý Hạnh, quá rõ rồi, còn Thùy, cô chưa từng được yêu mến ở bệnh viện này cho dù chỉ là ở về xã giao ngoài mặt. Thùy mặc kệ, cô luôn có một niềm tự hào rằng mình thuộc típ người thông minh, giỏi giang, xinh đẹp, nói tóm lại là típ người hết sức ưu tú. Vậy nên luôn có đầy những kẻ soi mói, ghen ghét cô vì tự ti, vì ganh tỵ, vì đủ thứ lý do trên đời. Vì thế, cô cần gì quan tâm tới việc những kẻ nhỏ nhen, hèn mọn ấy nghĩ về mình như thế nào? Cô chỉ cần mình cảm thấy tốt là được, còn thiên hạ, hơi đâu mà quan tâm? Người ta có yêu quý cô hay ghét bỏ cô, cũng chẳng làm sao cả. Với cô, tất cả những điều vụn vặt đó đều không đáng để liếc mắt tới. Nhưng có một điều Thùy luôn quan tâm và không bao giờ có thể tha thứ, đó là khi có kẻ dám vượt mặt mình. Như có lần cô Phương Thùy 12 tuổi đã giận dữ, đã cấm cửa một tuần với một cô bạn rất ít ỏi được xem là bạn thân. Chỉ bởi vì cô này gây ra tội lỗi rất lớn và rất hiểm họa là dám vượt qua cô trong một kỳ thi. Với Thùy, cô phải là số một, ở bất cứ đâu, bất cứ hoàn cảnh nào, và luôn luôn thế.

- Thanh, Thanh đâu? – Thùy bấm vào máy liên lạc nội bộ, giật giọng gọi anh chàng nhân viên ở phòng bên cạnh – Sang đây chị bảo chút việc.

Không thèm quay người lại, Thùy vòng tay ngược ra phía sau đưa tờ giấy cho anh chàng trẻ tuổi có mái tóc cột đuôi gà trông rất lãng tử.

- Đưa tờ quyết định này sang cho Sếp ký đi.

- Nhưng sếp đi vắng mà chị?

- Đi đâu?

- Đi kiểm tra các hệ thống phòng khám khu vực ạ.

- Sao lại kiểm tra bây giờ? Cuối tháng mới phải đi cơ mà?

- Em không biết ạ, thấy hôm qua sếp dặn khi nào chị có hỏi thì bảo sếp đi vắng thôi ạ.

Thùy quay hẳn người lại, ngồi thẳng lưng lên, có lẽ cô không để ý, nhưng giọng cô đã bắt đầu có âm tiết hơi gay gắt.

- Sao không gọi điện báo trước cho chị hả?

- Làm sao em biết được ạ? – Thanh hơi lùì người lại – Em có phải là sếp đâu ạ?

- Thế ... cô Hạnh đâu? – Chính Thùy cũng không biết sao tự nhiên mình lại bật ra câu hỏi đó, nhưng trong lúc này, cô đang dấy lên một linh cảm rất lạ.

- Em cũng không rõ, hình như xin nghỉ phép mấy hôm để về quê rồi ạ.

- Biết rồi, - Thùy cau mày, gắt gỏng vô cớ - làm việc đi.

Thùng rác bên cạnh bàn làm việc lại vừa nhận thêm một tờ giấy bị vò nát nữa, hình như đó là tờ quyết định vừa chạy ra từ máy in. Viết đi công tác mà không thèm gập cô để bàn giao công việc ư? Đã từ lâu, như một chân lý mà ai cũng mặc nhiên thừa nhận, là ở Công ty này, ngoài Việt ra, Thùy là người chịu trách nhiệm thứ hai, trong tất cả mọi việc. Vậy mà giờ đây, mọi việc dần đang tuột khỏi tầm kiểm soát của Thùy, từ khi Hạnh xuất hiện.

Lần đầu tiên Việt đi công tác mà không gặp mặt cô, hay chí ít là gọi cho cô để dặn dò công việc. Điều đó đã giáng một cú thật lực vào lòng tự tôn của Thùy. Cô không còn là gì trong công ty này nữa ư? Không thể nào, sau tất cả những gì cô đã hi sinh, đã đóng góp. Không ai có thể

đẩy cô ra khỏi vị trí mà đáng ra phải thuộc về cô. Xứng đáng thuộc về cô, chứ không phải là một đứa nhà quê vất vả chưa sạch như Hạnh. Nếu có kẻ nào muốn vượt mặt cô, ít ra, kẻ đó cũng phải “trầy vi tróc vảy” đã ...

Phần 18:

Quãng đường hơn 100 km từ Hà Nội tới Hải Phòng được Việt giải quyết chỉ trong hai tiếng chạy xe. Hai bên con đường dẫn vào thành phố, những cây hoa Phượng được trồng thành hàng dài san sát như muốn giải thích cho du khách lý do vì sao Hải Phòng được mệnh danh là thành phố Hoa Phượng Đỏ.

- Em đã từng có bảy năm tuyệt vời trong cuộc đời ở dưới những tán cây này – Hạnh vươn mình ra ngoài cửa sổ xe, bất chấp sự phản đối của Việt – Đó là quãng thời gian học sinh đầy kỷ niệm. Có lẽ anh chưa từng biết cảm giác đạp xe dưới những tán cây, cố gắng tránh những sợi nắng chói chang của mùa hè luồn lách qua được tán lá rất dày của hoa Phượng chiếu xuống đất. Tự hỏi mình xem nắng vàng hay phượng đỏ rực rỡ hơn? Và mơ màng mơ ước khi có một cánh phượng nào đó rơi trên đầu. Bởi mọi nữ sinh của thành phố này đều tin rằng, nếu vô tình có một cánh Phượng Vỹ rơi xuống tóc, hãy mơ ước, và điều ước sẽ thành hiện thực.

- Vây, anh đoán là em đã mơ một bạch mã hoàng tử?

- Sai rồi, và đừng hòng hi vọng em sẽ chia sẻ ước mơ đó với anh.

- Ôi! Anh không phải là người lạc quan đến thế đâu. – Việt cười phá lên nhưng nín ngay khi nhìn thấy gương mặt vừa chuyển từ sự mơ màng sang lo lắng của cô, anh an ủi – Bọn mình gần đến nơi rồi, em đừng sốt ruột nhé, mình sẽ gặp Mẹ em ngay thôi.

- Không! Em có sốt ruột đâu.

Hạnh nói rằng cô không sốt ruột, nhưng những ngón tay dài của cô đang tố cáo cô khi chúng cứ gõ gõ liên hồi lên đầu gối của cô. Con đường nhỏ dẫn vào Thành phố chạy men theo bờ con sông Cấm đục ngầu phù sa. Dưới lòng sông, từng chiếc tàu vận tải lớn đang im lìm, lập lờ theo từng cơn sóng. Dòng sông chạy thẳng ra cảng biển, nơi là động lực, là nguồn sống và cả sự phồn vinh của thành phố quê hương Hạnh. Chiếc xe quẹt ngang, bon bon trên đường Nguyễn Đức Cảnh, men theo bờ hồ Tam Bạc, ngày xưa là một nhánh của con sông Cấm chạy trong lòng thành phố. Phía xa xa, bức tượng nữ tướng Lê Chân sừng sững với một thanh gươm đeo bên hông trông thật uy nghi, án ngữ ngay giữa một công viên với những hàng cây Dừa cảnh cao vút soi bóng xuống mặt hồ hình chữ nhật được kè đá cẩn thận. Việt rẽ vào đường Nhà Thương, chạy giữa những hàng kệ cao ngất ngưỡng chất đầy áo quần xuất khẩu bị lỗi được bán với giá chỉ vài ba chục ngàn đồng. Anh tấp xe vào lề đường, chỗ có một biển chỉ dẫn khá lớn, chữ vuông vức và được trát nổi: “Bệnh viện Đa khoa Việt Tiệp”.

Việt mở cửa xe cho Hạnh rồi cho cô biết anh đã quyết định sẽ cùng Hạnh ghé vào thăm mẹ cô đã, rồi mới bắt đầu công việc sau, dù sao anh cũng không vội. Nhưng cô đáp lại anh bằng sự phản đối:

- Sếp cứ đi việc của mình đi, công việc là quan trọng. Rồi ghé thăm mẹ em sau cũng được, mẹ em không sao đâu ạ.

- Này! Anh tưởng tụi mình là bạn? Sếp chỉ là để gọi ở công ty, trong công việc. - Việt dịu dàng – Anh thích em coi anh là bạn hơn, được chứ? Hứa đi.

- Vâng! Anh cứ đi cho xong công việc đi, ghé thăm mẹ em sau cũng được, công việc là quan trọng mà anh.

- Bây giờ không còn sớm nữa, vớ lại đầu tuần, chắc mọi người cũng bận, anh ghé qua đó vào buổi chiều cũng được. Em cho anh số phòng mẹ em nằm, anh đi mua chút quà, rồi anh lên sau.

- Anh quà cáp làm gì? Như thế là khách sáo đấy nhé, tội mình là bạn, anh nhớ không?

- Chưa từng quên, em yên tâm. Anh là bạn em, nghĩa là con cháu trong nhà, thế anh mới mua quà chứ? Cân cam, quả quýt thôi mà. Em cứ lên với mẹ trước đi.

Việc mua “cân cam, quả quýt” như Việt nói hóa ra không đơn giản chút nào. Mấy bà bán hoa quả thấy một cậu trẻ, ăn mặc lịch sự, lại lớ ngớ lớ ngớ thì tha hồ mà nói thách, mà đùa giỡn, trêu chọc. Còn Việt thì lạc giữa một mớ hỗn độn những trái cây đủ màu mà anh chỉ biết đến chúng khi chúng được cắt gọt sạch sẽ và nằm gọn gàng trên đĩa.

Khi Việt tìm được phòng của mẹ Hạnh, thì anh thấy cô đang ngồi đó, bên một bà lão đang nằm thiêm thiếp trên giường bệnh. Cô đang khóc, những giọt nước mắt âm thầm rơi xuống. Dường như trong cả giờ đồng hồ khi anh đi mua đồ, cô vẫn cứ ngồi như vậy mà ngắm nhìn mẹ mình, không dám đánh thức bà dậy. Trên chiếc bàn cạnh giường, Monitor theo dõi bệnh nhân đang chạy đường nhịp sóng điện tim với những chớp nhón của đồ thị sóng QRS và chiếc đèn trên đỉnh máy phát ra thứ ánh sáng nhấp nháy màu xanh hòa với tiếng tích tích của nhịp tim cứ vang lên đều đều, vô cảm. Cuối chiếc giường bà cụ đang nằm, là gương mặt một cậu bé, không, thật ra là gương mặt của một chàng trai trẻ. Một gương mặt đặc trưng của bệnh nhân bị bệnh Down, cậu có gương mặt phì nộn, nụ cười ngờ nghếch, và nhất là cặp mắt, cặp mắt xếch với cái nhìn ngớ ngẩn và vô hồn. Cậu đang ngồi trên ghế, mặt úp xuống giường bệnh, tay mân mê một con Robot bằng nhựa mà chắc là Hạnh vừa mua cho. Vừa chơi, vừa vô tay cười hềnh hệch, khoái trá, như một đứa trẻ mới lên 7, lên 8. Cậu chẳng thể biết rằng có một người đang đứng ở cửa, nhìn chị cậu khóc thật xót xa.

Việt nhìn Hạnh, rồi lại nhìn bà cụ. Hạnh từng nói mẹ cô chỉ khoảng 55 tuổi, nghĩa là cũng tầm tuổi mẹ anh, ấy vậy mà nhìn người đàn bà này xem. Gương mặt hằn đầy nếp nhăn, khắc khổ, cứ như thể mọi nhọc nhằn của cuộc sống đã chiếm cứ và đặt dấu ấn lên từng nếp nhăn hiện hữu trên đó. Trong mỗi nếp nhăn của bà, anh dám thề rằng bất cứ một nhà văn hiện thực nào cũng đủ tư liệu để có thể viết được một câu chuyện dài cả trăm chương. Những câu chuyện về nỗi cay đắng, cực khổ trong cuộc sống. Và như để tô điểm cho khuôn mặt vốn đầy vẻ khắc khổ và đầy tính hiện thực ấy, là mái tóc lấm tấm bạc, khiến trông bà như đã quá 70.

Việt bước tới bên Hạnh, đặt tay lên vai cô, khẽ gật đầu cảm thông và chia sẻ. Cô nín khóc, ngượng ngùng đưa tay chùi nước mắt và khẽ mỉm cười cảm ơn anh. Cùng với nụ cười đó, dường như mọi khoảng cách vô hình, giữa ông chủ và nhân viên vẫn luôn được Hạnh xây dựng đã biến mất. Giữa họ chỉ còn là tình cảm thân thiết của hai người bạn, những người bạn cảm thông và chia sẻ lẫn nhau.

Trong khi Việt còn chưa kịp tìm được một lời nào để an ủi Hạnh thì bà mẹ tỉnh dậy, gương mặt như dẫn ra đôi chút khi nhìn thấy hai người. Bà cố nở nụ cười, nhưng thà bà đừng cười còn hơn, vì khi nhìn thấy bà cười, Hạnh lại bật khóc, khóc nức nở. Tiếng khóc khiến cho cậu em ngớ ngác ngưng trò chơi yêu thích lại, chăm chú nhìn cô rồi cũng bật khóc, khóc ngon lành như thể cậu cũng có điều gì oan ức lắm. Hoặc giả cậu thấy người tốt đã cho cậu đồ chơi đang khóc, và cậu cần thể hiện lòng biết ơn bằng những hành động tương xứng. Việt khẽ vỗ vai Hạnh, anh bối rối, điểm yếu của anh, dù sao cũng là sợ con gái khóc. Người Mẹ cố gắng run rẩy đưa cánh tay không phải gắn dây truyền dịch lên khẽ vuốt tóc cô:

- Kìa! Sao chị lại khóc, mẹ không sao đâu mà, chỉ chóng mặt chút thôi.

- Con xin lỗi, chỉ là ... - Hạnh cố nín khóc, nhưng sự nỗ lực của cô chỉ có tác dụng ngược lại, cô nước mắt. - Con xin lỗi.

- Ô hay! Tôi đã làm sao đâu mà chị phải khóc? Chị bận rộn công việc, mẹ có bao giờ trách chị đâu nào? Mà ... - Bà ngược lên nhìn Việt - Đây là ...

- Cháu là Việt, bạn của Hạnh ạ - Việt đỡ lời - Bác đã thấy đỡ hơn chưa ạ?

- Anh Việt đấy ư? Quý hóa quá, anh về thăm mẹ đấy à? Hạnh cứ kể về anh luôn, - bà dừng lại một chút, tiếp lời - mẹ cũng muốn gặp anh một lần. Đừng cho là mẹ già rồi đâm ra lẩm cẩm nhé, nhưng hai đứa định khi nào thì cho tôi có cháu bế bồng?

- Ô kìa mẹ - Hạnh ngắt lời, bối rối, rõ ràng là mẹ cô nhầm Thái Việt với Hoàng Việt, sự nhầm lẫn khiến cô cảm thấy đau nhói - Đây không ...

- Chị còn phần đầu, còn học hành gì nữa? Bằng tuổi chị, mẹ đã có hai anh trai của chị rồi đấy. - Bà nén tiếng thở dài, ánh mắt già nua nhìn mãi phía xa xăm - Tiếc là cái chất độc của Ba chị đưa về từ chiến tranh, đã không cho tụi nó sống. May mà đến chị thì không sao, vậy mà em của chị ...

Bà lại thở dài, nhìn cậu em đang mân mê con Robot, nước mắt ứa ra từ đôi mắt già nua đầy nếp nhăn.

- Mẹ còn hi vọng vào mỗi chị thôi, mà mẹ không sống được bao nhiêu nữa rồi ...

- Mẹ ... - Hạnh lại thốn thức, mỗi lời nói của mẹ như một mũi dao cứa vào lòng cô.

- Tụi con biết rồi ạ - Việt lại ngắt lời, trong tình huống này, thà cứ để người bệnh phần chấn tinh thần thì tốt hơn. Tinh thần thoải mái, vui vẻ cũng là phương thuốc tuyệt vời. Bà cụ đang bệnh, nếu biết chuyện của Hạnh với Hoàng Việt, chắc chắn chắc ích lợi gì, lại thêm suy nghĩ, chỉ làm cho bệnh nặng hơn - Tụi con sẽ cố, mẹ cứ yên tâm nghỉ ngơi đi.

- Anh ...

Hạnh nhìn Việt, đôi mắt mở to, bối rối. Không phải cô không hiểu ý của Việt, nhưng rõ ràng việc anh làm khiến cô cảm thấy khó xử. Việt chỉ nhìn cô, cười nhẹ và nháy mắt đầy ẩn ý, bàn tay anh lại đặt trên vai cô, bóp nhẹ.

- Thừa mẹ, con có một phòng khám khá lớn ở thành phố này. Con xin phép mời mẹ qua bên con điều trị có được không ạ? Dù sao ở đó tụi con có điều kiện để chăm sóc mẹ. Chứ ai lại để mẹ ở đây thế này?

- Không cần đâu, mẹ không sao mà ...

- Kìa mẹ, tụi con muốn chăm sóc mẹ tốt hơn mà. Với lại, dù sao Hạnh cũng là bác sỹ, con cũng vậy. Có điều kiện, ai lại để mẹ nằm đây, em nhỉ?

Hạnh mím môi, vẻ lúng túng thấy rõ, cô không biết phải trả lời Việt thế nào, cũng không biết là mình đang vò trong tay tấm Drap giường bệnh.

- Ơ, em nghĩ là... à, vâng! Mẹ nên chuyển sang bên kia, ở đó có điều kiện tốt hơn mà mẹ.

- Thôi thì tùy anh chị, mẹ cũng già rồi, trời cho thế nào thì chịu vậy, chỉ là ... em của chị ... - Bà

lại nhìn đũa út của mình, xót xa – Trông cả vào anh chị đấy ...

- Kìa mẹ ...

Hạnh lại bật khóc, khóc nức nở, không biết cô khóc vì thương mẹ, thương em, hay vì đau xót cho cả bản thân mình nữa? Có lẽ là cả hai. Viết thử dài, anh ước có ai đó giúp anh hết nỗi sợ nhìn những người mà anh thương yêu khóc. Đổi lại, dù anh có phải trả cả gia tài của mình, hẳn anh sẽ đồng ý mà không hề do dự.

Ngột ngạt vì mùi Cloramine B dùng để sát trùng trong phòng bệnh, Việt bước ra ngoài hành lang, gió thổi khá mạnh, và trời hơi lạnh. Thi thoảng anh vẫn bị cảm giác bất lực gặm nhấm. Những lúc như thế, thường thì anh tìm đến Phan và cả hai kéo nhau ra quán Cafe vỉa hè ở Nguyễn Du, để cho hương hoa Sưa và gió hồ Hale thổi bay đi mọi phiền muộn. Tiếc là giờ này Phan đang ở cách anh cả trăm cây số, và chắc là anh đang làm việc, không thể có mặt ở đây được.

Phần 19:

Anh chàng bác sỹ Nhi khoa nhìn Thùy với ánh mắt không mấy thiện cảm, nếu không muốn nói là chán ghét thấy rõ. Anh chàng với sự yêu quý hết mực vị tân trưởng khoa của mình đang vòng hai tay trước ngực và nhìn người đối diện với dáng điệu rõ ràng là hết sức kiềm chế. “Một con người tài giỏi như cô ấy – Anh chàng nghĩ – hết lòng yêu trẻ và hòa đồng với tất cả mọi người, người làm việc hết sức cẩn thận, cần mẫn và hiệu quả. Một người đáng quý như vậy chẳng đáng bị mắng chửi một chút nào. Nhất là khi người ta chỉ xin nghỉ mấy hôm vì chăm mẹ ốm, và được giám đốc duyệt hẳn hoi. Vậy thì cơ sự gì mà cô ta lại hoạnh hợ?”.

Tỏ rõ vẻ nhăm nhẳm, bất mãn anh chàng trả lời câu hỏi của Thùy với giọng điệu nhẩn nhin và thờ ơ. Rồi khi Thùy quay mặt bỏ đi, anh ta chửi với một câu, chắc anh chàng nghĩ như thế là thì thầm, có điều âm lượng hơi vượt quá mức “thì thầm” một chút: “Cái đồ điên tình”. Nếu anh chịu khó nhìn theo bóng Thùy, thay vì quay lại với cậu bé bệnh nhân đang đợi, thì hẳn đã nhìn thấy bước chân của Thùy hơi chững lại.

Thùy bấm nút cho thang máy chạy xuống tầng trệt. Cô cần ra khuôn viên tìm kiếm chút không khí trong lành. Chợt cô dừng lại trước cổng, ở chỗ người đàn ông trẻ đang đứng trước cửa bảo vệ. Nếu mắt cô không đánh lừa cô, thì anh ta tên là Hoàng Việt thì phải? Trái đất vốn tròn vo và bé nhỏ vô cùng, thế nên việc cô biết gần hết những kẻ mặt áo Blouse ở cái thành phố chỉ hơn bốn triệu dân này cũng không có gì là quá khó hiểu, nhất là khi kẻ đó là con một ông viện phó của một bệnh viện khá lớn ở Hà Nội.

Thùy bước lại gần, cô thấy Hoàng Việt đang giải thích điều gì đó với nhân viên bảo vệ. Anh này hẳn đã có một câu trả lời tuyệt vời lắm, thế nên Hoàng Việt mới mỉm cười, vẻ rất hài lòng như vậy. Thùy đứng trước mặt Hoàng Việt, dĩ nhiên là anh ta không biết cô, còn cô, chẳng lạ gì anh ta cả. Thùy bảo với Hoàng Việt rằng cô làm cùng phòng với Hạnh, và vì thế anh cứ đưa gói quà cho cô, khi nào Hạnh về, cô hứa sẽ trao nó tận tay cho Hạnh. Đã là bạn bè thì phải giúp đỡ lẫn nhau chứ?

Hoàng Việt lưỡng lự một chút, rồi khi nhận được xác nhận của anh chàng bảo vệ về thân phận của Thùy, anh quyết định là mình nên trao niềm tin cho cô gái này. Anh trao cái gói được bọc cẩn thận, hình chữ nhật, to chỉ gần bằng một chiếc phong bì thư cho Thùy, cảm ơn rồi rít ròi xoay lưng đi thẳng. Thùy cũng trở vào thang máy. Cô hết hứng thú đi dạo rồi.

Anh chàng bảo vệ nhìn theo dáng Hoàng Việt đang đi xa dần, lắc đầu vẻ khó hiểu rồi lẩm bẩm: “Nài nỉ hỏi thăm người ta cho bằng được bảo là có việc gấp, rồi lại tỏ vẻ mừng rỡ khi người ta đi vắng, đời thật lắm thẳng đờ hơi”.

Mãi cho đến khi tiếng chuông báo hẹn giờ vang lên từ chiếc Mobile thúc giục tới lần thứ ba với giọng điệu được ghi âm sẵn của Thảo báo rằng đã đến giờ ăn trưa và anh không được phép bỏ bữa. Phan mới ưỡ oải rời phòng làm việc, xách xe chạy ra đường. Từ khi Thảo về quê thực tập, anh chả có bữa ăn nào cho ra hồn. Cơm ở nhà ăn của Viện thì nuốt không trôi, mà đi ăn ở ngoài thì cũng vậy, thậm chí còn tệ hơn, nhưng có ai sống mà không cần ăn đâu cơ chứ?

Con đường Phan đang đi chạy men theo đường Láng, song song với dòng sông Tô Lịch một thời từng nổi tiếng là trong xanh, thơ mộng và từng là nàng thơ của biết bao thi sĩ Hà Thành. Hà Nội là một thành phố nhỏ, nhưng lại rất đặc biệt, đặc biệt với ba sáu phố phường, với hoa sữa mùa thu, với câu nói nổi tiếng “Dẫu không thanh lịch cũng người Tràng An”, với vô số những hồ tuyệt đẹp nằm trong một không gian chật hẹp của thành phố rộng chưa đầy 930 km vuông. Và nó còn đặc biệt bởi cái tên của mình, Hà Nội, có nghĩa là thành phố nằm trong lòng sông. Xưa kia, thành phố bé tí tẹo này nằm giữa những con sông lớn. Sông Hồng, sông Nhuê bao bọc xung quanh, và sông Tô Lịch chia đôi thành phố thành hai nửa. Khiến cho thành phố trở nên thơ mộng và đẹp đẽ với những hàng cây soi bóng xuống mặt nước. Với khí hậu thuận hòa và những làng hoa nổi tiếng. “Nhưng chuyện đó xưa lắm rồi – Phan nghĩ thầm, cuộc sống hiện đại đã khiến mảnh đất này thay đổi”. Những chiếc hồ trong xanh, thơ mộng nay trở thành những chiếc hồ như ao tù và chỉ còn hiện hữu trong những tiếng thở dài tiếc nuối. Còn con sông Nhuê đã bị lấn chiếm không thương tiếc, chỉ còn được biết đến như một vệt chỉ mờ mờ trên bản đồ, và sông Tô Lịch thì co mình lại thành con mương nước thải nồng nặc mùi xú uế.

Tiếng còi ô tô vang lên như xé bên tai khiến Phan lách vội xe vào sát lề, tiếng chửi rủa của anh chàng phụ xế xe Bus đổ xuống đầu anh như mưa. Phan nhún vai, Hà Nội còn một điều đặc biệt nữa, đó là những chiếc xe được sơn vàng mang tên xe Bus, mà người dân thường gọi nó với cái tên mỹ miều hơn là “hung thần xa lộ” bởi tốc độ kinh hoàng và những cú tạt bạt mạng của nó. Phan nhìn theo, anh chàng phụ xe vẫn còn đưa nắm đấm lên hướng về phía anh đe dọa, không thèm chấp nhận, Phan lắc đầu cười mỉm.

- Ăn gì nào?

Cô hàng bún béo tròn như một cái thùng phi, gương mặt tròn vo với cặp má nung núc thịt không thèm ngước lên nhìn Phan lấy một lần. Đôi bàn tay nhầy nhụa những mỡ và vàng ệch những thứ gì không rõ bám đầy kẽ móng tay, vẫn thoăn thoắt bốc bún bỏ vào tô. Phan ngán ngẩm, việc đòi hỏi vệ sinh an toàn thực phẩm ở đây, cũng chả khác gì Chí Phèo đòi lương thiện. Phan buông xuôi :

- Cái gì không chết là được.

Thùy đặt cái gói xuống mặt bàn, ngắm nhìn nó như thể cô bé Phương Thùy 8 tuổi đang nhìn món quà sinh nhật của mình, một ngày trước khi thời điểm sinh nhật thực sự đến. Sự quyến rũ của ý nghĩ muốn khám phá không biết trong này có cái gì mà được bọc cẩn thận đến vậy khiến cô gần như nghẹt thở. Trong này có cái gì? Quan trọng lắm sao? Và nữa, sao ở đâu cũng là Hạnh chứ? Việt say mê Hạnh đã đành, còn anh chàng kia? Điều gì khiến anh ta rút rè tới thăm, rút rè tặng quà rồi biến mất? Và còn làm ra vẻ hết sức quan trọng nữa chứ? Nếu cô không khéo lời, thì biết đâu anh chàng Hoàng Việt kia chẳng thèm cho cô nghĩa qua chứ đừng nói là cầm gói quà về đây ấy chứ.

Thùy nín thở, suy nghĩ trong một giây, hình như ngày trước cô làm sai một giấy tờ gì đó trong đồng hồ sơ thầu về được. Cô đã đích thân lên tận Sơn La để mở bộ hồ sơ đã niêm phong kia, khéo léo thay thế tờ tài liệu hỏng trước khi bộ hồ sơ được nộp. Ấy vậy mà trong cuộc mở thầu, chẳng ai phát hiện ra là tờ giấy niêm phong đã từng bị gỡ ra và dán lại. Cũng đâu có gì khó khăn lắm? Nếu cô mở ra, xem qua một cái, chỉ xem thôi mà, thì Hạnh làm sao mà biết được? Nói là làm, Thùy khéo léo mở từng lớp giấy bọc ra, bên trong có một xệp tiền Polyme ánh tím

rất dày và một tờ giấy được gấp tư. Không nên nổi tò mò, cô mở ra đọc, gương mặt sùng sốt trong năm giây, rồi tới giây thứ sáu, thì phá lên cười.

Cười như điên dại ...

Phần 20:

Trên con đường chạy men theo sườn núi heo hút, một chiếc Lexus đang chạy một mình trong đêm tối. Ánh đèn pha chiếu loang loáng lên những đám cây bụi rậm rạp bên đường. Thi thoảng, ánh đèn lại hắt vào màn đêm hun hút phía xa xa bởi sự xuất hiện đột ngột của những vực thẳm nằm bên vách núi cao. Việt đã quá mệt mỏi với việc cứ phải lạng thang trên đường, nhưng mãi mà anh chưa tìm được một khách sạn hay nhà nghỉ nào cho ra hồn trên con đường chạy lên miền tây bắc này. Việt với tay bấm nút Play giàn CD trong xe, những giai điệu tuyệt vời của bản “về quê” với sự thể hiện không chê vào đâu được của tay Saxophone Trần Mạnh Tuấn lan tỏa trong không gian bé nhỏ của chiếc Lexus. Khi mà anh đã nghiền ngẫm hết tất cả những đĩa nhạc mình mang theo, và gần như làm mòn cả đĩa CD mà Hạnh đã tặng trong những ngày đi công tác. Thì một lựa chọn không hề tồi trong nỗ lực giải tỏa mỗi mệt và tìm kiếm một cảm giác âm nhạc mới, là tiếng Saxophone của Trần Mạnh Tuấn. Con đường anh đang đi chạy qua một vùng đồi núi trong đêm thật vắng vẻ, thậm chí không có lấy một ánh đèn le lói phía xa xa để an ủi những tay tài xế lưu lạc trong đêm. Việt lắc lư thân mình, anh hát to theo nhạc, “mình đang phát minh ra một cách hát Karaoke mới đấy” Việt hài hước nghĩ thầm.

Bất chợt, Việt hốt hoảng đánh tay lái tránh một tảng đá lớn vừa đột ngột xuất hiện, nằm chình ịch ngay giữa đường. Anh chộp miệng, lắc đầu, tắt xe vào lề đường rồi quay trở lại vãn tảng đá sang bên lề đường. Không hiểu sao, có biết bao nhiêu người đã từng qua lại trên tuyến đường này, vậy mà người ta vẫn có thể để tảng đá nằm ở đó? Trời tối như vậy, tai nạn xảy ra như chơi. Ở cái nơi khí hậu cò gáy này, tai nạn xảy ra thì chắc chết, làm sao có thể cấp cứu kịp? Mà nếu có cấp cứu thì cũng biết cấp cứu ở đâu?

Hạnh đến bên giường thẳng bé, cúi người xuống đưa hai tay ra, định ôm lấy thẳng bé vào lòng. Nhưng cô nhanh chóng dừng ngay ý định của mình lại, bởi một thân hình vừa nhanh chóng chắn ngang và cất tiếng giận dữ.

- Cô mà còn dám động dù chỉ một ngón tay thôi của cô vào người nó, tôi sẽ không để yên cho cô đâu.

- Kìa chị ...

Người mẹ quắc mắt nhìn Hạnh, dáng vẻ như con Gà mẹ đang xù hết lông lên để bảo vệ đàn con của mình khi đứng trước kẻ thù. Thằng bé sợ hãi khóc thét lên, nhưng người mẹ trẻ mặc kệ, tự cô ta cảm thấy rằng Hạnh đang là mối nguy hiểm cận kề hơn.

Dẫn thêm một bước dài nữa, người mẹ trẻ với gương mặt giận dữ và hai cánh tay đang vung lên khiến Hạnh hơi lùi người lại. Cô mới trở lại sau bốn ngày nghỉ phép, và chắc là phải có một điều gì đó thật ghê gớm, kinh khủng đã xảy ra trong khi cô đi vắng. Một điều phải khủng khiếp lắm mới có thể khiến người phụ nữ trẻ mới lần gặp trước còn niềm nở, vui cười tiếp chuyện cô, hôm nay đã nhìn cô với ánh mắt thù địch như vậy. Ánh mắt ánh lên vẻ ghê tởm và cảnh giác nhìn cô như thể cô đang là một vật chủ mang mầm mống bệnh dịch viêm đường hô hấp cấp Sars. Người mẹ gần giọng, tiếng nói phát ra từ hai hàm răng đang nghiền ken két vào nhau:

- Bỏ ngay bàn tay ... bẩn thỉu của cô ra, tại sao người ta lại có thể để một người như cô mặc trên mình chiếc áo Blouse kia chứ? Hãy để cho người đã điều trị cho con tôi mấy hôm trước tiếp tục công việc của mình. - Ngừng lại một chút để thở hắt ra, người mẹ tiếp tục – Nếu hôm nay không phải là ngày cuối cùng của đợt điều trị, thì tôi đã cho con tôi sang một bệnh viện

khác. Sau đợt điều trị này, tôi sẽ kiện các người ra tòa.

- Nhưng mà ...

- Cô bỏ tay ra - người mẹ gằm lên, ôm lấy đứa con vào lòng như sợ cô thổi vào mặt nó hơi thở mang virus bệnh Sars - Hãy để cho nó được yên.

Bên ngoài phòng bệnh, có một người đang cười, một nụ cười thể hiện sự hài lòng ...

Đánh xe đỗ vào vị trí dành riêng cho mình trong Garage bệnh viện, Việt gật đầu chào ông bảo vệ già. Rồi để mặc ông với vẻ ngạc nhiên vì sự trở về sớm hơn thời gian dự kiến thông thường của anh. Việt cho thang máy chạy thẳng lên tầng bảy, mở cửa căn phòng có đề biển “Phòng Giám Đốc” rồi bước vào. Ba anh đang ngồi trên ghế của anh, chỗ bàn làm việc.

- Ba có việc gì mà gọi con về gấp vậy ạ? Con đang đi công tác mà.

- Ít ra thì tôi cũng phải làm một cái gì đó trước khi quá muộn. Đợi anh đi công tác xong thì để người ta dỡ cái bệnh viện của tôi làm củ đùn ư?

Người đàn ông trung niên với dáng vẻ bệ vệ, cái bụng bia lắc lè và gương mặt phương phi, hồng hào nhắc mình khỏi chiếc ghế bành đang lún xuống khiến nó bật tung lên hoan hỉ khi thoát khỏi sức nặng như một con Voi đê lên mình. Ba của Việt có giọng nói sang sảng, oai vệ với những tiết tấu và kiểu giạt giọng mang âm hưởng của sự ra lệnh khiến ai mới nghe cũng biết đây là một người thành đạt và nhiều quyền lực. Nhưng lúc này, ông khiến người ta liên tưởng tới một chú Bò tót Tây Ban Nha đang đứng trước một đấu sĩ hơn.

- Trong đầu anh không phải là đang chứa toàn Đậu Phụ chứ? Sao anh lại có thể làm vậy? Ai cho phép anh?

- Thưa Ba ...

- Tôi trao bệnh viện này cho anh, không phải là để anh làm những điều ngu ngốc, anh biết chứ?

- Thưa Ba, con không hiểu?

- Tất nhiên, tất nhiên là anh không hiểu, anh thì hiểu được điều gì? Ngoài sự ngông cuồng, tự mãn ngu ngốc?

- Thưa Ba ...

- Người ta đang đòi kiện anh ra tòa kia kìa? Tại sao anh lại ngu ngốc như vậy? Ai cho phép anh hả? Ai cho phép anh nhận một đứa bị AIDS vào làm ở bệnh viện của tôi hả?

- Sao Ba ...

Việt bàng hoàng, Ba anh đang nói tới Hạnh sao? Nhưng làm sao mà ba anh biết được? Việc Hạnh bị bệnh, chỉ có anh, Phan, và Thảo biết. Không lẽ ...

- Anh còn hỏi vì sao à? Anh nghĩ tôi không có mặt ở đây thì anh có thể làm gì cũng được sao? Nếu không có cô Thùy, thì cái viện này rồi sẽ ra sao?

- Thùy? Ba! Thùy đã nói gì?

- Nói gì à? – Trông ông Vinh giận dữ hết sức, mặt ông đỏ gay, cái cần cổ đầy những gân mỗ bạnh ra, quát lớn – Nói rằng anh là đứa chẳng ra gì, để cho một đứa con gái nó lừa. Nói anh là đồ ngu ngốc.

- Xin Ba đừng nói vậy, Hạnh là người tử tế và có lòng tự trọng, cô ấy không lừa dối ai bao giờ cả.

- À! Vậy sao? – Dường như ông Vinh không còn đủ kiên nhẫn với câu con của mình, mặt ông đỏ vằn lên, bắn ra những tia nhìn bức tức – Không phải lừa dối sao? Vậy thì sao cô ta lại được vào đây làm? Cô ta bỏ bùa anh cái gì? Hay anh bị mù rồi hả?

- Kìa Ba, chính con mời cô ấy đến đây làm việc đấy chứ? Cô ấy là một bác sỹ giỏi.

- Phải, giỏi, rất giỏi trong việc lừa những đứa ngu ngốc như anh.

- Ba! Con đã nói là cô ấy không lừa dối gì con mà, con biết cô ấy bị bệnh từ đầu và con mời cô ấy đến đây làm việc.

- Anh biết từ đầu à? – Rõ ràng là ông Vinh bị choáng, đứa con trai của ông đang làm ông thất vọng quá mức, ông lại thả mình ngồi phịch xuống ghế khiến chiếc ghế vang lên tiếng cọt két đầy phần nộ, ông Vinh đập tay ầm ầm xuống bàn – Vậy anh có nghĩ tới cái bệnh viện này khi anh làm điều đó không? Anh có nghĩ tới tôi không? Anh có biết bệnh nhân đã phản ứng thế nào khi biết một bệnh nhân AIDS đang điều trị cho họ không? Hả? Anh xem đi, hòm thư góp ý đầy ứ thư kiến nghị, đe dọa kiện cáo anh ra tòa. Đã sưng cái mặt anh chưa?

- Nhưng cô ấy cũng có quyền được lao động, cô ấy chẳng gây nguy hiểm cho bất kỳ ai?

- Không gây nguy hiểm cho bất kỳ ai à?

Ông Vinh kéo dài giọng về mai mả, thậm chí có phần cay đắng, thằng con của ông hết thuốc chữa thật rồi. Giàn máy tính rung lên bần bật vì những cú đập bàn cực mạnh của ông, dường như sự tức giận làm bàn tay ông mất hết cảm giác đau đớn, ông quát to :

- Có đấy, bởi nếu anh không đuổi cô ta ra khỏi viện này, tôi sẽ đuổi anh.

- Nhưng thưa ba ...

- Tôi đã nói rồi đấy, và anh thừa biết tính tôi.

- Con đã mời cô ấy tới đây làm việc, và cô ấy làm việc rất tốt, thậm chí là tốt hơn mong đợi. Con chẳng tìm thấy có lý do gì để đuổi việc cô ấy cả, thưa ba.

- Có, anh có lý do đấy, vì nếu anh không đuổi cô ta, tôi sẽ đuổi, đuổi cả anh nữa.

- Con xin lỗi, nhưng con mới là giám đốc, và con mới có quyền nhận ai và đuổi ai.

- Nhưng tao là cha mày, - Ông Vinh thét lên, ông không bao giờ chấp nhận được khi có người dám chống lại lệnh của mình – và đây là bệnh viện của tao. Của tao, mày hiểu chưa?

- Nhưng nó cũng là của con nữa, thưa ba.

- Nhưng tao là chủ tịch hội đồng quản trị, tao nắm giữ 60% cổ phần. Và điều lệ công ty cho phép tao toàn quyền bổ nhiệm ban giám đốc, con trai ạ, nếu mày không làm theo ý tao, tao sẽ đuổi cổ cả mày nữa.

- Thôi được, nếu như Ba đuổi cô ấy, thì con cũng sẽ xin từ chức, con xin lỗi ba...

- Mày, mày ... - Người ông Vinh run lên vì giận dữ, thằng con trai ông lại vì một đứa con gái không ra gì mà dám chống lại ba mình – Thằng mất dạy, mày dám à?

- Con xin lỗi ba, nhưng con không làm gì sai cả, cô ấy là một bác sỹ tốt, và xứng đáng được làm việc. Dù cô ấy có bị bệnh gì đi nữa, thì cũng chẳng có pháp luật nào cấm cô ấy quyền được lao động, cô ấy có quyền được lao động. Con xin lỗi ba.

- Mày đứng lại, thằng mất dạy, đứng lại cho tao.

Viết đi thẳng ra cửa, mặc cho ông Vinh gọi giật phía sau, anh mở cửa bước ra ngoài, gió trời ùa vào bên trong, không khí bên ngoài mới trong lành làm sao.

Bên kia, ở cuối hành lang, hình như có bóng ai đó vừa chạy khuất sau cánh cửa...

Phần 21:

Thảo gấp cuốn sổ ghi chép lại, cũng không có gì đáng để ghi chép, công việc thực tập ở cơ quan của Bà cô không có nhiều việc để cô có thể ứng dụng những gì đã học, ngoài việc pha trà, rửa chén. Ấy vậy mà cái công việc được ngầm mặc nhiên là của sinh viên thực tập ấy lại chẳng bao giờ tới được tay cô, bởi chẳng ai dám sai bảo cô điều gì. Dù sao cô cũng là “công chúa nhỏ” của sếp Hòa. Mà sếp Hòa, thì ai cũng biết. Những người trong cơ quan ví von rằng mỗi khi ông quát, lửa phụt ra từ miệng ông, nghe đâu có thể nướng chín cả quả trứng gà ấy chứ?

Thảo đi ra ban công, cây Gạo cổ thụ ở cuối con đường mòn dẫn ra phía con suối chảy men theo một thung lũng nhỏ đang khoe những bông hoa Gạo đỏ chót ở trên cao. Màu đỏ của những bông hoa thu hút những chú chim Chào Mào không ngừng liệng qua liệng lại, hót vang trời. Khói đang tỏa ra từ mái ngói của những ngôi nhà cách không xa cơ quan của cô lắm, ở vùng này, người ta vẫn còn thói quen nấu cơm rất sớm và đun nấu bằng rơm rạ hay bằng củi. Gió mang theo mùi xào nấu, mùi rơm rạ cháy và hương thơm cây cỏ bay đi khắp nơi nhưng ánh chiều tà đang đổ xuống mái ngói ngôi nhà đối diện khiến không gian trông thật là ảm đạm. Vì đây là thị trấn vùng núi, nên mặt trời thường bị khuất sau những rừng núi rất cao từ rất sớm, khiến bầu trời chiều lúc nào trông cũng nhá nhem như lúc hoàng hôn. Thảo nhìn đồng hồ, giờ này Phan đang làm gì nhỉ? Không biết trong những ngày cô đi thực tập, anh có tự chăm sóc mình chu đáo không? Bởi lần nào cô gọi điện, thì anh đều trả lời những câu y chang nhau, cứ như chúng được phát ra từ máy thu âm. “Anh ổn cả, đừng lo”.

Rút mobile ra khỏi túi, cô bấm máy định gọi cho Phan nhưng rồi lại thôi. Bây giờ chắc Phan đang làm việc, trong lúc tư vấn cho bệnh nhân, Phan thường không bật máy. Thảo lại nhìn đồng hồ, thở hắt ra vẻ chán nản, rồi lại đi vào phòng, ngồi xuống bàn uống nước. Cô gái ngồi sau bàn máy tính cuối phòng ngược lên nhìn cô, nháy mắt:

- Sao thế, nhớ chàng à?

- Đâu có đâu, chỉ là không có việc gì để làm, em thấy hơi chán.

- Ừ! Ngày xưa chị đi thực tập cũng thế mà em, chẳng có việc gì để làm, cũng lo lắng, nhưng rồi khi xong đợt thực tập, hỏi bạn bè mới biết đũa nào cũng như mình, - Cô gái rời khỏi máy tính, đi lại phía bàn, tự rót cho mình một ly nước, nhún vai – hòa cả làng.

- Vâng – giọng Thảo yếu xìu.

- Này! – Cô gái kéo ghế lại gần rồi nhìn Thảo với vẻ rất bí hiểm, mắt nheo nheo lại, cười nụ - Tôi biết rồi nhé.

- Chị biết gì cơ ạ?

- Còn giả vờ, hôm qua thấy cô đi với anh Vũ nhà bác Hiếu, tình cảm thế còn gì?

- Tụi em chỉ là bạn hàng xóm, lớn lên cùng nhau nên thân nhau vậy thôi mà chị.

- Đừng có mà chối, trông hai người rất đẹp đôi, với cả, hai gia đình lại “môn đăng hộ đối” nữa. Mà này, anh Vũ là “hot boy” đấy nhé, “hình mẫu lý tưởng của các cô gái ở thị trấn này đấy”. - Cô gái chậm rãi nhấn từng chữ một rồi bất chợt dừng lại, ngẩng đầu lên, ngó người ra một

chút, rồi bật cười khúc khích. – Nhắc đến Tào Tháo, thấy Tào Tháo tới kìa. Anh Vũ thiêng thế?

- Sống càng thiêng thì ma càng khỏe, cô mà hay trêu chọc tôi thì cứ liệu thần hồn. – Vũ vui vẻ đáp trả.

- Eo ơi! Sợ thế nhỉ? – Cô gái không đùa dai, đứng dậy nhường ghế cho Vũ rồi quay lại bàn làm việc – Thôi, em nhường chỗ cho hai anh chị tâm sự.

Vũ không khách sáo, anh cảm ơn cô rồi kéo ghế ngồi xuống bên Thảo, hai tay đan chéo vào nhau, anh vẫn thường có thói quen như vậy khi nói chuyện. Vũ nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt anh nheo nheo lại nhưng nụ cười thì rất tươi:

- Công việc không quá vất vả chứ em?

- Anh phải hỏi là, công việc nhàn rồi quá hả em, phát chán lên chưa? Vậy mới đúng với trường hợp của em chứ.

- Vậy thì, ra cù lao nhé, trời này ra cù lao là tuyệt nhất đấy.

- Nhưng đang trong giờ làm việc mà anh?

- Hơn 4h30 rồi, các sếp đã kéo nhau ra sân Cầu Long hết rồi kìa kìa. Em thực tập ở đây ba tuần rồi mà không nắm được lịch à?

- Em chỉ tập trung vào công việc.

- Công việc gì? Chà! Em có đủ công việc để có thể gọi là bận rộn cơ à?

- Nhưng, theo em biết thì quy định là 5h mới hết giờ làm việc?

- Đúng vậy, nhưng em có thể vứt cái quy định ấy vào sọt rác. Em là sinh viên thực tập, ai mà xét nét thời gian? Về thôi nào, mọi người về hết rồi.

- Về đi em ạ, chị cũng về đây – Cô gái cùng phòng lên tiếng phụ họa lời của Vũ – Làm gì còn ai đâu?

- Ra cù lao đi em.

- Hay là – Thảo ngập ngừng – để bữa khác anh nhé, hôm nay em có chút việc. Được không anh?

- Tất nhiên – Vũ cười độ lượng nhưng nụ cười không dấu được sự nuối tiếc – Để lần khác, mình còn nhiều thời gian mà.

Bước chân vô định cuối cùng rồi cũng đưa Thảo tới bờ sông. Thật kỳ lạ, cô đã từ chối đi cùng Vũ, nhưng rồi lại tới đây một cách vô thức như người mộng du. Thảo đứng trên bãi cát, ngắm nhìn từng đám sương mù phủ mờ, bay là là, chờn vờn trên mặt nước. Hai bên bờ sông, những bụi tre đổ xuống lòng sông những hình thù kỳ dị và bí ẩn trong thứ ánh sáng ảm đạm của buổi chiều tà. Có lẽ chẳng có nơi nào như thị trấn quê Thảo, khi mà sương mù có thể bao phủ lên mọi vật vào buổi chiều tà như lúc này. Phía xa xa, phía sau bờ Cù Lao đang ẩn hiện trong sương mù mờ ảo như một khu vườn của tiên giới là chiếc cầu treo bắc ngang sông, nối liền hai bên bờ sông. Tất cả khung cảnh đó tạo nên một bức tranh chiều tà ảm đạm và buồn bã. Có chăng bức tranh ảm đạm ấy còn điểm chút sắc màu tươi tắn với chút nắng chiều vàng lợt trên đỉnh cù lao. Thảo mở dây buộc thuyền, cô muốn đến Cù Lao, chỉ một mình.

Nắng đã gần tắt hẳn, chỉ còn một chút ít ỏi nhảy nhót lên móm đá cao vươn ra lòng sông tạo thành những mảng màu vàng lợt. Thảo buộc thuyền vào cầu tàu, chạy vội lên móm đá, ánh nắng xéo khoai chiếu lên mặt đá. Bóng cô xiên xiên chập chờn phủ lên ngọn cây Roi mọc dưới mép đá đang đung đưa trong gió. Thảo dựa lưng vào gốc cây Ôi già, không biết đã bao nhiêu tuổi? Bởi từ khi cô còn bé, cùng Phan và Vũ ra đây chơi đã thấy nó sừng sững đứng đó như một ngọn Hải Đăng thầm lặng. Ngọn Hải Đăng của làng vạm vỡ trên sông, khi họ buộc vào ngọn cây một chiếc đèn trong đêm tối để tránh cho thuyền đâm vào móm đá. Ngọn Hải Đăng còn là của riêng ba đứa, bởi mỗi khi đứa nào cần gặp bạn, thì chỉ cần buộc lên ngọn cây một sợi dây có màu đặc trưng của mình để hai đứa kia có thể trông thấy từ xa mà đến ngay.

Thế nhưng, lúc này đây khi cô muốn gặp Phan nhất thì chẳng thể nào gặp được, dù cô có phủ kín ngọn cây đầy những sợi dây hiệu của mình. Cô nhìn quanh, ngay chỗ cô đang ngồi đây, chỗ gốc cây Ôi già, là nơi Phan trèo lên hái ổi cho cô, rồi bị ngã bong gân khi cành ổi bị gãy. Chỗ kia, chỗ bụi tre phía xa xa kia là chỗ Phan bị Vũ kéo rách cả áo khi hai người đùa giỡn, giành nhau củ sắn nướng. Chỗ gốc Dẻ kia nữa là nơi Vũ đánh mất con Gà luộc mà anh đã liều lĩnh ăn trộm của mẹ để đưa tới chia cho Phan. Nhưng khi thấy bóng của Thảo đi tới, vì sợ Thảo mách mẹ, Vũ đã giấu nó sau gốc cây Dẻ và bị Cáo cắp mất. Còn chỗ kia nữa, chỗ kia là nơi Phan đã tỉ mỉ tết từng chiếc Vương miện hoa Thạch Thảo cho cô. Chỗ kia, là chỗ mà Phan, dù rất sợ Đĩa, nhưng vẫn cố ra vẻ dũng cảm bắt con Đĩa đang bấu ở bắp đùi cô khi cô khóc thét lên vì sợ hãi. Chỗ kia, chỗ kia, chỗ kia nữa, chỗ nào cũng khiến cho cô nhớ Phan da diết.

Nhưng giờ anh đang làm gì?

Phần 22:

Phan đập quả trứng nhè nhẹ khiến người ta có cảm tưởng anh đang vỗ về dỗ dành nó. Quả trứng vẫn không vỡ, như đang cố chứng tỏ với Phan rằng nó là một chú gà con cứng cỏi từ trong trứng nước. Bực mình, Phan gõ sống dao mạnh hơn, khiến quả trứng như bị cắt đôi ra, rơi xuống lòng chảo đầy dầu ăn đang sôi, lòng đỏ trứng văng ra tung tóe. Xèo, xèo, Phan bực bội đảo đũa mạnh tay như người ta đang xào rau khiến món trứng của anh trở nên nát vụn. “Không sao – Phan chep miệng – không thành món trứng ốp thì cũng là món trứng của riêng mình, có khi mình phải đi đăng ký bản quyền mới được”.

Phan dùng đũa, dùng khăn lau cẩn thận lên tấm hình của Thảo, được dựng ngay ngắn trên kệ tủ trước mặt, mấy giọt dầu ăn đã bắn lên tận đấy. Anh mãi mê ngắm nhìn bức hình mặc cho món trứng được anh vừa phát mình ra sắp tiến thêm một bước nữa để trở thành món trứng khét. Anh nhớ Thảo quá.

Tiếng điện thoại reo kéo Phan trở về với món trứng của mình. Anh bực bội đổ cái thứ mới vừa rồi còn có màu vàng nay đã bắt đầu chuyển sang màu đen vào thùng rác rồi chạy lên nhà nhắc máy. Giọng của Việt nghe u ám, náo nức như mới vừa được vớt lên từ dưới đáy biển.

- Cậu thế nào?

- Vẫn sống.

- Theo nghĩa nào?

- Chưa chết, - Phan thở dài, anh đang ở nhà một mình và rất nhớ Thảo – vẫn thở dài được.

- Tệ nhỉ?

- Còn tùy tính lặc quan của cậu. Còn cậu?
- Còn tùy tính lặc quan của cậu.
- Vậy thì đâu phải cậu gọi điện chỉ để hỏi thăm tó?
- Tó cần cậu.
- Chỉ cần mua thêm rượu thôi, tó có sẵn mấy con mực rồi.
- Bao nhiêu?
- Đủ cho nỗi buồn của cậu là được.
- Vậy tó lấy một thùng Vodka nhé?
- Cậu chắc chứ?
- Đừng lo

- Tó không nói về rượu, tó nói về cậu kia. Tâm trạng của cậu tệ đến thế kia à?
- Tó cũng không rõ nữa, tó không đủ ngôn từ để diễn tả nó, nhưng có thể tóm lại, tó buồn.

- Vậy thì được, tó sẽ đợi cậu với những con mực nướng. Tó sẽ tiêu diệt hết mọi nỗi buồn của cậu, sẽ nhanh thôi, tin tó đi.

Đặt chai rượu đã cạn sạch vào góc bàn, Phan mở tiếp chai thứ hai. Nãy giờ cả hai chỉ im lặng ngồi uống, không ai nói với ai một lời. Phan nhìn Việt, chưa bao giờ anh thấy Việt có thái độ lạ lùng như vậy. Anh chỉ uống, im lặng, và uống. Việt uống cứ như người khát uống nước lã, nghĩa là cứ ngửa cổ ra, đổ rượu vào cổ họng, như nước đổ vào hang Dê. Phan cũng không nói gì, anh biết, nếu cần nói, Việt sẽ biết lúc nào nên nói. Việt lại ngửa cổ, đổ thêm một ly rượu nữa vào họng, anh cầm cọng râu Mực lên, xoay xoay một lúc rồi lại thả xuống. Hồi lâu, anh buông thông :

- Tó đang yêu!

Phan bất ngờ tới mức phun ngum rượu vừa uống trong miệng ra, ho sặc sụa.

- Khoan đã, cậu ấy hả, cậu chắc chứ?
- ... !!!

Việt dốc thêm một ly nữa vào miệng thay cho câu trả lời. Phan nâng chai Vodka lên ngang mặt, chăm chú nhìn nó như ngắm nhìn một cô nàng quyến rũ.

- Nghe thấy chưa? Cậu ấy đang yêu đấy, còn tao thì yêu mày quá.
- Nghiêm túc đi, tó không đùa đâu.
- Thì tó cũng đang nghiêm túc mà – Phan lại đưa cái chai lên - Nhỉ?

Giá mà có người nhìn thấy vẻ mặt Việt lúc này, trông nó mới thiếu não và nhẫn nhục làm sao?

- Nếu cậu còn thể nữa, tớ sẽ đâm vào mồm của cậu. Hoặc là tớ sẽ đổ hết rượu lên đầu cậu, chắc nó sẽ giúp cậu tỉnh ra đôi chút.

- Tớ đang nghe đây – Phan đánh giá lại tình hình – Cô nàng xấu số ấy là ai? Ý tớ là cô gái “bị” cậu yêu ấy? Thù hử?

- Chỉ là đồng nghiệp.

Phan nhón tay lấy một cọng râu Mực, cứ nhìn vẻ dứt khoát của cánh tay, cũng có thể thấy anh hài lòng tới mức nào.

- Ừ! Tớ hoàn toàn đồng ý với cậu. Vậy là một em 8X mắt xanh mỏ đỏ, áo hai dây, tóc xoắn mỳ nào đó?

- Không!

- Vậy một em 9X “xì tin” chẳng? Ừm! Hơi quá trẻ. Trẻ vị thành niên, 14 năm tù đấy nhé.

- Cậu điên à? Nghiêm túc một chút đi.

- À! Vậy ra cậu còn biết sợ, vậy thì cho tớ biết cái cô gái xấu số ... à, may mắn ấy đi.

Phan nhấn mạnh từ “may mắn”, còn Việt thì vờ như không nghe thấy, đáp lại Phan chỉ là một sự im lặng kiên cố như một bức tường thành.

- ...

- Này! – Phan vỗ vào vai bạn – Cậu không thấy là tớ đang nhổ trụi gần hết râu của mình rồi à? Tớ vừa đi rửa xong mặt mũi, ngoáy xong hai lỗ tai, đánh xong răng, và sắp mặc màn đi ngủ đây. Thế cậu có vừa chợt nghĩ ra là tớ đang chờ câu trả lời của cậu lâu lắm rồi không?

- Tớ yêu ... - Việt nốc cạn một ly rượu to với vẻ dứt khoát hiểm có.

- Tớ biết cậu đang yêu, nhưng vấn đề là ở chỗ, ai? Ly rượu của cậu – Phan cúi – Hay là tớ?

- Hạnh.

Phan vừa làm đổ chai rượu, còn Việt nốc thêm một ly nữa vào miệng.

- Hạnh?

- Ừ!

- Minh Hạnh hả?

- Ừ!

Việt chợt nhận ra là mình thật biết kiên nhẫn, còn Phan tự tát vào mặt mình, để chắc chắn rằng anh không phải đang say.

- Cậu nói Minh Hạnh?

- Còn ai vào đây nữa? – Việt gắt.

Phan hất chén rượu đang cầm trong tay xuống đất, quay người đi thẳng vào phòng ngủ.

- Tớ đi ngủ đây, hình như tớ say rồi.

Cọng râu mực Việt vừa cầm lên bị vò gần như nát bét, anh khổ sở:

- Tớ đang nghiêm túc ...

- Cậu có hiểu được nghĩa của từ “Nghiêm túc” không đấy?

Phần 23:

- Nó có nghĩa là nếu cậu không quay lại đây và tin vào những gì tớ vừa nói, thì tớ sẽ đâm cậu vỡ mồm ra.

- Thôi được, thôi được, nhưng cô ấy...?

- Tớ biết.

- Vậy mà cậu ...?

- Tớ chấp nhận hết.

- Đồ điên.

- Ừ, có lẽ ...

- Mẹ kiếp cậu.

- Mẹ kiếp tớ.

- Cậu làm tớ phát điên.

- Tớ làm cậu phát điên.

- Cậu thôi đi, mẹ kiếp – Phan túm lấy cổ áo của Việt. – Đi, tớ đưa cậu đi khám tâm thần.

- Phan.

- Mẹ kiếp.

Phan bỏ cổ áo Việt ra, tóm lấy chai rượu, cứ thế là nốc vào cổ họng mình.

- Bao lâu rồi?

- Cậu nói gì?

- Cậu bị điên bao lâu rồi?

- Từ khi cô ấy bỏ đi, tớ mới nhận ra là tớ yêu cô ấy biết nhường nào?

- Khoan đã, cậu nói cô ấy bỏ đi nghĩa là sao? Cô ấy bỏ việc ư? Vì sao?

- Ừ! Cô ấy bỏ đi, không một lời nhắn gửi. Vì sao à? Vì Thùy đã phát hiện ra cô ấy bị AIDS và Ba tớ làm rùm beng lên ở viện.

- Khốn nạn, làm sao cô ta biết được?

- Hoàng Việt. Anh ta đưa cho Hạnh một đồng tiền để chữa trị và một phong thư xin lỗi về mọi chuyện, tớ không thể tưởng tượng nổi tại sao lại có một đứa ngu ngốc như hần. Tớ tưởng là hần đã nói với Thùy, nhưng hần chỉ đưa cái gói cho Thùy để nhờ đưa cho Hạnh, và ... - Việt lại nâng ly rượu lên – Tớ biết được điều đó khi tớ tới tìm thằng khốn nạn ấy, và tấn cho hần một trận, hần tưởng làm như thế là Hạnh có thể tha thứ cho hần.

- Cô ấy thật bất hạnh. – Phan thở dài – Nhưng cậu đâu cần vì vậy mà thương hại cô ấy, cậu không thể yêu ai đó chỉ vì cậu thương hại người ta.

- Tớ không thương hại cô ấy, tớ yêu cô ấy, có lẽ cậu không hiểu đâu. Ban đầu tớ chỉ cố gắng đối xử với cô ấy như một người hoàn toàn bình thường. Chẳng phải là cậu vẫn thường nói phải hòa đồng với những người bệnh hay sao? Tớ chỉ muốn giúp cô ấy không cảm thấy mặc cảm về bản thân, rồi dần dần tớ thấy cảm phục tài năng và quý mến tính cách của cô ấy.

Và rồi ... - Việt dừng lại một chút, ánh mắt ngập ngừng canh chừng phản ứng của Phan, nhưng Phan vẫn đang chăm chú lắng nghe, anh không hề tỏ một chút thái độ nào. Việt thở hắt ra...

- Tớ yêu cô ấy từ cách cô ấy chăm sóc những đứa trẻ, đến cách cô ấy hăng say làm việc, tới cách cô ấy chống chọi với sự bất hạnh khủng khiếp mà cô ấy vô tình bị giáng xuống. Khi tớ nhận ra là tớ rất yêu cô ấy. Tớ đã tự mắng chửi chính mình, đã cố gắng không nghĩ tới cô ấy. Tớ cố gắng nghĩ rằng đó là do tớ tưởng vậy thôi, tớ chỉ thương hại cô ấy thôi. Nhưng tớ nhanh chóng nhận ra tớ đã sai, tớ yêu cô ấy, rất yêu! Tớ vẫn thường ngắm nhìn cô ấy khi cô ấy cùng Thảo nấu ăn, cô ấy là người duy nhất giúp tớ nhận thấy điều mà tớ cần, điều mà tớ đã luôn luôn tìm kiếm. Tớ cần một gia đình, một người vợ, chứ không phải là những cô nàng mắt xanh mỏ đỏ chỉ giỏi ăn chơi. Cô ấy sẽ là một người vợ tốt. Cô ấy xứng đáng được hạnh phúc, phải không?

- Điều này thì tớ đồng ý với cậu, nhưng còn tình yêu, còn hôn nhân? Cả hai sẽ không có tương lai, cậu hiểu chứ?

- Tớ cóc cần hiểu.

- Cậu phải hiểu, đồ ngốc ạ. Cô ấy không thể sống với cậu được, yêu là một chuyện, nhưng cuộc sống gia đình đòi hỏi nhiều thứ hơn. Mà việc điều trị phơi nhiễm của cô ấy không chắc có thành công hay không? Có thể cô ấy không còn sống được bao lâu nữa, cậu hiểu chứ?

- Tớ cóc cần hiểu.

Việt đổ một ly nữa vào cổ họng, Phan đắm vào không khí.

- Nghe này, tớ đang nói chuyện với cậu với tư cách là một người bạn, chứ không phải là một ông bác sỹ tâm lý. Hiểu chứ? Nếu tớ là một ông bác sỹ tư vấn, hần tớ sẽ nói những điều, xin lỗi cậu, những điều không được thật lòng lắm. Những điều mà tớ vẫn ra rả nói với những người khác, về sự hòa đồng, về sự giúp đỡ những người bệnh hòa nhập với cộng đồng.

Phan ngừng lại một chút, nhưng Việt vẫn không ngừng cái quy trình như một dây chuyền trong nhà máy sản xuất. Rót rượu vào ly, đổ thẳng vào cổ họng, rồi lại rót, lại đổ vào họng. Anh không có vẻ gì là để ý tới những lời Phan nói, cứ như ngoài Việt và chai rượu ra, chẳng còn ai có

mặt trong ngôi nhà này. Nhưng Phan không lấy làm phật ý, anh cũng tự cho phép mình uống thêm một chén rồi nói tiếp:

- Khốn kiếp thật, tớ khuyên người khác thì hay lắm, vậy mà tớ lại đang đi ngược lại những gì mà tớ vẫn thường nói, những điều trái với lương tâm nghề nghiệp của tớ. Những điều đúng đắn. Nhưng mà vì tớ là bạn cậu, bạn của thằng khốn khiếp ngu ngốc này này. Cho nên tớ phải nói thật. Cậu không thể để thứ tình cảm thương hại ấy làm ảnh hưởng đến tương lai của cậu. Hiểu chưa hả đồ khốn?

- Tớ không thương hại cô ấy, tớ nhắc cho cậu nhớ một lần nữa, tớ yêu cô ấy, cậu không hiểu à? – Việt túm lấy cổ áo Phan, lắc mạnh, rồi lại buông ra, thở dài – Tớ biết những người bị bệnh, họ vẫn yêu, và vẫn đến với nhau đấy thôi.

- Người ta khác, cậu khác.

- Chẳng khác cái quái gì cả, tớ và người ta đều giống nhau, người ta yêu, và tớ cũng yêu. Khi người ta biết yêu, người ta giống nhau hết.

- Mẹ kiếp cậu, triết lý ngu ngốc.

- Tớ yêu cô ấy.

- Mẹ kiếp.

- Thôi nào Phan, tớ biết là cậu chỉ nói thế thôi, chứ cậu lúc nào cũng đứng về phía tớ mà.

- Tớ cần suy nghĩ. Cậu về đi, cút đi.

- Phan.

- Đi ra, đi về ngay. – Phan túm lấy Việt, đẩy ra cửa, không hề khoan nhượng. – Cút về đi.

- Thôi được, thôi được, lỗi là ở tớ mà, vì tớ là bạn thân của cậu mà.

Việt đi ra lủi thủi đi ra cửa, vừa đặt tay vào nắm đấm cánh cửa, anh quay đầu lại.

- Tớ được phép cầm theo một chai để chống rét chứ hả?

- Cầm cả thùng luôn đi, đi mà chết với cái thứ nước cay xè ấy của cậu.

Việt mở cửa, bước ra ngoài, gió thổi thốc vào mặt anh khiến anh co rúm người lại, miệng lẩm bẩm điều gì nghe không rõ, chắc là mắng chửi Phan. Bên trong nhà, kẻ bị chửi buông người ngồi xuống ghế, không thèm thu dọn cái đồng lộn xộn đang bày bừa trên sàn nhà. Anh ôm lấy đầu, nhìn xa xăm về phía trước, chẳng ai biết Phan đang nghĩ gì? Gương mặt dăm chiêu của anh có thể khiến cho bất cứ ai nhìn thấy cũng phải lo lắng quan tâm lắm, duy chỉ có một người chẳng thèm bận tâm tới điều đó. Đó là kẻ đang ló đầu qua khe cửa.

- Đây, nếu lạnh quá, tớ được phép sử dụng chìa khóa của tớ chứ hả? Tớ sẽ mở cửa thật nhẹ nhàng, và không làm cậu thức giấc đâu.

- Biến đi.

- Thôi được, - Việt nhún vai – người ta bảo tớ là bạn thân nhất của cậu cơ đấy.

Phan đi tới đi lui mãi trong phòng, mỗi khi có điều gì khó xử hay phải suy nghĩ, những bước chân của anh dường như không dừng lại được. Mãi sau, anh sải từng bước dài đến cửa, anh mở cửa, Việt đang ngồi tựa hẳn lưng vào đường, lặng yên như một bức tượng, chỉ có cánh tay là thì thoảng còn cử động để đưa chai rượu lên miệng, chứng tỏ với Phan rằng anh chưa bị đông cứng lại vì lạnh.

- Đồ điên, sao cậu không vào trong xe mà ngồi, trời thì lạnh.

- Có cậu điên thì có, ngõ nhà cậu bé như cái đầu mũi kim, tớ đi ô tô tới thì đổ vào đâu? Lần này tớ nghĩ là sẽ ngủ ở nhà cậu nên đi xe máy mà. - Việt nhấn mạnh từ “ngủ ở nhà cậu”, gần như là gằn giọng – Ai ngờ ...

- Vào đi.

- Lương tâm của cậu đã tỉnh rượu rồi đấy à? Đồ dã man.

- Cậu đi ra ngoài. – Phan làm bộ đóng cửa lại.

- Thôi, thôi, tớ vừa nói ai dã man ấy nhỉ? Chắc là tớ tự mắng mình đấy. Mọi chuyện đều do lỗi ở tớ mà, ai bảo lại đi chơi thân với cậu cơ chứ? Đáng đời tớ lắm!

Việt lập cập chạy thẳng vào trong phòng ngủ rồi trùm chăn kín mít lấy thân mình, chỉ thò mỗi cái đầu ra ngoài. Đón lấy cốc nước ấm Phan vừa đưa, tu một hơi cạn sạch.

- Tớ xin một cốc nữa, cậu thật là độc ác đấy.

- Cậu thì quá ngu ngốc, nhưng sự ngu ngốc cũng cảm đấy.

- Ý cậu là gì?

Phan không trả lời, anh còn bận đi tới phích nước để lấy nước ấm cho Việt.

Phần 24:

Chuyến tàu đêm về miền Trung đã sắp tới giờ chuyển bánh. Phan lơ đãng nhìn ra cửa sổ, bên ngoài, dòng người vẫn không ngừng đổ về các toa tàu. Đây đó rì rầm tiếng dằn dò, tiếng chia tay bịn rịn. Lâu lắm Phan không về nhà, công việc bận rộn quá mức, và những khúc mắc gia đình, dòng họ, gia tộc khiến anh phải gần năm năm nay không về nhà. Chứ chẳng phải là vì quân đường về phải mất một lượt đi tàu, sau đó lại đổi một chuyến xe, đã khiến cái ước muốn được trở về và ngụp đầu bơi lội trên dòng sông cạnh nhà cứ bị kéo dài mãi.

Anh vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ mặc cho con tàu đang rung lên báo hiệu sự chuyển bánh. Bên ngoài toa tàu, những dãy nhà, hàng cây bắt đầu chạy giật lùi lại phía sau. Con tàu lắc lư, lừ đừ tiến về phía trước, không ngừng gầm gừ những tiếng ì ầm, chát chúa của bánh sắt nghiền trên đường ray. Thì thoảng khi chạy qua chiếc cầu nào đó thì nó lại gầm lên những tiếng ầm ầm nghe ình tai. “Đó là lý do Việt ghét đi tàu”, Phan nghĩ thầm, rồi giật mình chợt nhớ ra là ngày mai mình có hẹn đi câu với Việt, vậy mà giờ đây anh lại ngồi trên tàu để về quê. Phan rút chiếc Mobile ra khỏi túi quần, anh bấm số của Việt, tiếng tổng đài trả lời tự động rất vui lòng cho anh biết rằng thuê bao anh vừa gọi hiện không liên lạc được. “Chắc hẳn cậu ta đang ở một vũ trường, với một cô “chân dài, tóc vàng hoe” nào đó chẳng hạn? Hoặc nằm chết dí ở nhà. Cứ sốc

về chuyện của Hạnh với cậu ấy quá lớn, đáng lẽ mình nên ở cạnh cậu ấy lúc này, cậu ấy cần mình”, Phan lại thở dài, nổi ân hận vì không giúp được cậu bạn thân của mình khiến anh day dứt. “Nhưng biết sao được, - Phan mân mê chiếc Mobile của mình - cú điện thoại của Vũ khiến mình không ngồi yên được, anh ấy có bao giờ biết đùa đâu nào?”.

Phan nhắn cho bạn một cái tin nhắn để nói rõ lý do và xin lỗi vì đã thất hứa, “Hi vọng là cậu ấy hiểu”, Phan tự nhủ.

Phan sinh ra ở miền Trung, cái thị trấn miền núi nhỏ xíu, nghèo xơ nằm hai bên bờ sông Hiếu, lọt thỏm giữa bốn bề là núi đá. Con sông Hiếu thơ mộng chia đôi thị trấn thành hai nửa, và cũng chia cư dân thị trấn thành ba phe. Phe họ Trần ở bên này sông, còn phe họ Nguyễn ở bên kia sông. Đứng giữa là phe trung dung, chỉ lo làm ăn, không quan tâm tới sự thù hằn của hai gia tộc thuộc loại lớn nhất nhì huyện.

Thị trấn Tân Lạc hiện hữu trong Phan có lẽ cũng chỉ là những ký ức mơ hồ về dòng sông thơ mộng chảy sau nhà. Là cù lao xanh mượt cỏ, trắng muốt màu hoa roi và bạt ngàn hoa Thạch Thảo. Hoặc có chăng, là tình yêu với cô gái bên kia sông, cô gái có cái tên rất đẹp, Thạch Thảo. Cái tên mà có lẽ mười đứa bé gái được sinh ra ở đây thì có đến năm, sáu đứa được mang tên ấy. Bởi một điều giản đơn, tuổi thơ và tình yêu của ba mẹ chúng đã gắn liền với cái cù lao đầy hoa Thạch Thảo ấy mất rồi.

Cù lao mà như Phan vẫn gọi, cù lao tình yêu!

Phan bước xuống xe, anh đi ngược lại phía con đường xe vừa chạy qua. Tầm gần đứng ngắm nhìn chiếc cầu Đồng Minh mới, được xây bắc qua hai quả đồi nhỏ ngay phía trên vị trí chiếc cầu Đồng Minh cũ. Phía dưới thung lũng, con suối nhỏ chảy luồn lách dưới những mảnh ruộng bậc thang để hướng về phía cửa sông. Mỗi lần Phan về, lại thấy thị trấn trở mình, thay đổi nhanh chóng đến kỳ lạ. Cứ dần dần, từng ngày, từng tháng, từng năm, thị trấn dường như đã không còn là thị trấn của của Phan nữa. Phan nhìn quanh, chỗ ngày xưa là một cây Xoài cổ thụ đứng sừng sững cạnh một sân bóng lớn, giờ đã bị đốn đi không thương tiếc. Chỗ gốc cây cũ bây giờ mọc lên một khu Chợ hiện đại, xanh xanh đỏ đỏ màu hàng hóa và lao xao, ồn ã tiếng mặc cả, chửi rủa.

Hai bên đường, những hàng cây bụi lúp xúp đã bị chặt bỏ, thay vào đó là những ngôi nhà to, với lối kiến trúc hiện đại. Ở giữa, con đường đá gồ ghề ngày nào nay đã được gọi là phố, được rải nhựa phẳng tấp, chạy xuyên trong lòng thị trấn. Tất cả đã đổi thay, khiến Phan có cảm tưởng như anh đang ở một vùng đất xa lạ nào đó. Xét cho cùng, thì thời gian vẫn cứ trôi, và chẳng thêm chờ đợi ai hay cái gì cả. Có chăng, ngoài Phan ra, chỉ còn cái cù lao giữa sông là vẫn vậy, vẫn xanh mượt màu cỏ, trắng muốt màu hoa roi, và bạt ngàn hoa Thạch Thảo.

Phan đặt ba lô xuống thềm nhà, chị anh đi vắng. Anh nhìn quanh, căn nhà ba gian toàn bằng gỗ Lim có từ thời Ba Mẹ anh vẫn còn sống cũng không có nhiều thay đổi. Dù đã lâu lắm rồi anh mới về, từ khi chị anh cưới. Phan để đồ đạc ở thềm, đi men theo bờ rào Mạn Hảo, vòng ra sau nhà, chỗ có lối đi xuống bờ sông.

Con sông Hiếu vẫn vậy, vẫn như những gì anh đã tưởng tượng, trong xanh và hiền hòa. Phan đưa tay khóa nước, thầm có một ý nghĩ khá hài hước rằng nếu Hà Nội mà có một con sông sạch sẽ và thơ mộng như vậy chảy giữa thành phố, thì anh hẳn phải bỏ nghề y mà đi làm thơ mất thôi. Rồi anh bật cười, tự trách mình rõ là lẩn thẩn, dòng sông này của anh mà đổi dòng chảy qua Hà Nội, biết đâu chẳng nhanh chóng biến thành một Tô Lịch thứ hai?

Phan tháo dây buộc thuyền rồi đưa tay chèo, gió thổi lồng lộng nhưng trời không lạnh lắm. Khi anh đặt chân xuống bờ cát mịn màng của cù lao, thì Phan cứ đứng đó mãi, để cho những hạt cát cứ len vào từng kẽ ngón chân, và nước vờn quanh chân lạnh lạnh.

Phan bước lên đỉnh đồi, chỗ có mỏm đá lớn vươn ra lòng sông, chỗ ngày xưa anh, Thảo và Vũ vẫn thường trốn ngủ trưa ra đây chơi. Ba đứa trẻ chia nhau từng trái Mâm Xôi đỏ mọng, những quả Roi dài, giòn ngọt, chát chát hay những quả Mua ăn xong khiến môi đứa nào cũng tím ngắt. Và thường thì trò chơi chính là xem ai kết vương miện hoa Thạch Thảo đẹp nhất để đội lên đầu cô bé cũng mang tên loài hoa ấy. Phan nằm dài lên cỏ, để mặc cho kỷ niệm cứ ùa về, cứ xâm lấn mãi trong lòng anh. Mùa này hoa Thạch Thảo không còn nhiều, dù chúng nở bốn mùa, nhưng vẫn đủ cho anh tết được một chiếc vương miện Thạch Thảo, chỉ tiếc là cô không ở đây.

Nằm dài trên cỏ và gối đầu lên cánh tay, anh ngắm nhìn ánh mặt trời đỏ ối uể oải bò về phía đỉnh đồi phía xa xa. Đỉnh đồi mà thửa còn bé, anh vẫn thường trèo lên đó đi hái Sim, rồi về chia phần cho Thảo và Vũ. Nhà Phan ở bên này sông, còn Thảo và Vũ ở bên kia sông. Tuy Vũ là con trai của bác anh, nhưng hồi bé, cả hai chỉ dám trốn ra đây chơi với nhau để tránh bị những người trong thị trấn trông thấy. Mặc cho những người lớn có thể thù hằn nhau, nhưng với những đứa trẻ, không gì có thể ngăn cản chúng sẽ chia và thân thiết với nhau. Mặc dù hồi đó Vũ còn bé, nhưng anh vẫn biết được rằng đứa em họ đáng thương của mình mồ côi cả cha lẫn mẹ, và một người anh họ như anh cần biết mình phải làm gì.

Phan ngồi dậy, ký ức về sự thù hằn của hai dòng họ khiến anh thấy ngọt ngat quá. Ký ức về hai dòng họ nghĩa là ký ức về hai bên nội ngoại của anh. Ba mẹ anh, cứ như Romeo và Juliet. Một người họ Nguyễn, một người họ Trần. Tình yêu của họ đã phá vỡ lời thề không qua lại giữa hai bên sông đã tồn tại biết bao năm qua. Nhưng nếu không nhờ sự can thiệp của những người bạn ở trong chính quyền huyện lúc bấy giờ, thì có lẽ ba mẹ anh không thể kết thúc câu chuyện Romeo và Juliet của mình một cách có hậu nhất.

Những tưởng sự ra đời của chị anh, và cả anh nữa, sẽ như một nhịp cầu kết nối đôi bờ con sông Hiếu. Nhưng rồi khi cơn sốt tìm kiếm giấc mộng đổi đời, giàu có nhanh chóng lan đi trong thị trấn như một bệnh dịch. Khiến nhà nhà, người người đổ xô tới mỏ đá đỏ cách thị trấn khoảng 15km, thì cuộc chiến đã trở lại, mạnh mẽ và dữ dội hơn bao giờ hết. Bắt đầu từ cái chết của ba mẹ anh trong một hầm ếch đào đá, để lại hai đứa con thơ dại mới lên 8, lên 10. Bên ngoại anh cho rằng, chỉ vì lấy ba anh, chỉ vì lòng tham của ba anh mà mẹ anh phải bỏ cả việc dạy học đi đào đá. Bên nội anh thì vặc lại rằng, nếu không có sự xúi giục của mẹ anh, liệu ba anh có bỏ việc để đâm đầu vào chỗ chết hay không?

Cuộc chiến cứ âm ỷ kéo dài mãi trong tuổi thơ không trọn vẹn của Phan, và cuối cùng, giọt nước đã tràn ly khi Phan quyết định đi theo học ở trường Đại Học Y. Những người bên ngoại, gia tộc có truyền thống đi theo ngành giáo, đã cho rằng anh tuy được sự nuôi nấng của họ, nhưng lại đi theo lời xúi giục của bên nội, những người có truyền thống làm ngành y. Kết quả là anh đã trở thành một vật hi sinh cho những toan tính trong cuộc chiến bất phân thắng bại đó. Cuộc chiến không bao giờ có hồi kết, cuộc chiến mà ai cũng muốn giành anh về phía mình. Chán nản, khi Phan tốt nghiệp đại học, anh ở lại luôn Hà Nội, bỏ thị trấn, bỏ cả dòng sông thơ mộng lại phía sau lưng.

Có lẽ Phan cứ ngồi đó mãi, nhưng cảm giác để những ký ức buồn xâm chiếm cơ thể không hề dễ chịu chút nào. Phan đứng hẳn dậy, đi vòng qua bên kia tảng đá lớn như một quả đồi nhỏ, phủ đầy hoa Thạch Thảo, và những cây Roi dài mọc chen chúc bên vách đá, xen lẫn là những bụi hoa Dẻ còn thừa thớt mấy bông hoa màu vàng nhạt. Bên kia tảng đá là một bãi cát khá lớn, được che chắn bởi sự vững chãi của cù lao đã doi ra lòng sông, cứ như một bãi biển thơ mộng. Chợt Phan đứng khựng người lại, trên bãi cát, chỗ người ta làm một chiều cầu tàu để buộc thuyền và giắt giữ có một cô gái đang ngồi. Cô trông rất trẻ, mái tóc cột túm đuôi gà, đôi mắt rất to, và gương mặt xinh xắn. Cô đang thả đôi chân trần xuống nước, thì thoảng lại ném từng hạt sỏi xuống lòng sông, lơ đãng nhìn xa xa. Phan bước lại gần.

- Không phải em tính thả sỏi xuống để lấp cạn con sông này đấy chứ?

Thảo quay đầu lại, niềm vui vỡ òa trên khuôn mặt...

Phần 25:

Hạnh bần thần đứng nhìn nải chuối vàng ươm đặt trên một chiếc bàn bằng tre trong quán nhỏ bên đường. Cô nuốt nước bọt, ánh mắt thêm thuồng đang ẩn hiện sự đấu tranh quyết liệt. Túi đã không còn một đồng, bụng đói cồn cào đòi ăn trong khi lương tâm cô không cho phép cô được ăn trộm. Đã năm ngày từ khi cô bỏ bệnh viện, không nói một lời hay để lại một dòng nhắn gửi cho Việt. Cô biết rằng rồi Việt sẽ đi tìm cô, rồi Việt sẽ xuống tận nhà cô ở Hải Phòng. Với một người như Việt, anh sẽ không bao giờ bỏ mặc mẹ cô khi mẹ cô cần anh. Đành vậy, dù muốn dù không thì cô cũng chỉ còn anh là cứu cánh cuối cùng chăm sóc cho mẹ mình, thay cho đứa con gái bất hiếu và bất hạnh. Hạnh cũng không nhớ rõ làm thế nào mà cô có thể đến được đây? Chỉ biết là khi cô bỏ chạy khỏi viện, cứ thần thờ, lang thang bước vô định trên đường như người mộng du. Và khi qua một bến xe Bus, dòng người ào ào chen chúc nhau trèo lên xe Bus đã cuốn theo cô lên đó. Hạnh không biết chiếc xe Bus sẽ đi về đâu? Mãi đến khi người bán vé nhắc nhở mấy lần, cô mới choàng tỉnh và biết là mình đang ở bến cuối cùng, bến xe phía nam. Cô không biết rồi mình sẽ đi đâu, sẽ làm gì? Nhưng điều duy nhất mà cô có thể biết là mình không thể ở lại Hà Nội được nữa, thành phố quá bé nhỏ, và rồi ngày nào đó cô sẽ gặp lại Việt, hoặc Phan hay Thảo, rồi cô biết nói gì với họ đây? Hạnh mặc kệ đôi bàn chân cứ bước lang thang không chủ đích, đưa cô tới đâu thì tới, cứ như một người say bợ vợ lưu lạc trong đêm tối mịt mùng. Không có đường đi, không biết phương hướng, chỉ có đôi chân là cứ bước mãi không thôi. Cô bước lên chiếc xe đầu tiên cô gặp, cũng không biết nó sẽ đi về đâu? Mặc kệ, với cô thì bây giờ đi về đâu cũng vậy mà thôi.

Chuyến xe đưa Hạnh đến thị xã biển khi chiều đã tắt nắng và đêm đang dần buông xuống. Thật tình cờ khi chuyến xe vô tình mà cô bước lên đưa cô tới thị xã Cửa Lò, nơi đã từng có lần Phan kể cho cô nghe về mùa đông ở biển. Thị xã ven biển nhỏ xíu chỉ hào nhoáng, sầm uất ở hai bên con đường Bình Minh chạy men theo bờ biển. Còn phía bên trong, những ngôi nhà cấp bốn tồi tàn nằm lẫn khuất sau những rặng Phi Lao trên những con đường đầy cát cho cô thấy một thị xã ven biển buồn tẻ, nghèo nàn nhưng tuyệt đẹp. Bốn hôm ở vùng đất du lịch tuyệt đẹp này, dù rất tiết kiệm nhưng số tiền mang theo cũng hết sạch. Và cô không biết phải làm thế nào, đã nguyên một ngày không có gì vào bụng. Chiều nay, khi một người khách du lịch thấy cô một mình lang thang trong công viên, hẳn tưởng cô là một cô gái “ăn sương” và buông lời khiếm nhã. Hạnh ghé tởm nhìn gã thanh niên trông cũng lịch sự đẹp trai rồi bỏ chạy vào con hẻm nằm sau khách sạn Hoa Đồng Tiền. Và giờ cô đang đứng đây, trước một quán cóc nhỏ sơ sài chỉ có dăm gói bánh kẹo, vài gói thuốc và một nải chuối vàng ươm.

Hạnh nuốt nước bọt một lần nữa rồi quay mặt đi với thái độ hết sức dứt khoát. Thà rằng cô chết đói, chứ không đòi nào cô làm một đứa kẻ cắp. Hạnh vừa dọn chân bỏ đi thì có tiếng ai đó gọi phía sau làm cô dừng bước. Hạnh quay lại, một bà lão với gương mặt già nua đầy nếp nhăn vừa xuất hiện và nhìn cô với ánh mắt hết sức hiền từ. Ánh mắt làm cô chạnh lòng nhớ tới mẹ mình, bà lão cất tiếng, nhẹ nhàng và khoan thai:

- Đáng lẽ ra cháu có thể lấy nải chuối đó rồi bỏ đi mà không ai có thể đuổi kịp, tại sao cháu lại không làm vậy? Nhìn ánh mắt của cháu kìa, nó cho bà thấy là cháu đang hết sức đói rồi đấy.

- Cháu xin lỗi - Hạnh bối rối, không phải là vì cô không hiểu bà lão đang nói gì. Quãng thời gian thân thiết với Phan và Thảo giúp cô không gặp quá nhiều khó khăn với giọng nói Miền Trung dễ thương nhưng hết sức khó nghe này. Hạnh cúi gằm mặt xuống đất, dù chưa lấy trộm cái gì, nhưng dù sao cô cũng đã có ý nghĩ xấu xa đó - Nhưng cháu không thể làm thế, cháu không phải là một tên trộm.

- Bà cũng đoán cháu không phải là một kẻ hư hỏng, nhất là khi nhìn vào đôi mắt của cháu, vào đây nào, vào đây và ngồi xuống. Cháu thích gì thì cứ lấy mà ăn, bà đoán cháu là một khách du lịch bị lỡ độ đường, tội nghiệp, bà thấy cháu là người rất tử tế.

- Cảm ơn bà, nhưng thú thực là cháu không có tiền, cháu không có gì để trả cho bà cả.

- Đừng lo - Bà lão bật cười, nụ cười phúc hậu và ánh mắt vui vẻ - Bà cũng đoán được điều đó mà, coi như bà cho cháu nợ, cháu quả là người rất tử tế, đôi khi người tử tế cũng cần nhận được sự đền đáp xứng đáng, phải không? Coi như bà thưởng cho cháu vì đã giữ được lòng tự trọng và sự chân chính của mình.

- Nhưng cháu ...

- Nào, ngồi xuống đây - Bà lão thân tình kéo tay Hạnh ngồi xuống - Cứ ăn những gì cháu thích, và đợi bà ở đây, chỉ một chút thôi.

Không đợi Hạnh phản đối, bà lão lại tắt tả bỏ vào trong nhà, một lúc sau, bà lão trở lại với một tô cơm to, và dúi nó vào tay cô.

- Ăn đi con, đừng khách sáo, bà rất quý những người có lòng tự trọng như con. Đừng có ngại gì hết, bác cũng chỉ có thể giúp được con đến thế thôi.

- Con cảm ơn bà - Hạnh cầm lấy tô cơm, nước mắt cô ứa ra, thế giới vẫn còn thật nhiều người tốt và cô nếu cô từ chối lòng tốt của bà lão này, thì chẳng phải là cô thật có lỗi hay sao? - con cảm ơn bà.

- Ơn huệ gì? Nếu con có thể, thì nói cho bà biết vì sao con lại ra nông nổi này được không? Có phải con bị kẻ trộm lấy hết tiền không? - Bà nén tiếng thở dài, nhìn Hạnh với ánh mắt hồi lỗi như thể chính mình đã lấy trộm tiền của cô - Thị xã này từ khi chuyển sang làm du lịch đâm ra có nhiều kẻ gian lắm. Thật buồn!

Hạnh bật khóc, như một đứa trẻ bị oan ức cố nín nhịn và rồi vỡ oà trong lòng mẹ. Không biết vì sao, có lẽ bởi ánh mắt quan tâm thông cảm hiền từ của bà cụ, khiến cho cô có cảm giác như ngày xưa được vùi đầu vào lòng mẹ, mà trút hết tâm sự. Hạnh dốc lòng kể hết, từ những chuyện của cô với Hoàng Việt, rồi với Thái Việt và những gì Thùy đã làm với cô. Tất cả cứ như một cuốn phim quay chậm từ từ chạy qua trước mắt cô, xiết vào lòng cô rướm máu. Bà lão im lặng, thở dài thông cảm, để mặc cho Hạnh với những tâm sự của mình. Mãi sau, bà bóc một quả chuối, đỡ lấy bát cơm trong tay Hạnh rồi đưa quả chuối cho cô, bàn tay bà vuốt nhẹ lên tóc cô, âu yếm.

- Ăn đi con. Con thật là bất hạnh và đáng thương, vậy là con không còn chỗ nào để đi về nữa - Bà lão lại thở dài - Bà có một đề nghị, bà chỉ có một mình, nếu con không chê, thôi thì cứ ở lại đây với bà, con đừng ngại, chúng ta nương tựa vào nhau mà sống.

- Nhưng thưa bác ...

- Đừng ngại, chẳng nào thì bác cũng có mỗi một mình, chẳng biết khi nào sẽ nhắm mắt xuôi tay, cuối đời có một người bên cạnh cũng đỡ lẻ loi, hiu quạnh. Đừng ngại ...

- Vậy còn ...

Hạnh định hỏi thăm về những người thân của bà lão nhưng rồi cô dừng lại được. Cô nghĩ, có thể bà lão sẽ không muốn nhắc tới những điều đó. Nhưng dường như bà đọc được ý nghĩ của

cô, bà thở dài, đôi mắt nhìn xa xăm ra phía biển:

- Họ đã chết cả, mất xác trên biển, cả chồng, cả hai đứa con của bà, sống dựa vào biển, và cũng vùi xác ở biển. Ở đây có nhiều gia đình như vậy lắm. Bà sống một mình cũng lâu rồi, bà không phải dân gốc vùng này, quê bà ở một vùng núi cách đây không xa lắm... Bà và ông ấy gặp nhau khi chúng ta đi thanh niên xung phong. Bom đạn không giết nổi ông ấy, chỉ có Biển là làm được điều đó. Bà sống một mình cũng buồn, vì vậy muốn con ở cùng cho vui cửa vui nhà. Đừng từ chối. Coi như con tội nghiệp cho một bà lão sắp quá cố, con nhé.

Phần 26:

- Sao anh lại về? Sao anh không gọi trước cho em? Muốn làm em bất ngờ hả?

Phan không nhìn vào gương mặt đang cười rạng rỡ của Thảo. Anh lặng lẽ ngồi xuống cầu tàu, lơ đãng thả hai chân xuống nước mặc cho dòng nước lạnh buốt bao quanh đang khiến chân anh trở nên tê cóng lại. Cũng như những con sông miền núi khác, dòng sông Hiếu cũng mang trong mình sự hiểm nguy, hung dữ với đầy những thác ghềnh và dòng nước chảy xiết. Nhưng khi dòng sông chảy tới cù lao Tình yêu của Phan thì cù lao cứ như một ngọn núi nhỏ, chắn ngang và khuất phục sự hung dữ của dòng sông. Rồi thuận phục nó trở nên ngoan ngoãn, hiền hòa như một đứa trẻ, tặng cho thị trấn một vực nước sâu bên cạnh và bãi cát vàng êm dềm và thơ mộng ở phía sau. Phan ném một hòn sỏi xuống lòng sông, chỗ hòn sỏi rơi xuống, những vòng tròn sóng nước cứ loang ra, loang rộng ra mãi cho đến khi bị những cơn sóng dù nhẹ lẫn tan cũng đủ sức phá vỡ nó vỡ ra và tan biến đi mất. Phan lặng yên cúi đầu ngắm nhìn cho đến khi những dấu hiệu cuối cùng của vòng sóng nước tan biến hết rồi buông thõng:

- Anh nhận được điện thoại của Vũ.

Phan quay lại nhìn Thảo, ánh mắt anh nhìn cô dò xét. Thảo cúi xuống bút cạo cỏ nước mọc dưới chân cầu tàu. Yên lặng một lúc lâu.

- Em chưa bao giờ đồng ý.

Phan nhìn sâu vào mắt Thảo, Thảo nghiêng đầu tựa vào vai Phan, nhưng anh ngồi thẳng người dậy, đẩy đầu cô ra trong ánh mắt mở to ngỡ ngàng của Thảo.

- Vũ không có vẻ gì là đang đùa, và anh biết là anh ấy chẳng mấy khi đùa, nhất là với những chuyện như thế này.

- Em không biết Vũ đã nói gì với anh, nhưng đó chỉ là chuyện giao ước ngày xưa giữa hai nhà. Có lẽ Vũ yêu em, nhưng em chưa bao giờ và không bao giờ đồng ý, em tưởng anh biết điều đó mà?

Yên lặng, chỉ có những tiếng sỏi rơi xuống nước nghe “chồm, chồm”.

- Vũ nói với anh sẽ lấy Thạch Thảo nhà ông Hòa, - Phan phá vỡ sự im lặng – anh hi vọng là em có một cô em gái song sinh.

- Còn em thì đã hi vọng rằng anh sẽ luôn tin tưởng và ở bên em kia đấy.

Phan không đáp lại, anh lơ đãng ném từng hòn sỏi xuống sông, những tiếng “chồm, chồm” vang lên không ngớt. Mãi lâu sau, anh đứng dậy, lội hắt xuống nước, vung tay thật mạnh ném hòn sỏi bay lia thia trên mặt nước. Hòn sỏi lướt trên mặt nước mấy lần rồi chìm hẳn. Phan

bước lên bờ, anh cởi quần áo dài, đặt lên một tảng đá.

- Phan!

- Tắm thôi, anh muốn tắm.

- Trời lạnh lắm, mà em thì muốn nói chuyện với anh.

Phan bước lại gần, đặt hai tay lên vai Thảo, nhìn sâu vào mắt cô, âu yếm.

Anh tin em.

Im lặng, tất cả như đứng yên, chỉ còn bờ môi quyện vào nhau.

- Phan! Lạnh lắm đấy, đừng tắm mà anh, anh sẽ ốm mất thôi.

- Em có biết là anh chờ đợi giây phút này bao lâu rồi không? Gần năm năm anh không được hòa mình xuống dòng nước này, anh rất nhớ nó. – Phan bước xuống nước, nước rất lạnh.

- Vậy thì em sẽ tắm cùng anh.

- Đừng có ngốc thế, đây không phải phòng tắm nhà mình. Mà, em về nhà đi, mai anh sẽ sang nhà em, anh sẽ nói chuyện với ba em về chuyện của chúng mình.

- Không! Xin anh, nếu bây giờ anh mà đến, ba sẽ giết anh đấy. Hãy cho em thời gian, em sẽ nói chuyện với ba trước, ba cần được chuẩn bị tinh thần.

- Chuẩn bị tinh thần để gặp anh ư? – Phan phá lên cười – Anh đâu phải là tội phạm? Hoặc một tên cướp sông cướp chợ?

- Nhưng anh ở bên kia sông, Phan! Anh hiểu điều đó có ý nghĩa thế nào mà, phải không?

- Nhưng tại mình yêu nhau, và bây giờ đâu phải như ngày xưa?

- Em biết, nhưng Ba em, anh cũng biết tính ông ấy rồi đấy. Việc em sẽ từ chối Vũ, có thể làm Ba em phát điên, rồi thì lại thêm anh tới nữa, chắc là ...

Thảo rùng mình, cô không dám nghĩ tới phản ứng của người cha nóng tính và gia trưởng của mình khi biết chuyện cô phản đối Vũ chỉ vì cậu em họ của anh, và là một kẻ bên kia sông. Dù bây giờ chuyện thù hằn giữa hai bờ sông không còn gay gắt như trước, nhưng chuyện rào cản yêu đương giữa đôi bờ thì vẫn chưa thể nào gỡ bỏ đi được. Nhất là khi chuyện của ba mẹ Phan vẫn còn nóng hổi ngay trước mắt.

Phan bế đứa cháu mới hơn bốn tuổi đi loanh quanh trong nhà bếp trong khi mẹ nó lúi húi nấu cơm. Anh rẽ Phan là bộ đội, đóng quân cách nhà cả vài trăm cây số, lâu lâu mới về thăm vợ con một lần. Phương đang hết sức bận rộn khi vừa phải nêm nếm thức ăn vừa quay qua trò chuyện, thăm hỏi cậu em mình. Trong khi đó, Phan thậm chí còn bận hơn cô bởi thằng bé đang quay anh như chong chóng bằng những câu hỏi “tại sao, thế nào, ở đâu?” của nó:

- Cậu ơi, vì sao cậu về?

- Vì cậu nhớ Bảo.

- Sao cậu lại nhớ Bảo?

- Vì cậu yêu Bảo.

- Mẹ cũng yêu Bảo.

- Dĩ nhiên rồi.

- Nhưng bạn Yến Nhi không yêu Bảo.

- Sao lại thế?

- Bạn ý không cho Bảo ăn kẹo cùng.

- À ...

- Cậu ơi - thằng bé lại bị cô, dù là lần đầu tiên nó gặp Phan, nhưng thằng bé không hề tỏ ra lạ lẫm - Cậu gửi áo đẹp cho Bảo phải không cậu?

- Ừ! Bảo có thích không?

- Có ạ. Nhưng ... - Mặt thằng bé hơi phịu xuống – áo bị cũ rồi.

- Rồi cậu sẽ mua cho Bảo cái mới – Phan cười to khi thấy gương mặt phụng phịu thật đáng yêu của thằng bé. Không gì có thể ngăn anh đặt vào má nó một cái hôn. – Sáng mai cậu sẽ đưa Bảo đi mua áo mới nhé. Món đồ chơi cậu mua cho Bảo lúc này không thích à?

- Có ạ. Bảo yêu cậu nhất nhà.

- Cha bố anh – Phương mắng yêu con – Ai cho cái gì là y như rằng yêu nhất.

- Thằng bé đáng yêu quá.

- Cậu cũng tính đi chứ? Sắp 30 rồi còn gì? Đến như anh Vũ cũng sắp lấy vợ đấy.

- Thế ạ? – Phan cười mỉm, giá mà Phương có thể hiểu vì sao anh cười – Ai bảo chị thế?

- Thì anh ấy khỏe mà, thi thoảng anh ấy lại sang chơi, mua quà cho thằng Bảo, anh Vũ rất quý nó – Cô bỏ đôi đũa xuống, vặn nhỏ lửa bếp gas rồi đón thằng bé khỏi tay anh – Anh ấy sẽ cưới cô Thảo nhà bác Hòa, anh Vũ rất yêu cô ấy.

- Anh ấy đã nói thế à? – Tự nhiên trong Phan bùng lên một điều gì đó thật lạ lùng, vừa như ghen tức, vừa như thấy có lỗi với người anh họ mà anh vô cùng yêu quý.

- Cần phải nói sao? Khi người ta yêu, chẳng ai giấu được. Từ khi cô Thảo về thực tập, lúc nào qua đây anh Vũ cũng nói về cô ấy. Và khi họ quyết định cưới nhau, anh ấy không nén được vui mừng. Cả Thị Trấn ai mà chả biết chuyện thân thiết giữa hai gia đình họ?

- Họ quyết định cưới nhau à? Là Ba mẹ họ quyết định, hay họ quyết định? – Phan không nhận ra là mình đang trở nên gay gắt- Liệu Thảo có đồng ý không?

- Làm sao mà chị biết được? Mà cậu gặp Thảo chưa nhỉ? Dạo này cô ấy rất xinh, cậu mà gặp chắc gì đã nhận ra?

- Vậy ạ? – Phan chợt nhận ra mình đã câu giện vô lý, anh cố nhin cười trước câu hỏi của Phương – Vâng! Chắc gì đã nhận ra?

Phần 27:

Việt rời khỏi nhà Hạnh với sự thất vọng tràn trề, hai lần đến nhà cô và hai lần trở về mà không tìm kiếm được tin tức gì mới. Cô không về nhà, vậy thì cô đi đâu? Việt đưa gói quà cho mẹ Hạnh, giải thích với bà rằng đây là một chuyến công tác ngắn ngày, anh đang rất bận vậy nên anh sẽ không ở chơi với bà được, anh phải về Hà Nội ngay, còn nhiều việc đang chờ. Người mẹ cảm ơn anh, nói rằng dù rất buồn vì Hạnh không thể đi cùng anh về thăm bà được, nhưng bà sẽ không trách cô, ừ thì công việc của Việt bận rộn mà. Nhưng bà muốn anh chuyển giúp bà cho Hạnh một lọ chí trượng khá lớn. Hạnh rất thích ăn bánh đa đỏ, và bà e rằng cô sẽ không cảm thấy ngon miệng với món bánh đa đỏ Hà Nội nếu không có thứ gia vị đặc trưng của Hải Phòng này.

Buồn bã nhấn chân ga, Việt đánh tay lái đưa chiếc xe hướng về phía cầu Lạc Long để rời khỏi thành phố. Trên cao, ông trời thể hiện sự đồng cảm với Việt bằng một gương mặt xám xịt đầy mây đen và mưa đổ dầm dề từ lúc anh bước vào cửa nhà Hạnh cho tới lúc này, khi xe anh đang bon bon trên con đường men theo cảng Hải Phòng để trở về Hà Nội. Như một thói quen không thể bỏ, Việt với tay lên giàn CD và không gian lại ngập tràn những giai điệu của Chopin với sự thể hiện của Horowitz. Chiếc xe chạy dần tới địa phận Hải Dương, bỏ lại phía sau những làn nước bắn tung tóe khi nó chạy qua đoạn đường cao tốc ướt sũng nước.

Trời đã bắt đầu ngớt mưa, bầu trời vẫn mang một bộ mặt cau có, xám xịt nhưng mặt trời đã lại hiện ra đỏ sậm như một cái bánh mật lớn lủng lợ trên đỉnh đầu. Việt nhìn sang bên kia đường cao tốc, từ một cổng trường trung học, những nữ sinh vừa tan học về. Tiếng trêu đùa, tiếng cười nói râm ràn vang lên không ngớt khi họ đạp xe dưới những tán phượng gầy khẳng khiu nhưng lủng lẳng đầy những quả dài còn ướt nước mưa. Ai nấy đều duyên dáng với những tà dài trắng bay bay trong gió, và áo len dày mặc ngoài. Chợt ánh mắt của Việt quay qua phải và dừng lại chỗ lọ chí trượng mà anh vẫn còn để trên ghế ngồi trước. Rồi chính Việt cũng không biết vì sao? Anh đánh mạnh tay lái, chiếc Lexus hơi chồm lên rồi quay ngoặt lại, chạy về hướng thành phố biển.

Việt bỏ qua dãy quán “bánh đa da liễu” rất nổi tiếng nằm cạnh bệnh viện da liễu của Hải Phòng nhưng, “đã bị thương mại đến thảm hại” theo như lời Hạnh đã từng nói. Anh dừng xe trước một gánh hàng rong bên lề con phố ngắn nằm đối diện với ga tàu, con phố rất ngắn nhưng rộng rãi và sạch sẽ. Gánh hàng rong mà đã có lần Hạnh miêu tả với anh là “còn giữ được hương vị bánh đa đỏ Hải Phòng nhất”. Khá khó khăn, anh mới nhìn thấy người thiếu phụ trẻ, chủ gánh hàng rong đang bị vây quanh bởi những cô cậu học trò trong những bộ đồng phục đang sì sụp thưởng thức món ăn dân dã nhưng đặc biệt nổi tiếng này. Việt đóng cửa xe, đến ngồi cạnh nồi nước dùng đang bốc lên những làn khói mỏng tang nhưng tỏa ra mùi thơm quyến rũ. Cô chủ ngược nhìn lên, quệt mồ hôi đang túa ra trên trán dù đang giữa mùa đông rồi mỉm cười xã giao với Việt. Anh yêu cầu một tô bánh đa đỏ có nhiều chí trượng và rau cần, như lần đầu tiên Hạnh gọi món cho anh khi cả hai từ bệnh viện Việt Tiệp trở ra, vào lần anh đi đưa cô về thăm mẹ ốm.

“Đó là thứ gia vị rất cay, được làm chủ yếu từ ớt. Nó được chế biến theo cách của người Trung Quốc – những người có rất đông ở thành phố này hơn 20 năm trước. Món gia vị này không ngọt như tương ớt đóng chai nhưng cay và thơm hơn nhiều. Tên của nó cũng là một cái tên Trung Hoa, cái tên người Hải Phòng đã quen dùng và có thể chỉ dùng ở chính nơi này”. Việt nhớ rằng Hạnh đã phá lên cười và giải thích cho anh nghe như vậy khi ngay thìa đầu tiên anh đã nhăn mặt lại vì cay. Thứ bánh đa đỏ ở xứ này có hương vị rất đặc biệt, khác hẳn với vị bánh mà anh đã từng ăn ở Hà Nội.

- Anh không biết em còn là một chuyên gia ẩm thực cơ đấy – Việt co hai đầu gối của mình lại, tựa cằm lên đấy, mắt chăm chú nhìn vào tô bánh toàn một màu nâu đỏ. – Có cần đọc lại thật kỹ hướng dẫn sử dụng trước khi sử dụng không?

- Trước hết, anh phải cần một cọng rau cần, một tiếng gãy giòn tan sẽ đánh thức cái háu đói của anh. – Hạnh nói một cách say sưa – Sau đó anh đảo bát bánh, nhưng đừng đảo quá tay tránh cho những tảng gạch cua vỡ tan ra nhé. Anh có thể cho thêm chí tương nếu thấy nhạt. Hãy ăn bánh cùng với gạch cua và húp nước nữa chứ. Nước dùng của nó có nhiều vị hải sản lắm, mà anh thừa biết hải sản có lợi cho sức khỏe như thế nào.

- Không, anh không biết.

- Đừng có trêu em, ông giám đốc. Anh đang ở Hải Phòng đấy.

- Thì sao nào?

- Anh chưa biết hả? Con gái Hải Phòng nổi tiếng chua ngoa và đánh đá đấy.

- Và thông minh, sắc sảo, giỏi giang nữa chứ? Anh nói có nhầm không?

- Em ít khi cãi lại lời sếp lắm, - Hạnh nháy mắt - nên đành đồng ý với anh thôi.

- Vậy em chỉ là cô gái ba phần năm Hải Phòng thôi.

- Cô gái ba phần năm Hải Phòng á? – Hạnh cười to thú vị – anh dựa vào tiêu chuẩn nào vậy?

- Thì đó, con gái Hải Phòng, thông minh, sắc sảo, giỏi giang, chua ngoa, đánh đá. Em chỉ được ba cái đầu thôi.

- Anh đừng cho em đi tàu bay giấy nhé, - Hạnh cười rung cả người – em tự biết mình đâu có thông minh, giỏi giang? Sắc sảo lại càng không, cái đó phải là câu nói về chị Thùy chứ? Em cũng chỉ ước sao mình được một phần như chị ấy thôi. Nhưng dù sao cũng cảm ơn anh vì đã quá khen.

- Không có gì, anh chỉ nói sự thật thôi. Mỗi người có một mặt mạnh riêng. Trí tuệ là thứ không thể nào san sẻ hay mơ ước được, phải không?

- Phải – giọng Hạnh tự nhiên chùng xuống – nếu có thể làm vậy, em đã chia hết sự thông minh của mình cho em trai em. Anh biết ngày xưa em đã ước mơ gì không? Em chỉ ước sao mẹ em bớt khổ cực, và em trai em có một cuộc sống bình thường.

Cô chủ quán cắt ngang dòng suy nghĩ của Việt bằng cách đặt trước mặt anh một tô bánh đầy ứ hụ, nhiều chí tương và rau cần. Anh cảm ơn cô vì khả năng nấu nướng tuyệt vời của cô, và vì món ăn ngon tuyệt mà anh sắp được thưởng thức. Rồi như để cho sự ngạc nhiên của cô được trọn vẹn, anh yêu cầu cô làm thêm cho anh một bát nữa, cũng giống y như bát của anh. Cô cứ để bên cạnh, lần này anh sẽ ăn hết cả hai bát, vì bạn của anh đang ở xa, và không thể thưởng thức món ăn tuyệt vời này được nên anh sẽ ăn thay cô ấy.

Thái Việt cho xe quay trở lại nhà của Hạnh, anh nói với mẹ Hạnh rằng anh quên mất chưa đưa cho bà tiền thưởng tết của Hạnh. Bà cảm ơn anh trong sự ngạc nhiên tốt độ, Hạnh đâu thực sự cần thiết phải gửi thêm tiền cho bà, nhất là khi vừa mới cách đây mấy ngày thôi, cô đã nhờ một cô bạn mang về cho bà số tiền rất lớn. Chưa bao giờ bà được thấy một số tiền lớn đến thế, lớn đến nỗi bà phải hỏi đi hỏi lại rằng cô gái rằng có thực sự chắc chắn là Hạnh gửi cho bà không? Để coi, cô bạn với dáng người cao ráo, gương mặt sắc sảo và chiếc răng khểnh rất xinh,

nhưng vì bà đã quá bối rối mà sơ suất quên mất không hỏi tên ấy đã nói gì nhỉ? Hình như đó là tiền thưởng cuối năm của bệnh viện thì phải? Vậy thì số tiền của Việt đưa cho bà là tiền thưởng gì nữa đây? Chẳng lẽ mỗi năm bệnh viện thưởng cho nhân viên tới hai lần ư?

Dáng người cao ráo, gương mặt sắc sảo và chiếc răng khểnh ư? Việt tự hỏi, chẳng lẽ lại là Thùy?

Phần 28:

Phan bế cháu đi dạo quanh thị trấn, thị trấn thay đổi nhiều quá, cứ như là đã vài thế kỷ rồi anh mới trở lại vùng đất này, chứ không phải là chỉ mới sau năm năm trời. Thị trấn đẹp, giàu có và hiện đại hơn nhiều, nhưng Phan vẫn thấy tiếc nuối một điều gì đó rất mơ hồ mà anh không thể cất nghĩa được. Phan ghé vào một cửa hàng tạp hoá trên phố vì đôi mắt của thằng bé bị thu hút bởi những thứ vỏ bánh kẹo xanh xanh đỏ đỏ được bày bán trong tủ kính. Bảo nhồi hẳn người về phía lọ kẹo, cánh tay nhỏ xíu, bụ bẫm cứ vung vẩy và cái miệng nhỏ xíu xinh xinh thì thỏ thẻ:

- Cậu ơi, Bảo biết ăn Bim Bim rồi đấy.

- Thế cậu mua cho Bảo nhé – Phan bật cười trước vẻ láu lỉnh dễ thương của thằng bé - Bảo muốn bánh gì nào?

- Mẹ bảo vùi kẹo là hư đấy.

- Tất nhiên là Bảo không hư, Bảo ngoan lắm mà. – Phan phá lên cười, beo má nó một cái rồi cất tiếng gọi người phụ nữ đang cúi húi phía sau tủ - Chị ơi, cho tôi mấy gói Bim Bim với.

- Úi chà, anh Phan - Người phụ nữ ngẩng mặt lên, rồi kêu lên vui vẻ - Anh về bao giờ thế? Ghé vào nhà em chơi đã nào, anh về lúc nào? Lâu lắm rồi mới gặp anh đấy nhỉ?

- Ủa? Thạch Thảo, ra là cửa hàng của nhà em đấy hả?

- Vâng, tụi em cưới nhau xong thì tách ra ở riêng luôn. Bên chồng em mua cho mảnh đất này, em mở cái cửa hàng tạp hoá nho nhỏ, kiếm sống qua ngày ấy mà anh. Mời anh vào trong này ạ. Để em gọi cho anh Hùng nhà em. Anh ấy biết anh đến chơi thì chắc là mừng lắm đấy.

- Cậu ... - Thằng bé thấy mình bị bỏ quên thì vội lên tiếng ngay, nắm chặt lấy cánh tay Phan mà lắc, sợ Phan quên mất mục đích chính khi ghé vào cửa hàng này, Phan phì cười:

- Cô phải phục vụ khách hàng nhí này đã chứ, khách VIP đấy.

- Vâng! - Thảo vui vẻ lấy mấy gói Bim Bim đưa cho Bảo, nựng thằng bé một cái khi nó vòng tay lại và nói “cảm ơn cô ạ”, rồi tất tả đi vào trong nhà – Anh ngồi đợi một chút, chồng em về ngay bây giờ đấy ạ.

Phan nhìn quanh ngôi nhà cấp bốn mới xây còn thơm mùi vôi vữa. Ngôi nhà tuy nhỏ nhưng được bày biện hết sức gọn gàng và ấm cúng. Hùng là bạn học phổ thông cùng Phan, còn Thảo thì học dưới anh mấy lớp, cùng lớp với Thạch Thảo, bạn gái của anh. Khi hai người cưới nhau, Phan có nhận được thiệp mời nhưng anh quá bận nên không về được. Khi Phan trở về, cũng muốn đến chỗ bạn chơi, nhưng anh tính là để ngày mai, không ngờ lại vô tình gặp ngay lúc này. Tiếng xe máy nổ giòn từ phía ngoài vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của Phan. Chưa vào tới nhà, nhưng giọng Hùng đã vang lên sang sảng:

- Xem ai đến chơi nào? Hôm nay Rõng đến nhà Tôm cơ đấy.

- Cậu tự đề cao bản thân quá đấy nhé. Bây giờ thì Tôm mới là của quý, đắt lắm, hàng hải sản xuất khẩu đấy, chứ Rõng thì có giá trị gì đâu?

- Ông vẫn lẻo mép như ngày nào.

Hùng cười ha hả rồi vỗ vai Phan bồm bộp khiến Bảo khóc ré lên vì tưởng người ta đang đánh cậu nó. Phan vội bế cháu lên, vỗ về, dỗ dành nó rồi quay qua ngắm nghía bạn trong khi Hùng xoa đầu thằng bé.

- Thượng úy rồi cơ à? Cậu phát tài nhanh thế? Mới ra trường được ba, bốn năm gì chứ mấy nhỉ?

- Ôi dào, “xứ mù thẳng chột làm vua” ấy mà. Ông để ý mà làm gì? Sao? Đợt này về lâu không? Gì thì gì cũng phải ở ăn bữa cơm, uống với tôi mấy ly rồi mới được đi đâu thì đi đấy nhé.

- Lo gì, tớ về luôn, được chứ hả ông Công An? Cho tớ nhập hộ khẩu lại nhé.

- Ý hay đấy, bác ông làm Giám đốc Bệnh Viện huyện cơ mà, lo gì không có việc? Nhưng mà, nói thật là ông về đây thì hơi phí, ở cái nơi “Khỉ ho Cò gáy” này, chẳng có đất cho ông “múa võ bán đào” đâu.

- Có vẻ như tớ chẳng được chào đón ở đây nhỉ? – Phan cười – Đùa đấy, tớ về có chút việc rồi đi ấy mà, làm sao mà tớ bỏ việc ở ngoài kia được?

- Đấy, tôi biết ngay mà, các ông thì chỉ ở nơi béo bở, chứ về cái xứ “Chó ăn đá, Gà ăn sỏi” này làm gì? Mà thôi, uống với tôi vài chén, chiều nay ở đây ăn cơm. Anh em mình hàn huyên tâm sự. Phạt ông về cái tội cười tôi không về.

- Xin lỗi cậu nhé, - Phan áy náy – tớ bận quá nên không về được.

- Xời! Tôi đùa ông đấy, hiểu mà – Hùng phẩy tay, rồi gọi vọng ra ngoài cửa hàng – Em ơi, bán rẻ cho bọn anh chai rượu nào, với có gì nhắm thì đưa vào đây. Cái gì cây nhà lá vườn thôi, chứ anh Phan đây ăn toàn cao lương mỹ vị mãi rồi. Cho anh ấy ăn cái gì đồng quê một chút cho anh ấy thấy lạ miệng.

- Cậu thật khéo mĩa mai, nhưng tối nay tớ có hẹn mất rồi. Tiếc thật, đi làm vài ly với anh Vũ nhà tớ ấy mà. Có hẹn trước rồi mà. Hẹn cậu sau được không? Hứa đấy.

- Chán ông thật, nhưng thôi được, để lần sau, thiếu gì thời gian? Nhưng bây giờ ông không được đi đâu hết, ở đây nói chuyện với tôi cho đến khi nào tới giờ hẹn thì thôi. Bạn bè gì mà tệ như ông chứ?

- Vâng! Tôi xin hầu hạ quý ngài – Phan hài hước.

Bầu trời lúc hoàng hôn xám xịt một màu mây ngân ngấn nước. Phan ngẩng nhìn những đôi chim Bồ Câu hối hả bay về chiếc tổ nhân tạo trông xa như ngôi nhà sàn chỉ có một cột của chúng. Dù mây xám đã che kín bầu trời nhưng ánh mặt trời vẫn nỗ lực thể hiện chút quyền lực yếu ớt của mình bằng một rạn mây màu hồng xám phía cuối đường chân trời. Nơi bầu trời dường như bị đâm thủng bởi một đỉnh núi nhọn hoắt nhô lên từ những rặng núi cao bao quanh thị trấn. Khi Phan rời khỏi nhà Hùng thì cũng đã gần đến giờ hẹn, dù anh nói thế nào thì Hùng vẫn cố ép anh uống vài ly rồi mới cho phép anh ra khỏi nhà. Anh hứa với Hùng rằng vài hôm

nữa anh sẽ quay lại đây chịu tội, và thậm chí là anh sẽ đánh bại Hùng trên mâm rượu. Anh chàng vui vẻ nhận lời bằng cách phá lên cười to khi nghe thấy lời thách thức của Phan, “ông đừng có nằm mơ nhé”.

Khi Phan gửi được Bảo trong nhà người quen rồi chạy xe tới quán rượu thịt Chó nằm cạnh chợ thì đã muộn giờ hẹn, Vũ đã ngồi đó đợi anh tự bao giờ. Trông thấy anh, Vũ cười thật tươi, vội đứng dậy rồi đi ra tận cửa đón. Trông Vũ thật khác ngày xưa, anh béo ra, dáng người thấp đậm và hàm râu cắt tỉa gọn gàng khiến trông anh thật chững chạc. Vũ vỗ vai Phan.

- Trông chú chẳng khác gì cả, gầy quá, ăn uống thế nào thế hả?

- Em thì lúc nào chẳng thế hả anh? Hai bác có khoẻ không ạ? Ông bà và các cô, các chú thế nào rồi ạ? Lần trước anh Phong cưới vợ, em cũng nhận được tin nhưng không về được – Phan nói với vẻ có lỗi – Sáng nay em định sang bên ấy, nhưng có chút việc bận đột xuất nên cũng chưa sang thăm được.

- Hôm cưới mọi người cũng mong chú lắm. Mọi người vẫn bình thường, ông bà dạo này hơi yếu một chút, biết chú về chắc vui lắm. Mà thôi, vào đây uống vài chén đã. Lâu lắm anh em mình mới gặp nhau. Chú thì đi biên biệt, anh thì công việc bận rộn, cũng ít ra Hà Nội. Khéo anh em mình vài năm nữa gặp nhau ngoài đường lại đánh nhau sút đầu mẻ trán rồi mới nhận ra nhau mất thôi.

- Vâng! Anh vẫn làm hội Chữ Thập Đỏ à? Trông anh phát tướng ra nhiều, dáng này đúng là đáng làm quan đấy nhé.

- Chú cứ trêu anh làm gì? Anh chuyển sang làm ở công ty Vật tư nông nghiệp huyện rồi. Anh học Nông Nghiệp mà! Ngày trước chờ cái chỉ tiêu biên chế nên ba anh mới xin vào làm tạm ở đấy thôi. Ai mà được như chú, ra trường cái là được nhận vào Viện làm luôn. Chả phải chạy chọt làm gì. Nói thật, anh nể chú lắm đấy.

- Thôi nào anh, có gì ghê gớm đâu ạ.

Phan cười xòa rồi ngồi xuống chiếu, sắp bát đĩa và rót rượu ra ly. Rượu được nấu bằng loại gạo được trồng trên rẫy cao mà người vùng này gọi là “gạo tẻ nài” và ủ bằng thứ men có trộn lẫn lá rừng với những bí quyết riêng mà không phải ai cũng có thể biết. Rượu sóng sánh trong ly, trong vắt và có màu xanh mắt Mèo đặc trưng không thể lẫn vào đâu được. Phan mời Vũ rồi tự mình nhấp một ly, anh khà lên một tiếng sảng khoái, để rượu chảy từ từ xuống cổ họng. Rất lâu rồi anh mới lại được uống thứ rượu dân dã nhưng rất tuyệt vời này. Rượu uống hơi nồng, cay, đậm đà nhưng không làm đau đầu người uống và có mùi thơm rất dịu. Vũ thả ly rượu đã cạn xuống, nhón lấy mấy củ Sả, bóc vỏ ngoài cẩn thận rồi bỏ xuống mâm. Anh trầm ngâm:

- Cuộc sống không vất vả quá chứ hả?

- Thường thôi anh ạ, cũng không có gì đáng gọi là vất vả.

- Ừ! Cố lên, nếu vất vả quá thì về đây. Anh nói bác kiểm cho một chân trong bệnh viện huyện. Nói thật, giỏi như chú thì lo gì không kiếm được việc? Chú mà chịu về, khéo họ lại chẳng trải thảm đỏ chào mừng ấy chứ. Mà, chú cũng kiếm lấy một cô, người ta lo lắng cho, chứ đàn ông ở một mình, vất vả lắm.

- Vâng – Phan suýt phì cười, Vũ có kiểu quan tâm tới anh như một bà chị gái – Em cũng phải phấn đấu được như anh. Công việc ổn định, lại lắm cô theo đuổi. Nhất anh ...

- Chú cứ đùa anh! Mà chú về làm gì? Mấy tháng nữa anh mới cưới mà? Chú làm anh cảm động quá, uống không nổi đây này.

- Em có chút việc cần nói với anh. – Giọng Phan chột hắng xuống.
- Quan trọng đến nỗi không nói qua điện thoại được sao?
- Rất quan trọng ạ.

Vũ đặt ly rượu xuống mâm, anh nhìn thẳng vào mắt Phan, chờ đợi.

Bên ngoài, gió đã bắt đầu nổi lên, gió rất lạnh và ẩm ướt, có lẽ trời sẽ đổ mưa.

Phần 29:

Ông Hòa đập mạnh cánh tay xuống bàn khiến bát đĩa, xoong nồi rung lên loảng xoảng. Thảo giật mình, đánh rơi bát cơm xuống đất vỡ tan tành. Nếu không có mặt ông bà Hiếu ở đó, chắc là ông đã vung tay hất cả mâm cơm xuống đất. Đang là mùa đông nhưng không khí trong ngôi nhà đặc quánh lại như hồ dán, khiến cho người ta cảm thấy bức bối và ngột ngạt. Cho dù những cơn gió ẩm ướt mang theo hơi nước trong mình thổi thốc vào ngôi nhà báo hiệu cơn mưa sắp tới, thì cũng không thể làm cho tình thế trở nên dễ chịu hơn.

Không gian tĩnh lặng tưởng như có thể nghe thấy tiếng thở mạnh dồn dập vì tức giận của ông Hòa, tiếng thở dài lo âu, bối rối của bà Hòa và tiếng khóc sù sùi của Thảo. Ngay cả lũ chó cũng không dám moi men lại gần chỗ thức ăn còn vung vãi trên nền nhà. Thảo đứng cúi đầu bên cạnh bàn, và bà Hòa đang ngồi yên trên ghế, gương mặt tái mét vì sợ hãi. Chỉ có ông bà Hiếu này giờ vẫn im lặng. Hai gia đình có mối giao hảo cực kỳ thân thiết, thậm chí có thể nói là hơn cả tình anh em. Nhưng trong tình huống này, can thiệp vào chuyện riêng của gia đình khác, dù chuyện đó có liên quan trực tiếp tới mình cũng là một lựa chọn không hề khôn ngoan chút nào. Ông Hòa bối rối quay qua xin lỗi ông bà Hiếu rồi quay sang Thảo, lúc đó vẫn đứng chôn chân cạnh bàn, những giọt nước mắt đang chảy dài trên má cô. Giọng ông Hòa vang lên đầy tức giận, cổ ông bạnh ra:

- Nhà tao không có thứ con không biết nghe lời. Khi tao còn sống, thì đừng có hòng. Cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, đây là chuyện người lớn, là lời hứa hẹn từ ngày xưa. Lời nói như dao chém đá, không thể thay đổi được.
- Nhưng con và anh Vũ không yêu nhau, tụi con đâu thể lấy nhau được?
- Ngày xưa tao và Mẹ mày cũng đâu có biết nhau trước khi cưới, lấy nhau về rồi thì hòa hợp tất – Giọng ông Hòa không hề bớt chút giận dữ nào – Huống hồ tụi bây lớn lên cùng nhau. Tao đã quyết rồi, đừng có cãi lời.
- Nhưng ngày xưa của Ba khác, bây giờ khác, con không yêu anh ấy, xin Ba.
- Xưa hay nay thì cha mẹ cũng sinh ra con cái, vậy nên con cái thì đừng có cãi lời cha mẹ. – Ông Hòa lại đập tay xuống bàn, chỉ tay vào mặt con gái – Mày tưởng mày báu lắm đấy à? Thử tìm xem khắp cái huyện này có ai bằng nó không? Gia đình nề nếp, ăn học tử tế. Tao không hiểu thời đại ngày nay chúng mày suy nghĩ kiểu gì nữa?
- Thì ba đang là Giám đốc công ty vật tư nông nghiệp huyện, là công chức nhà nước, ba phải hiểu biết hơn người khác chứ? Sao ba lại ép con?
- Câm mồm!

Ông Hòa vung tay tát mạnh vào mặt con gái, có lẽ sự tức giận của ông đã đến cực điểm, khi Thảo đã ngang nhiên cãi lại ông trước mặt khách. Cơn giận dữ của ông Hòa khiến ông Hiếu cũng cảm thấy mình không còn yên lặng được nữa, ông gạt cánh tay của ông Hòa đi.

- Kìa anh, cháu nó còn trẻ, anh đừng đánh nó tội nghiệp. Chuyện đâu còn có đó, từ từ rồi mình nói cho cháu nó hiểu.

- Xin lỗi anh, tất cả là lỗi của tôi không biết dạy dỗ con cái. Anh cứ để mặc tôi, khi tôi còn là Ba của nó, thì đừng hòng nó cãi lại tôi – Ông Hòa áy náy xin lỗi một lần nữa rồi quay lại phía con gái, ông quát tướng lên – Ai dạy cho mày cái thói ngang bướng đó? Tao cho mày ăn học đâu phải để về nhà cãi lý với Ba mẹ? Đi vào trong phòng của mày ngay, hôm nay không có ăn uống gì nữa.

- Con xin ba...

- Ông à... - Bà Hòa rụt rè .

- Bà cũng im đi, bây giờ hai mẹ con vào hòa với nhau để cãi lại tôi phải không? – Ông Hòa quát lớn khi bà Hòa tính chạy theo Thảo khi cô bỏ chạy vào phòng – Tôi đã nói là không! Bà cứ để mặc nó, cá không ăn muối cá ươn.

Bên ngoài, trời bắt đầu mưa, lạ thật, mùa đông lại có mưa rào ...

Bà Hòa ngồi lại để cùng chồng tiếp chuyện với ông bà Hiếu một lúc nữa rồi xin phép đứng dậy. Mặc kệ ông Hòa đang rối rít xin lỗi và phân trần với ông bà Hiếu ở bên ngoài phòng khách, bà đi thẳng tới phòng Thảo. Khẽ khàng khép cánh cửa phòng con gái lại, bà đi đến bên giường cô. Thảo đang nằm quay lưng lại phía bà, đôi vai vẫn khẽ rung lên, ăm ức. Bà nhẹ nhàng ngồi xuống, ánh mắt xót xa âu yếm ngắm nhìn bờ vai nức nở của cô, bà vuốt tóc cô:

- Đừng trách Ba con, ông ấy nghĩ rằng điều đó tốt cho con. Với lại, lẽ ra con không nên từ chối thẳng thừng như thế trước mặt bác Hiếu. Ba con đã hết sức tức giận vì điều đó.

- Con đâu dám trách Ba, nhưng con ... - Thảo bật khóc to hơn, bà Hòa thở dài.

- Có phải con có bạn trai rồi không?

- Mẹ có thực sự hạnh phúc không – Thảo ngập ngừng – ý con là khi sống với Ba.

- Khi ông ngoại nói Mẹ sẽ phải lấy Ba, mẹ cũng đã khóc thật nhiều khi nghĩ rằng mình sẽ sống với một người xa lạ suốt đời. Nhưng may mắn cho mẹ, Ba con tuy bề ngoài thô hào và nóng nảy, nhưng là người yêu thương vợ con hết mực. Có lẽ Ba Mẹ là một trong những cặp vợ chồng ít ỏi yêu thương nhau dù chỉ biết nhau sau khi cưới. Mẹ có những người bạn đồng cảnh ngộ, hầu hết đều không có hạnh phúc, sống với nhau bằng nghĩa vụ và trách nhiệm, chịu đựng nhau suốt đời. Vậy nên mẹ ủng hộ con.

- Cảm ơn mẹ - Thảo ôm lấy bà – ảm ơn mẹ.

- Tôi là mẹ của cô cơ mà – Bà Hòa vui vẻ, dí tay vào trán cô – nào, anh chàng may mắn của con là ai thế?

- Dạ, là ... - Thảo ngập ngừng – mẹ hứa đừng mắng con mẹ nhé, là anh Phan mẹ à.

- Phan?

- Cháu bác Hiếu, em anh Vũ ấy.

- Trời đất, thế giới này hết người rồi sao con? Ai còn được chứ thằng Phan thì Ba con sẽ không bao giờ chấp nhận đâu. Con từ chối thằng anh để đi yêu thằng em sao?

- Tụi con yêu nhau lâu rồi mà Mẹ? Con rất yêu anh ấy, đến tận bây giờ mà hai bên bờ vẫn còn thù hằn nhau đến vậy ư?

- Ba con chẳng có thành kiến gì với bên ấy đâu, với lại, bây giờ chỉ còn hai họ Nguyễn và Trần là còn thù hằn nhau thôi. Nhưng còn chuyện của Ba Mẹ thằng Phan, con nhớ chứ? Ba con sẽ không đời nào đồng ý.

- Chuyện của Ba Mẹ anh ấy chẳng có ai có lỗi cả, chẳng qua người ta vin vào đó để công kích lẫn nhau thôi. Mẹ à, tụi con yêu nhau.

- Mẹ hiểu chứ, nhưng Ba con bảo thủ lắm, với cả Ba con và bác Hiếu rất thân nhau, hơn nữa, hai nhà đã có giao ước từ ngày trước, sẽ là rất khó để thuyết phục ông ấy.

- Nhưng con không yêu anh Vũ, Mẹ sẽ giúp con mà, phải không mẹ?

- Dĩ nhiên, ai đó đã nói rằng mẹ và con gái luôn ở một phe mà. Cứ yên tâm, bây giờ mẹ phải về soạn bài, mai còn lên lớp. Đừng có lo lắng quá, Mẹ sẽ thuyết phục được Ba con. Những kẻ nóng tính lại là những kẻ rất dễ bị thuyết phục đấy.

- Con cảm ơn mẹ!

Cô ôm lấy bà, còn bà thì âu yếm gõ yêu một cái lên đầu cô rồi đi ra cửa, đưa tay định khép cửa lại nhưng vừa cầm lấy quả đấm cánh cửa thì dẫn đo một chút rồi bất chợt quay trở lại :

- Con có thích Mẹ ngủ ở đây với con tối nay không?

- Vậy còn Ba, còn giáo án của mẹ? Mai mẹ còn lên lớp mà.

- Gần ba mươi năm nay mẹ vẫn giảng dạy những bài đó, mẹ đâu nhất thiết phải cần đến giáo án chứ? Với lại, Ba con xứng đáng bị phạt vì đã quá nóng nảy với con. – Bà Hòa dừng lại một chút, mỉm cười hiền từ - Đùa vậy thôi, chứ Ba con thương con lắm, nếu Mẹ trở về phòng, kiểu gì ông ấy cũng bắt Mẹ quay lại đây ngủ với con. Hoặc là ông ấy muốn mẹ giúp ông ấy thuyết phục con chẳng hạn? Con có sẵn sàng để có một đêm trò chuyện theo kiểu “chị em chúng mình” không? Phải nói thật là mẹ cũng tò mò về Phan lắm.

- Vậy thì con sẽ giúp Mẹ trừng phạt Ba – Thảo nằm dịch vào trong, rồi ôm lấy mẹ mình – Mẹ thật tuyệt vời.

- Xuyt! Đừng nói với Ba con nhé, chuyện mẹ là gián điệp hai mang và chúng ta là đồng minh ấy.

Phần 30:

Gió thổi mạnh mang theo hơi lạnh quất vào mặt hai người lạnh buốt cho dù sức nóng của rượu đang hùng hực bốc lên. Phan đã nói xong từ lâu nhưng Vũ vẫn ngồi đó, trầm ngâm, yên

lặng như một bức tượng. Đôi mắt anh nhìn xa xăm như muốn nhìn xuyên thấu màn mưa dày đặc trong đêm đen ngoài kia. Mặc cho tiếng mưa rơi vào mái tôn vang lên đồm độp, tiếng chúc tụng, tiếng hô hò, tiếng mời mọc nhau ồn ã, tiếng cười đùa, đùa đẩy hay chối từ của cô chủ quán trẻ xinh xắn với những vị khách quá chén đang nài ép cô cùng vui một vài ly đang hòa thành một bản hòa tấu nhầy nhụa mùi men rượu và nồng nặc mùi mảu tòm. Thì ngự trị trong không gian nhỏ bé chỗ chiếu chiếu của hai người vẫn là sự im lặng đáng sợ, mỗi người đều theo đuổi một ý nghĩ riêng mà người này không muốn cho người kia biết. Chợt một tia sét nhoáng lên bầu trời mang theo một tiếng sấm ầm vang lên khiến không gian trong quán với ánh sáng đỏ quạch, mờ mờ của bóng đèn điện sợi đốt 100W sáng rực lên trong giây lát, soi rõ gương mặt tái xám đang mông lung và đau khổ của Vũ khiến Phan giật thót mình sợ hãi. Lớn lên cùng nhau từ bé, nhưng chưa bao giờ anh thấy Vũ có gương mặt kỳ quái như vậy. Phan cất lời, run run:

- Anh ...

- Anh sẽ nói chuyện với Ba của mình.

- Dạ?

- Anh sẽ nói với Ba để rút lại lời hứa hôn nhân với bác Hòa.

- Anh Vũ, em xin lỗi, mong anh ...

- Anh phải là người xin lỗi chứ? Em là em của anh mà, với lại người ta đâu có lỗi khi yêu nhau, phải không? Lỗi là của anh, đáng lẽ ra anh phải tìm hiểu kỹ hơn. Khi Ba anh nói sẽ thực hiện lời hứa hôn của tụi anh từ hồi bé vào đầu năm sau cho hợp tuổi, anh đã quá vui mừng mà quên mất không hỏi chuyện cô ấy. Anh đã quá yêu cô ấy.

Có cái gì đó vừa giáng một đòn thật mạnh vào ngực Phan làm tim anh quặn thắt lại. Cảm giác hối lỗi, hay ghen tuông? "Mình đang ghen ư? Phan tự nhủ, ghen với người anh mà mình luôn kính mến và yêu quý ư?"

- Tụi em yêu nhau lâu rồi, và tụi em không dám cho mọi người biết. Anh cũng biết đấy, chuyện hai bên bờ ...

- Ừ! Anh hiểu, nào uống đi, gạt mọi chuyện sang một bên, hôm nay là ngày anh em mình gặp lại mà. Nâng ly lên.

Phan đọc được sự bối rối và gắng gượng trong mắt Vũ. Còn Vũ thì tìm kiếm gì đó trong màn đêm đen đặc quánh như mật ngoài kia.

Thêm một lúc lâu thật lâu nữa trôi qua trong yên lặng, có lẽ đêm đã khuya lắm. Sau cơn mưa, những chú Mối cánh bắt đầu chiến dịch oanh tạc của chúng bằng cách thả chính mình rơi dầy xuống khoảng đất trống dưới những bóng đèn điện. Những chú Mối không may bị rụng cánh rơi xuống, bò lổn nhon trên sàn, tranh giành khoảng đất trống hiếm hoi quanh đấy với những con Thiêu Thân ít ỏi còn may mắn sống sót, hay thậm chí là với cả xác của những chú Thiêu Thân đã chết. Để góp phần làm cho khung cảnh thêm ảm đạm và thê lương. Bản hòa tấu đồng quê bao gồm tiếng Dế kêu, tiếng Éch Nhái tiếng côn trùng rả rích bắt đầu vang lên. Những bản hòa tấu thường ngày vốn thân thương và quen thuộc nhưng sau giờ thấy thê lương đến lạ. Vũ đã thôi không nhìn ra ngoài, anh chỉ tập trung vào những ly rượu đổ như suối vào cổ họng mình. Phan cũng lặng lẽ như cái bóng của Vũ, lặp lại những động tác của Vũ như một cái máy. Rót, uống, lại rót, cứ như thể anh là một cỗ máy được lập sẵn chương trình để hành động theo từng động tác của Vũ.

Quán đã vắng hết người, cô chủ trẻ tuổi bắt đầu gặt gù ngũ gục sau quầy thu ngân đặt ở phía cửa ra vào. Thông thường thì cô đã đóng cửa từ lâu, nhưng vì hai kẻ ngồi kia vẫn chưa có ý định kết thúc màn kịch câm của mình nên cô đành chiều lòng khách. Mãi sau, Vũ uống thêm một ly nữa rồi lại lặng lẽ chống cằm nhìn ra ngoài, chợt anh nhòm người dậy.

- Phải hứa là em sẽ làm cô ấy hạnh phúc. Biết chưa?

- Dạ, em ...

- Thôi, về!

Vũ khoát mạnh cánh tay, khật khưỡng đi ra cửa, Phan lật đặt nhóm dậy chạy theo nhưng rồi anh chợt nhớ là chưa thanh toán tiền nên vội vã chạy lại chỗ cô chủ quán vẫn đang ngồi gặt gù bên quầy. Khi Phan chạy từ quầy thanh toán ra tới cửa, thì Vũ đã biến mất từ lúc nào ...

Chỉ còn mưa bụi bay lất phất!

Thị trấn miền núi giật mình choàng tỉnh bởi những bước chân người hối hả chạy rầm rập trong sương sớm hướng về phía căn nhà gỗ ba gian nằm cạnh bờ sông. Đi trước dẫn đường là một gã thanh niên choai choai chừng 17 – 18 tuổi. Gương mặt choắt gày gò, xương xẩu, đôi mắt híp và cái đầu trọc lốc khiến mới nhìn trông gã có vẻ bặm trợn và đầy hăm dọa. Theo sau gã, đám đông khoảng năm, sáu người cùng tầm tuổi với gã, nam có, nữ có, đang mang theo gậy gộc, dao rựa, thậm chí có kẻ còn vác trên mình một khúc tre vừa chặt vội ở đâu đó.

“Đánh chết thằng Phan đi, thằng khốn nạn, đồ sát nhân”.

“Phải đòi lại công bằng, phải giết nó”.

“Đừng để nó trốn thoát, thằng giết người”.

“Thằng Phan đâu, thằng giết người đâu”?

...

Tiếng ồn ào, đe dọa, tiếng chửi bới ầm ĩ, thậm chí lẫn cả tiếng khóc lóc của đám đông cộng với tiếng chó sủa rộ lên khắp xóm tạo thành một bản hòa tấu hỗn loạn. Phá tan sự tĩnh mịch còn nhuốm đầy sương giá của buổi sáng mùa đông, khiến những ngôi nhà hai bên đường cũng lâu lâu thức giấc. Một vài người hàng xóm nhìn ló ra phía cửa, nhưng không ai ra mặt can thiệp. Phan không thường về nhà nên cũng ít có bạn bè thân thiết ở xóm này, còn anh em bên Ngoại thì ở cách nhà anh khá xa và đã từ mặt anh khi anh theo học ngành y. Với lại, nguyên nhân của việc xóm bên kia sông kéo sang nhà anh cũng đủ khiến cho người ta xa lánh và mặc kệ, giết người đâu phải chuyện chơi?

Phan vẫn nằm trên giường, đôi mắt anh mở to, mệt mỏi và đau khổ. Anh rời bệnh viện để trở về nhà lúc trời đã tờ mờ sáng, và anh vẫn chưa hề chớp mắt được cho đến lúc này. Nỗi đau đến quá nhanh và bất ngờ như một cơn lũ cuốn qua không báo trước. Phan vẫn chưa định thần được để hiểu xem mình vừa trải qua chuyện gì? Anh vẫn không tin được là mình đã mất Vũ, thậm chí Vũ đã chết trên tay anh, máu của Vũ vẫn còn dính đầy trên tay Phan. Người anh, người bạn đã lớn lên cùng anh, đã bao bọc, chở che anh. Người mới vừa cười nói, mới vừa uống rượu với anh tối qua thôi. Vậy mà giờ đây, có lẽ vẫn đang phải nằm lạnh lẽo trong nhà xác bệnh viện. Vũ luôn là người thân thiết và giúp đỡ anh nhiều nhất. Vậy mà điều cuối cùng anh có thể dành cho Vũ là một nỗi buồn khôn dứt trong chuyện tình cảm và sự bất lực trong việc níu kéo Vũ ra khỏi vòng tay của tử thần.

Tiếng đập cửa rầm rầm bên ngoài đánh thức Phương dậy. Cô lau bầu lấm bầm điều gì không rõ rồi đi ra mở cửa, khi đi qua chiếc đồng hồ treo trên tường, cô ngược lên nhìn, mới có hơn năm giờ sáng. Không hiểu ai có việc gì khẩn cấp tới nỗi phải bắt nhả tới đập cửa nhà người khác lúc sáng sớm tinh mơ như vậy? Phương mở chốt cửa, một ngày mới đón chào cô bằng những tiếng chửi thề và đe dọa của đám đông đang nhốn nháo bên ngoài.

- Mày giấu nó ở đâu, đưa nó ra ngay không thì không xong với tụi tao đâu.
- Thằng chó chết, mày gây tai nạn chết người xong rồi đòi trốn à?
- Mẹ kiếp, đánh chết nó đi.
- Đưa nó ra đây ngay, thằng Phan đâu?
- Quân khốn kiếp này, mày đừng hòng mà trốn. Ông sẽ đập chết cả họ nhà mày.
- ...
- ...

Trong khi Phương vẫn chưa hết ngỡ ngàng vì không hiểu chuyện gì đã xảy ra thì Phan xuất hiện ở cửa. Anh lặng lẽ nhìn đám đông đang ồn ào gầm gừ đe dọa với ánh mắt thờ ơ và冷漠. Khi mà nỗi đau trong anh còn quá lớn, thì liệu còn điều gì có thể khiến anh phải bận lòng thêm nữa đây?

Phần 31:

Phan chạy xe hướng về phía cầu Đồng Minh, anh cố đuổi theo Vũ. Chính Phan cũng không hiểu vì sao mình lại làm thế? Anh đuổi theo Vũ để làm gì? Để xin lỗi ư? Những câu xin lỗi sẽ xoáy thêm vào nỗi đau, sự khó xử của Vũ và cả của anh nữa? Hay để phân trần? Để giải thích? Hoặc để làm một điều gì đó khác hơn? Vô ích, anh biết rằng tất cả những gì anh có thể làm lúc này, là để cho Vũ một mình và suy nghĩ. Vậy thì anh đuổi theo Vũ để làm gì? Để nói gì? Anh không biết!!!

Vận mạnh tay ga, Phan rung mình run lên vì gió lạnh và những hạt mưa bụi bay bay quất vào mặt anh lạnh buốt. Hai bàn tay anh tê cóng, không còn cảm giác vì gió lùa qua đôi găng tay len buốt giá. Ánh đèn pha vạch vào màn đêm đặc quánh những lát cắt sắc lẹm. Không hề nao núng, khi lưới gương ánh sáng vừa qua đi, thì màn đêm lại quay lại, tối tăm và dày đặc hơn. Hai bên đường, gió thổi rất mạnh khiến những cành Xoan cổ thụ trụi lá trông như những cánh tay dài ma quái vươn ra, bay lùa xòa trong đêm tối. Những cánh tay dài cứ vung vẩy, quăng quật mạnh khiến bầu Dơi hốt hoảng thả mình bay xuống, đập mạnh đôi cánh mỏng phát ra những tiếng rào rào. Bản hòa tấu của đêm còn có cả tiếng chim Lợn thi thoảng rúc vang lên khiến cho Phan phải rợn tóc gáy, át cả tiếng gió đang tạt vù vù bên tai anh. Vùng này có một truyền thuyết kể rằng mỗi khi chim Lợn cất tiếng kêu, thì sẽ có một ai đó sắp phải từ bỏ cõi đời. Lắc mạnh đầu để xua đi ý nghĩ quái gở của mình, Phan vận mạnh tay ga hơn.

Mưa bắt đầu nặng hạt, mà tiếng chim Lợn càng lúc càng kêu to.

Xe của Vũ đã khuất sau khúc cua vòng qua sườn đồi phía bên kia cầu, anh biến mất cứ như là đã bị màn đêm nuốt gọn. Phan sốt ruột tiếp tục vận mạnh tay ga hơn, chợt anh lạng gấp vào lề đường bởi ánh đèn pha vừa lóe lên của một chiếc xe tải vừa bắt chợt xuất hiện từ khúc ngoặt phía sau sườn đồi. Chiếc xe phóng tới ầm ầm như thể nó đang chạy trên đường cao tốc chứ

không phải đang chạy trên cầu để lại phía sau một tiếng động vang lên rất lạ. Phan tự nhiên bật ra tiếng chửi đồng, có lẽ tâm trạng của anh đang rối bời quá. Chiếc xe máy vòng qua sườn đồi, Phan hốt hoảng, ngay phía trước mặt, một chiếc xe máy đang nằm bẹp dúm bên lề đường. Một người thanh niên trẻ đang nằm thoi thóp cách đó không xa, người anh bê vết máu.

Cú đâm cực mạnh phá tan dòng hồi tưởng của Phan, và khiến anh ngã vật xuống nhà. Gã thanh niên mặt choắt đang đứng trước mặt anh, cánh tay vung lên vẫn còn chưa kịp hạ xuống. Được cổ vũ bởi hành động bộc phát của gã thanh niên, đám đông cũng ùa lên. Phương hốt hoảng, mặt tái mét như không còn một hạt máu. Nhưng có lẽ vì cô đã có bản năng của một người mẹ từ khi mới hơn mười tuổi, khi bà mẹ của cả hai mất đi. Vậy nên cô vội vã xông ra đứng chắn ngang trước mặt Phan, vung tay đẩy gã mặt choắt ra xa, ánh mắt quắc lên giận dữ.

Đám đông đang ào lên bỗng vội lùi lại khi chạm phải ánh mắt đe dọa có phần dữ tợn của cô. Phan lồm cồm đứng dậy, máu chảy mẩn mẩn trong miệng anh. Phan đặt tay lên vai Phương, mỉm cười và lắc đầu để cô biết anh vẫn ổn. Phan đã nhận ra gã mặt choắt, bởi đó là đứa em họ ở gần nhà và chơi rất thân với Vũ mà anh đã từng gặp mấy lần khi còn ở nhà. Anh lặng lẽ ngắm nhìn đám đông, không hỏi họ lý do vì sao họ kéo đến nhà anh, cũng không hề giải thích lấy một lời. Chính thái độ có phần xác xược, không coi ai ra gì của anh khiến đám đông lại bùng lên giận dữ. Những cánh tay cầm dao, cầm gậy lại vung lên, có vẻ như sau cú đâm thăm dò của gã mặt choắt, sự im lặng của Phan khiến họ càng nghĩ rằng anh đang run sợ vì mặc cảm có tội. Phương hốt hoảng rướn người muốn lao ra phía trước để ngăn cản đám đông và che chở cho Phan nhưng anh đã ôm lấy cô để cản lại.

Bất chợt, tiếng quát đánh gọn của ai đó vang lên phía sau làm tất cả chững cả lại.

Hùng xuất hiện ở cổng, quần áo xộc xệch, tóc rối bù và hồng hộc thở như thể anh vừa mới trở về sau một cuộc chạy thi Marathon. Chiếc áo khoác màu vàng, đồng phục Công An của anh lại còn bị cài lệch cúc, khiến cho anh có phần trông nhếch nhác, mất hẳn đi sự oai vệ và uy nghiêm thường thấy. Nhưng dường như Hùng không có thời gian để quan tâm tới những điều giờ đây đã trở thành quá nhỏ nhặt đó. Anh nhanh chóng chen vào giữa cuộc chiến, khiến gã thanh niên mặt choắt lại lùi xa thêm một bước nữa như thể gã sợ anh tấn công mình. Đám đông cũng hơi lùi lại, dù sao sự xuất hiện của đại diện pháp luật cũng khiến cho những cái đầu nóng hạ nhiệt đi đôi chút. Gã thanh niên mặt choắt chỉ hơi lùi lại một chút rồi tiếp tục tiến tới, ngực ưỡn ra, không hề kiêng nể.

- Các ông là công an mà làm ăn chậm chạp thế à? Thằng chó này vừa gây tai nạn, giết chết cho anh họ tôi. Các ông phải bắt nó đi chứ? Không lẽ nó trốn mất thì sao?

- Tôi đề nghị anh ăn nói cho cẩn thận, khoan vội đổ tội cho ai khi anh chưa có đủ chứng cứ. Và nữa, đừng có lúc nào cũng chăm chăm mắng chửi người khác. Chúng tôi không cần anh nhắc nhở hay dạy dỗ chúng tôi phải làm gì? Anh hiểu chứ?

- Tưởng công an thì là ngon lắm sao? Công an thì mau bắt lấy nó đi? Sao còn đứng đó? Hay là các ông bao che cho tội phạm?

- Tiếc thật, nhà nước không trả lương để tôi nghe theo lệnh của anh. – Hùng mai mỉa với giọng tự tin và lạnh lùng – Nhưng anh có tin là tôi sẽ bắt anh trước không? Với tội vu khống, xúc phạm và chống lại người thi hành công vụ. Từng đó tội đủ cho anh bóc lịch dài dài, tôi hứa sẽ cố không để anh thất vọng đâu.

Hùng nhìn sâu vào mắt gã mặt choắt, ánh mắt lạnh lẽo và nghiêm khắc của anh khiến gã bối rối cúi đầu nhìn xuống đất. Anh nhìn quanh một vòng, những cái đầu nóng hình như đã mất hết lửa, kẻ nào cũng cúi đầu im lặng. Phan vẫn đứng tựa vào cửa, hình như tâm trí của anh vẫn đang ở đâu đó xa lắm, có lẽ anh không biết trước mặt anh đang xảy ra chuyện gì? Hùng vẫn

đang nhìn xoáy vào mắt gã mặt choắt:

- Nếu anh muốn đánh nhau đến vậy, thì tôi luôn sẵn sàng dành cho anh một phòng VIP trong trại tạm giam của chúng tôi. Và ngay sau khi chúng tôi chứng minh được anh bạn này – Hùng chỉ tay vào Phan – thực sự có tội, tôi sẽ gửi anh ta tới phòng của anh. Lúc đó anh sẽ có dịp đánh đấm thoải mái. Nhưng tôi nói thật, nếu anh ta bực mình lên, thì một chứ hai người như anh cũng bé như con Tép. Hiểu chứ?

Không có tiếng trả lời, không gian tự nhiên trở nên yên tĩnh lạ lùng, chỉ có gió lạnh thổi vùn vút làm những hạt sương muối đọng trên những cánh hoa Hồng trong vườn rơi xuống đất.

Phần 32:

Bình minh đang lên, ánh mặt trời buổi sáng mùa đông lặng lẽ nhô lên khỏi mặt biển. Tuy không thật rạng rỡ, lung linh nhưng cũng đủ ấm áp để xua đi sự lạnh lẽo đang ngự trị trên bãi biển. Sóng biển nhẹ nhàng tràn lên bờ cát, khiến những chiếc thuyền thúng tròn vo cứ dập dềnh trên mặt nước. Sự yên tĩnh của buổi sớm mai càng làm cho bản tình ca rì rào của sóng biển thêm phần du dương, êm ái. Hạnh ngồi trên bãi cát, ánh nắng sớm đang mơn man trên tóc, trên mặt cô, tặng cho cô một chút hơi ấm hiếm hoi của buổi sáng mùa đông. Mặt trời dần nhô lên khỏi mặt biển, nhưng chiếc cầu ánh sáng lung linh của nó vẫn nhảy múa trên sóng biển, chiếu thẳng vào mắt Hạnh. Những tia nắng nhuộm vàng lên cánh rừng Phi Lao đang xào xạc phía sau lưng cô. Đúng như Phan đã từng nói, Biển mùa đông thật đẹp. Nhưng sao với Hạnh, vẻ đẹp đó mới lạnh lẽo, buồn bã và đơn côi làm sao?

Tiếng cười đùa lao xao phá tan sự yên tĩnh mong manh buổi sớm mai. Những đứa trẻ làng chài ra biển sớm để đón những chiếc tàu đánh cá nhỏ không đủ sức ra khơi xa, đành phải đánh bắt gần bờ. Bọn trẻ ở vùng này phải làm việc từ rất sớm, cho dù chúng mới chỉ khoảng 12, 13 tuổi. Đứa nào cũng ăn mặc phong phanh, gầy gò, đôi môi tím tái lại vì lạnh và da đen trũi, tóc cháy nắng vàng hoe. Dấu ấn của mùa hè gay gắt nắng cháy không để gì phai nhạt cho dù mùa đông đã đi đến cuối chặng đường ngự trị của mình. Hạnh uể oải đứng dậy, sự bình yên hiếm hoi của cô đã vừa trôi qua, cô cần phải trở về để giúp người mẹ nuôi bầy biền quán nước bé nhỏ của bà, chuẩn bị cho một ngày khám bệnh vất vả và đến thăm đứa nhỏ. Đã hai hôm rồi cô không đến thăm, nhưng chắc là nó đã ổn. Nghĩ tới đứa nhỏ, cô mỉm cười, nụ cười đã chạy trốn cô từ lâu nay đã theo những hạt nắng sớm để quay trở lại. Bởi giờ cô đã là “bác sỹ riêng” của cả một xóm chài nghèo, dù chỉ là khám bệnh miễn phí, nhưng với cô đó còn hơn là một niềm hạnh phúc. Ước mơ được chăm sóc những đứa trẻ đã quay trở lại với cô, như một giấc mơ và bằng một cách mà cô không ngờ tới nhất.

Bị đánh thức trong đêm bởi tiếng kêu khóc từ bên nhà hàng xóm, trong khi đàn ông trong xóm đã ra biển hết cả. Hai mẹ con Hạnh hốt hoảng bật dậy, vội vàng chạy qua. Trong nhà, người hàng xóm đang ngồi sụp bên cạnh đứa bé đang nằm phủ phục trên giường, kêu khóc thảm thiết. Người mẹ trẻ cũng sụt sùi khóc, không dám động vào con bởi đứa bé cứ khóc thét lên vì quặn đau nếu thay đổi tư thế. Rất nhanh, Hạnh lao tới đứa bé, chẩn đoán ban đầu là có thể đứa bé bị Giun chui ống mật hoặc viêm tụy cấp. Bởi nó đang nằm chống hông lên cao, hai tay cứ ôm lấy thượng vị, và bên cạnh, một vài vũng thức ăn bị nôn ra còn lẫn dịch màu vàng. Hạnh gạt người mẹ ra, ôm lấy đứa bé, rồi thét lên nhờ người dẫn đường tới trung tâm y tế của thị xã ngay gần đó. Phải nhanh lên mới kịp.

Trung tâm y tế của thị xã là một dãy nhà cấp bốn được xây dựng từ những năm tám mươi của thế kỷ trước. Những bức tường sơn vàng đã bong gần hết sơn và phủ đầy rêu mốc. Một dãy dài những chiếc bóng đèn sợi đốt tỏa xuống hành lang thứ ánh sáng mờ mờ, leo lét. Nữ y tá Thu Trang đang nằm trong phòng trực, trời lạnh quá, nhưng may mắn là chiếc chăn dày mà cô

quấn quanh mình như một chiếc kén đang giúp cô có một giấc ngủ say. Bỗng có tiếng kêu cứu bên ngoài đánh bật cô ra khỏi mùa xuân ấm áp trong chiếc kén của mình. Vội vàng khoác thêm áo vì ngoài trời đang rất lạnh, và còn có cả mưa. Cô lao ra phía cửa, không một tiếng phản nản, hay tỏ vẻ phật ý khi cô gái trẻ đang ôm đứa bé cứ quất sa sả vào mặt cô đòi cô phải nhanh nhanh mở cửa phòng cấp cứu. Mười năm trong nghề y tá dạy cho cô sự kiên nhẫn và cảm thông sâu sắc. Tuy nhiên cô không thể không phật ý khi cô gái với giọng nói rõ ràng không phải người vùng này, cứ lên giọng dạy cô phải làm gì. “Cô ta làm như cô ta là sếp của mình không bằng? Hay cô ta nghĩ cô ta là bác sỹ còn mình chỉ là sinh viên thực tập?”. Nhưng rồi cô nhanh chóng hạ nhiệt khi cô gái chứng tỏ bản lĩnh của mình dù vẫn nói như ra lệnh:

- Chẩn đoán ban đầu của tôi, có thể là viêm tụy cấp hoặc giun chui ống mật, nhưng tôi nghiêng nhiều hơn về viêm tụy cấp. Làm xét nghiệm Amylase và lipase để xác định chính xác hơn.

Hạnh dứt lời, cô nhìn người y tá vẫn đứng sững giữa phòng, định quát lên hỏi sao cô ta vẫn đứng đó nhưng rồi chợt nhớ ra mình đang ở đâu thì kịp ngưng ngay lại, bối rối xin lỗi vì mình đã quá lo lắng mà tỏ ra quá đáng. Nhưng người y tá không có tâm trí nào để quan tâm tới chuyện đó, cô ta cũng đang bối rối vì trung tâm y tế quá neo người và đang là nửa đêm, lấy đâu ra người để làm xét nghiệm Amylase hay Lipase? Mà cái loại xét nghiệm quái quỷ đó, thề có trời là cô không hề biết làm dù chỉ là một công đoạn bất kỳ. Hạnh nhanh chóng đọc được ý nghĩ của cô y tá:

- Đưa tôi đến phòng xét nghiệm, tôi có thể làm được. Bây giờ mà đợi cô gọi bác sỹ hay đưa lên tuyến trên thì muộn mất.

- Nhưng ...

- Xin đừng chần chờ nữa. Tôi là bác sỹ, làm ơn tin tôi đi. Trong khi tôi làm xét nghiệm, giúp tôi theo dõi và ghi lại các triệu chứng của bệnh nhân, được chứ?

Không còn cách nào khác, cô y tá đành chỉ cho Hạnh căn phòng nằm im lìm ở cuối hành lang tối tăm. Hạnh lắc đầu ngao ngán, căn phòng xét nghiệm tồi tàn chỉ vờn vờn có một chiếc máy sinh hóa máu bán tự động Screen Master cũ kỹ của Ý, một chiếc kính hiển vi hai mắt để đếm công thức máu thay cho máy huyết học. Một chiếc máy xét nghiệm nước tiểu Clinitek 50 cũ kỹ đến nỗi cô tưởng nó được lấy ra từ một viện bảo tàng nào đó. Cô thở dài, chỉ cầu trời cho chiếc máy sinh hóa không dở chứng giữa chừng.

Cuối cùng, cô cũng có kết quả xét nghiệm sau cả tiếng đồng hồ vật lộn với chiếc máy Screen Master cổ lỗ sỹ nhưng đồng đánh quá mức. Vội vã chạy trên hành lang leo lét ánh đèn để trở về phòng cấp cứu, cô nói trong tiếng thở hổn hển:

- Giúp tôi đặt ống sond thông mũi – dạ dày, chúng ta cần làm ngay mới được. Cho tôi một liều Somatostatin. Đề phòng bội nhiễm, không loại trừ khả năng có thể đề nghị dùng thêm Ampicillin kết hợp với Amikacine và Metronidazole. Tôi sẽ đọc và cô sẽ giúp tôi kê toa, được chứ? Chúng ta cần theo dõi thêm, rồi có thể chuyển bệnh nhân lên tuyến trên làm thủ thuật siêu âm hoặc chụp cắt lớp để phân loại Balthazar. Kia, cô đặt ống sond ngay đi, còn chờ đợi gì nữa?

“Chẳng lẽ điều mình yêu cầu là một đòi hỏi quá đáng?”, cô bực bội nghĩ thầm khi thấy cô y tá vẫn đứng sững như một bức tượng. Nhưng hóa ra Hạnh đang đòi hỏi những điều thực sự là quá đáng thật. Bởi người y tá có thừa sự tận tâm và nhiệt thành, nhưng chuyên môn thì không đủ để có thể làm thủ thuật đặt ống thông mũi – dạ dày. Mà giữa đêm khuya, làm sao có thể đợi bác sỹ tới kịp? Quá sốt ruột vì tiếng kêu khóc của đứa trẻ và cả mẹ nó, Hạnh xin một đôi gang tay khác và nhanh chóng bắt tay vào công việc.

Chiếc đồng hồ trên tường vừa boong boong lên tiếng than vãn rằng bây giờ đã là hai giờ sáng.

Phần 33:

- Nào, uống đi – Hùng đưa chén lên – Quên chuyện lúc nãy đi.

- Không phải cậu đến để bắt tớ sao? Sao lại rủ tớ đi ăn sáng? – Phan ngồi yên trên ghế, bát cháo lòng của anh vẫn còn nguyên.

- Đừng có dở hơi thế. Tối qua khi ông về rồi, bọn tôi đã đến bệnh viện ngay khi nhận được tin có tai nạn. Ngày xưa khi tụi mình học cùng lớp, tôi vẫn thường tranh cãi với Vũ, nhưng tôi vẫn rất quý cậu ấy. Ai ngờ ... - Hùng thở dài – Rạng sáng nay khi tôi vừa về tới nhà, chưa kịp chợp mắt thì có điện thoại báo của hàng xóm nhà ông. Tôi vội chạy đến chỗ ông luôn. Cũng may là còn kịp ...

- Chỉ là mấy cậu thanh niên choai choai, có gì đáng lo đâu?

- Bọn choai choai mới đáng lo đấy ông ạ. Bọn đấy mới liều lĩnh và lỗ mãng. Nhưng sao bọn chúng lại nói là ông đã giết Vũ nhỉ? Mọi nhân chứng mà bọn tôi có đều nói rằng đó chỉ là một tai nạn, và chúng cứ trên đường cũng cho thấy điều đó.

- Có lẽ họ nghĩ tớ đã gây ra tai nạn cho Vũ – Phan tư lự, rồi tự lẩm bầm một mình – Nhưng chính vì mình mà Vũ mới bị như vậy, vì mình hết.

- Ông đang lảm nhảm cái gì đấy? Đáng ra tôi phải mời ông lên đồn, đừng hiểu nhầm, chỉ là mời ông lên để hợp tác điều tra thôi. Liệu ông... ông còn nhớ gì về chiếc xe đã gây ra tai nạn không? Bọn tôi cần thêm thông tin để điều tra.

Người thanh niên đã không còn sức để rên rỉ nữa, anh đang lịm dần đi. Phan hốt hoảng bỏ mặc chiếc xe của mình đổ ầm xuống đường, anh lao tới khi nhận ra đó chính là Vũ. Mặt Vũ bết máu, ánh mắt đã dại đi, anh chỉ còn thoi thóp. Hoảng loạn, Phan nhìn quanh, con đường vắng tanh, cũng chẳng hi vọng gì còn có ai chạy xe trên đường giữa đêm khuya lạnh lẽo trong thị trấn miền núi thưa người này. Bệnh viện huyện chỉ cách đây khoảng hơn một cây số, vẫn biết sẽ rất nguy hiểm cho Vũ nếu cứ vác anh chạy trên đường bởi có thể sẽ làm cho những vết gãy xương của anh càng thêm trầm trọng. Nhưng không thể đợi cho đến khi có ai đó giúp đỡ, tình trạng của Vũ đã quá nguy kịch rồi. Phan bế xốc Vũ lên bằng một sức mạnh đến chính anh cũng không thể ngờ tới. Vừa hùng hục chạy trong đêm, Phan vừa gào lên thảm thiết, cầu mong Vũ đừng đầu hàng, anh thề sẽ làm mọi cách có thể để cứu giúp Vũ, và ông trời cũng sẽ đứng về phía anh, anh biết điều đó mà. *“Cố lên, anh không được phép bỏ cuộc, nghe em nói gì không? Anh phải cố lên, rồi anh sẽ không sao đâu”* – Phan gào lên trong tiếng mưa rơi, tiếng ếch nhái, tiếng côn trùng ra rích, và tiếng gọi hồn của con chim Lợn – Anh cố lên, Vũ ơi”!

Đêm mưa nuốt chửng lấy tiếng kêu gào của Phan. Tiếng con chim Lợn kêu lên đặc thảng.

Phan đập tung cánh cửa cổng đang khép của bệnh viện, sòng sọc ôm Vũ chạy hướng về phòng cấp cứu trong khi ông bảo vệ già bấm số gọi bác sỹ trực ban. Người thanh niên đang bất tỉnh vừa được đưa vào có cái gì đó rất quen thuộc, dường như ông đã gặp anh ta rất nhiều lần rồi thì phải? Người đã bế anh vào chạy nhanh quá, ông không nhận được ra anh ta là ai? Nhưng ông thấy quen lắm, là ai ấy nhỉ?

Rất nhanh chóng, bác sỹ trực đã có mặt ở phòng cấp cứu, ông hoảng hốt khi nhận ra đó là Vũ, con trai của Giám đốc bệnh viện. Tình trạng của Vũ rất nguy kịch, người thanh niên lạ mặt đưa Vũ vào đang bóp bóng Ambu để trợ thở với vẻ rất thuần thục. Anh ta đang gào lên những lời động viên Vũ, với vẻ rất đau khổ và lo lắng. Nhưng ông vẫn phải yêu cầu anh ra ngoài thôi, vì cô y tá cũng vừa tới và quy định của phòng cấp cứu không cho phép sự có mặt của người lạ. Phan vặc lại phản đối, anh gọi tên người bác sỹ để ông nhận ra anh là em họ của Vũ, và anh cũng là bác sỹ. Trong lúc đang nước sôi lửa bỏng thế này, biết đâu anh sẽ giúp được một điều gì đó? Không có thời gian để tranh luận, ông bác sỹ già đành mặc kệ Phan ở đó cùng với sự bướng bỉnh của anh, ông đang bận chú tâm vào người thanh niên đang nằm bất tỉnh trước mặt mình. Trong khi đó, người y tá đã hoàn tất việc đặt nội khí quản và đánh các điện cực của Monitor theo dõi bệnh nhân lên người Vũ. Có thể cô đã quên, vẫn chưa bật công tắc hoạt động máy, vì các chỉ số của máy vẫn nằm ở các “điểm chết”, còn sóng điện tim thì chỉ như là một sợi chỉ ai đó vắt ngang trên màn hình.

Hai mươi phút trôi qua trong im lặng, ông bác sỹ hồi hã sử dụng mọi cách để níu kéo Vũ ở lại với cuộc sống. Thi thoảng, chỉ có tiếng ra lệnh của ông cho cô y tá vang lên phá tan sự tĩnh lặng và áp lực khủng khiếp trong phòng. Nhưng rồi, ông thở dài, chiếc ống nghe lạnh lùng rơi xuống ngực, hai cánh tay ông buông thõng xuống, ánh mắt thất vọng, đau đớn và bất lực của ông còn tàn độc hơn bất kỳ một lời kết án tử hình nào khác của tòa án. Chưa thể tin được những điều vừa đọc được trong mắt ông, Phan giật lấy chiếc tai nghe, tự mình khám cho Vũ. Phải có một sự nhầm lẫn nào đó, gã lang băm chó chết này phải bị đuổi về hưu sớm mới phải chứ? Nhất định là ông ta đã nhầm lẫn rồi.

- Tôi xin lỗi, nhưng chúng ta không thể làm gì hơn. – Giọng ông bác sỹ hắng xuống, buồn bã và bất lực – Anh ấy đã đi rồi.

- Không thể nào – Phan hét lên, nắm lấy cổ áo Blouse của ông mà lắc mạnh – ông đã làm gì đâu? Ông phải làm gì đi chứ? Hãy mổ cho anh ấy, hãy dùng máy sốc tim, hãy làm bất cứ điều gì ông có thể, tôi van ông. Anh ấy chưa chết, hoặc chỉ là chết lâm sàng thôi. Đôi khi máy móc cũng nhầm lẫn mà, ông phải làm cái gì đó đi. Ông làm đi !!!

- Anh nghe tôi này, tim anh ấy đã ngừng đập, đồng tử giãn, và không còn mạch. Anh ấy đã mất quá nhiều máu, anh ấy có thể còn bị chấn thương sọ não, và não của anh ấy đã chết. Tôi rất tiếc.

- Ông tiếc thì làm được gì? Không! Ông vừa nói là có thể thôi mà? Vậy là còn hi vọng. Ông chưa hết sức, phải mổ, phải hút máu đọng trong não, làm quái quỷ gì cũng được, ông làm đi. Xin ông, nếu ông không làm, tôi sẽ làm.

- Anh phải nghe tôi, anh ấy đã đi rồi, và chúng ta không thể mổ một xác chết, chúng ta không được phép, hãy để cho anh ấy yên. Điều cuối cùng chúng ta có thể làm, là hãy gọi điện báo cho bố mẹ anh ấy. Họ cần phải biết chuyện này ngay.

- Vứt mẹ nó cái quy tắc của các ông vào sọt rác – Phan thét vào mặt ông bác sỹ - hoặc nếu các ông sợ, cứ viết giấy đi, tôi sẽ ký, tôi sẽ chịu hết trách nhiệm.

- Muộn rồi, tôi rất tiếc. Tôi hiểu là anh rất đau lòng, cả chúng tôi cũng vậy, nhưng chúng ta không làm được gì khác, xin hãy để cho anh ấy được yên.

- Ông kệ mẹ tôi, tôi sẽ thức anh ấy dậy, tôi sẽ làm được. Máy sốc tim, đưa tôi máy sốc tim.

- Nhưng không có một chút tín hiệu của sự rung thất nào cả? – Cô y tá rụt rè đưa ra ý kiến – Thậm chí chúng ta không có một tín hiệu nào để đưa ra một tiên lượng lạc quan cho tình trạng của anh ấy.

- Cứ làm như anh ấy nói – Ông bác sỹ lưỡng lự một chút rồi ra lệnh cho cô y tá trong tiếng thở dài – tất cả mọi điều.

Dòng điện khiến 350mA nhắc nhở người Vũ lên không trung rồi thả bịch xuống giường, chiếc Monitor vẫn bưng bình không đưa ra một chỉ số nào chứng tỏ những điện cực của chúng được gắn lên một cơ thể sống. Không nản lòng, Phan hét lên gần như lạc cả giọng để ra lệnh cho cô y tá phải nhanh chóng nạp điện. “360, nạp”. Một cú giật, không ăn thua. “Không, mẹ kiếp, 380, khoan, cho tôi 400”. Lại một cú giật nữa, nhưng vẫn không có gì mới. Phan lại hét lên, cô y tá lặng lẽ làm theo lệnh, không quên lau bầu trong miệng, “anh điên rồi”. Phan xoa xoa hai điện cực vào nhau, áp vào ngực Vũ, thêm một cú giật mạnh nữa khiến anh lại nảy người lên rồi tiếp tục rơi xuống. Màn hình Monitor vẫn ngoan cố bảo vệ chính kiến của mình, chỗ thể hiện sóng nhịp tim chỉ là một đường thẳng nằm ngang lạnh lẽo. Phan đổ gục xuống, hai tay anh đâm bùm bụp xuống người Vũ, khiến ông bác sỹ và cô y tá phải vất vả lắm mới cản lại được. Một lúc sau thì ông bác sỹ bỏ ra ngoài để gọi điện cho ông Hiếu. Lúc sau nữa thì ông vấy cô ý tá, lúc đó vẫn đang an ủi Phan trong phòng, hỏi cô có biết số máy bàn nhà ông Hiếu không, vì ông đã tắt máy di động của mình.

Còn lại một mình với Vũ, Phan nức lên, anh muốn khóc nhưng những giọt nước mắt không chịu trào ra, mà cứ chảy ngược vào trong. Phan gào lên gọi tên Vũ nhưng anh không thể gọi thành tiếng, dù chỉ là hai tiếng “Vũ ơi”.

Im lặng, chỉ có tiếng đáp lại từ phía những con chim Lợn...

Phần 34:

Yên lặng đứng bên cửa bếp, bà Hòa buồn bã ngẩng nhìn bóng dáng cô con gái đang cặm cùi rửa bát, lầm lũi, ngơ ngẩn và lặng lẽ. Những chiếc bát đĩa không biết đã được rửa bao nhiêu lần? Chúng sạch bong và láng bóng. Nhưng có lẽ Thảo cho rằng như thế vẫn là chưa đủ, cô vẫn tiếp tục cho chúng vào bồn rửa và xả nước. Bà Hòa lặng lẽ thở dài, chuyện của Phan và Vũ là một cú đánh quá mạnh vào tâm hồn mỏng manh, yếu ớt và nhạy cảm của Thảo. Một cú sốc mà không biết đến bao giờ cô mới có thể quên đi được? Bà tiến đến phía sau lưng cô, khẽ vuốt tóc cô, âu yếm:

- Cứ để bát đĩa đấy, mẹ sẽ cất nó vào chạn bếp cho. Con không thấy là chúng sắp bong hết lớp men sứ bên ngoài ra rồi à? Con đã rửa chúng bảy, tám lần rồi đấy.

- Mẹ!

- Nếu con muốn khóc, đừng cố nín, cứ khóc cho thoải mái con ạ.

- Anh ấy không làm vậy, anh Phan không bao giờ làm thế.

- Mẹ chưa từng nghi ngờ điều ấy. Người được con gái của mẹ yêu, tất nhiên là một người tốt, không bao giờ là kẻ cố ý làm hại người khác. Nhất là anh trai của nó.

- Nhưng ... - Thảo ngập ngừng rồi khóc nức lên – Nhưng mà, họ nói ...

- Mặc kệ họ, con gái ạ. Con phải có niềm tin vào người con yêu chứ? Tốt nhất là con nên gặp Phan. Nó cần con lúc này.

- Con biết, nhưng ...

- Thôi nào – Bà nhẹ nhàng đưa tay lau nước mắt trên mặt Thảo – Nín khóc và đi ra cù lao đi, trước khi cậu ấy nhuộm đỏ nó bằng những sợi dây của cậu ấy. Con đã tắt di động của mình à?

- Anh ấy đang ở cù lao ư? – Thảo thốt mừng rỡ, nhưng lẫn vào đó là một chút bồn khoăn và kinh ngạc – Nhưng, sao mẹ biết về những sợi dây?

- Mẹ đã “lớn lên” cùng con cơ mà? Nếu ngay cả những điều nhỏ nhất ấy mà cũng không biết, thì liệu mẹ có thể xứng là mẹ của con không?

- Cảm ơn mẹ - Thảo ôm lấy bà Hòa, tận hưởng niềm hạnh phúc không trọn vẹn trong nỗi đau khôn cùng khi bà cũng ôm lấy cô và vuốt nhẹ lên mái tóc. Rồi bà đẩy cô ra – đi đi con, đừng để cậu ấy chờ, cậu ấy cần con.

Thảo chạy vội ra cửa, rồi khựng lại khi bà Hòa gọi với theo bảo cô phải đi cửa sau, bởi nếu Bà cô bắt gặp, thì chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra? Thảo cảm ơn bà một lần nữa rồi vội vã chạy ra phía bờ sông. Phía xa xa, trên cành ổi già, một sợi dây màu đỏ đang bay phất phới, sợi dây hiệu của Phan.

Thảo ghé thuyền vào cù lao, cô đứng sững lại, thậm chí không nhớ tới việc phải buộc thuyền vào cầu tàu. Cô xót xa nhìn người thanh niên trẻ tuổi đang ngồi gục đầu dựa lưng vào gốc cây ổi già. Mái tóc bù xù như vừa ngủ dậy, gương mặt thiếu ngủ, ủ rũ, chán nản của anh hằn lên những nét gì đó như uất nghẹn và đau khổ. Những giọt nước mắt lạnh lẽo tràn trên mi cô khi cô nhìn thấy Phan khốn khổ và đau đớn như vậy. Thảo bước lại gần anh, lặng lẽ không nói một lời, cô ôm lấy anh vào lòng, hi vọng tình yêu và sự cảm thông của cô có thể giúp được anh an lòng đôi chút.

Không muốn làm phiền hai con người đang đau khổ, chú bé nhặt củi trên cù lao lặng lẽ đi về phía bên kia tảng đá, biến mất sau những tán cây Roi đang xao xác trong gió lạnh.

Phan vùi đầu vào lòng Thảo, như một đứa trẻ ấm ức lâu ngày mới có dịp bùng phát, anh nấc lên, khóc nức nở.

Không kìm nén được lòng mình, cô cũng khóc!

“Yêu một ai đó nghĩa là khi ta luôn sẵn sàng ở bên cạnh, chở che, cảm thông, và chia sẻ với người đó dù cho có phải chống lại cả thế giới”.

Sương đêm đã rơi ướt đầm trên tóc Hạnh khi cô cứ ngồi mãi ngoài sân trong tiếng gió gào rít trên đầu. Hạnh đã ngồi đó từ lâu, lặng lẽ như một bóng ma mà không biết rằng phía sau cửa sổ, người mẹ nuôi của mình đang nhìn cô với ánh mắt thương cảm và xót xa. Bà lắc đầu thở dài, không hiểu vì sao ông trời lại nở đố kỵ tột bậc với một người con gái hiền lành, đáng thương như Hạnh? Đáng lẽ hạnh phúc phải luôn mỉm cười với những người như cô mới đúng chứ? Liệu còn ai nữa xứng đáng được hưởng điều đó hơn cô con gái nuôi của bà đây? Bà lại lắc đầu thở dài, chẳng phải ông trời vẫn luôn luôn bắt công với những người tốt hay sao?

Những tấm ảnh nhỏ xíu trong điện thoại vẫn chạy tới chạy lui mãi theo từng nhịp bấm của Hạnh, cùng với nó, những ký ức hạnh phúc ngấn ngãi lại hiện về. Sắp tới Noel rồi, lời hứa ra biển mùa đông của cả bốn vậy là không thể thành hiện thực. Giờ đây, chỉ có Hạnh là đang ở biển, biển mùa đông thật đẹp nhưng sao thê lương, ảm đạm quá. Hạnh vẫn thả hồn vào những tấm ảnh Việt đã chụp khi họ đi picnic ở bãi sông Hồng. Đây là cảnh Thảo và Phan đang hí hục đẩy xe lên bờ đê, dù chiếc xe rất nặng, nhưng Thảo vẫn kịp buông tay, ra dấu chữ V chiến thắng với nụ cười rất tươi khiến chiếc xe gần như bị đổ làm Phan la lên oai oái. Đây là cảnh Việt đã chụp được khi cô đang mãi ngắm nhìn những chiếc tàu chở cát trên sông, ánh mắt mơ màng xa xăm và gió thổi mạnh khiến tóc cô bay lóa xòa. Đây là cảnh cả bốn người đang nâng ly được

chụp bằng chức năng chụp tự động của máy. Và đây nữa, tấm hình Việt đang phô hàm răng trắng đều với hai mắt nhắm tít lại như một đứa trẻ khi chụp chung với cô. Không biết vì sao? Nhưng cô thực sự thích điệu bộ đó của Việt, nó khiến anh trông như một đứa trẻ thật hồn nhiên. Rồi đây, và đây nữa, mỗi tấm ảnh cứ như một lưỡi dao cứa vào tim cô đau nhói. Tất cả đã tuột khỏi tay cô thật rồi, Hạnh thở dài, đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời cô, nhưng cũng là quãng thời gian thật ngắn ngủi. Có lẽ cô sẽ chẳng bao giờ còn có thể gặp lại những con người thân thương đó nữa.

Khi người ta biết rằng mình sắp mất đi những điều vô cùng quý giá thì sự nuối tiếc lại được nhân lên gấp bội.

Mãi đắm chìm trong sự tiếc nuối hạnh phúc đã quá xa vời của mình, Hạnh không hề biết rằng người mẹ nuôi của mình đã đến ngồi bên cạnh cô từ lúc nào? Bà khoác lên người cô tấm áo khoác dày, lắc đầu thở dài một lần nữa rồi cũng ngồi lặng yên nhìn ra khu vườn trước mặt. Sương muối đã làm héo úa những tán lá cây Xoài cổ thụ mà ngày xưa, phải khó khăn lắm chồng bà mới trồng được. Xoài là thứ cây rất khỏe, vậy mà cái giá lạnh của sương muối và những cơn gió biển cứ thổi mãi miết đêm ngày vẫn khiến cho lá của chúng bị héo úa đi. Thời tiết ở vùng biển miền trung này luôn nổi tiếng là cực kỳ khắc nghiệt. Dù vậy, hai người phụ nữ cô đơn đang ngồi dưới tán lá cây Xoài thì vẫn đang dần cảm thấy ấm áp, ấm áp bởi sự đồng cảm và sẻ chia:

- Con vào ngủ đi, khuya lắm rồi. Chỗ mực mà con mua cho bạn, làm thế nào để con gửi cho cậu ấy? Không phải là con đang muốn trốn tránh cậu ấy hay sao?

- Anh ấy thích ăn mực nướng, mẹ ạ.

Hạnh lẩm bẩm, sương đã dần rơi nặng hạt hơn, những chiếc lá Xoài đã ướt đẫm nước, bắt đầu nhỏ những giọt sương lớn xuống sân.

Phần 35:

Con đường dẫn vào nhà Vũ treo đầy cờ rủ, gió thổi từng đám tro tiền âm phủ bay vạt vờ trong không trung. Không gian mờ ảo, ảm đạm không biết là vì sương mù hay là khói tỏa ra từ những bó hương lớn được đốt trong nhà Vũ. Cơn mưa đêm qua để lại từng vũng nước lớn đọng lại trên mặt đường đất trơn tuột. Mây xám dường như sà xuống thấp tới mức người ta có cảm tưởng như vì mây quần trên đầu nên tai ai cũng buốt giá và đau nhức. Tiếng kêu khóc, tiếng kể lể, hòa với tiếng nhạc đám ma vang lên bi ai và náo nê. Phan lặng lẽ đi trên con đường đất trơn trượt đầy ổ gà sũng nước. Tiếng kêu khóc vang lên rõ mồn một khi anh bước tới gần nhà Vũ, lách mình qua chiếc xe chở quan tài đang để sẵn ở ngoài cổng. Anh bước vào trong, trước khi bị một người phụ nữ với gương mặt đau khổ, tóc tai rũ rượi đang trùm trên đầu một tấm vải sô gai xông ra chặn ngang đường.

Bà Hiếu xô mạnh vào người Phan, hai tay bà vừa tát, vừa dấm thùm thụp vào người anh, miệng chửi rủa không ngớt. Giá bà có thể giết chết người đàn ông trước mặt, dấm chắc bà cũng không hề từ nan. Những giọt nước mắt tuôn ra từ đôi mắt sưng húp, mọng nước, đau khổ. Bà gào lên, giọng đã khàn đi vì kêu khóc những vần lộ rõ sự ai oán và thống thiết.

- Mày cút ngay, đồ khốn nạn, đồ giết người. Nó là anh mày mà? Sao mày lại chỉ vì một đứa con gái mà có thể hành động khốn nạn đến thế hả? hả! Đồ khốn nạn, trả mạng con tao đây. Mày còn dám mò mặt đến đây ư? Đồ khốn nạn, con ơ! là con ơ! con dấy mà xem thằng khốn nạn, thằng giết người này nó còn mặt dày mò tới đây này. Tao giết mày, tao giết.

Bà Hiếu xông lại phía đồng củi to cạnh nhà, ôm một cành cây to lao về phía Phan trước khi bị những người đàn ông cản lại, không hiểu ông Hiếu đang ở đâu mà không xuất hiện? Phan ngơ ngác, anh không biết chuyện gì đang xảy ra? Vì sao bà Hiếu lại mắng anh như vậy? Và vì sao những người xung quanh lại nhìn anh với ánh mắt phẫn nộ và ghê tởm như vậy?

Trên đầu quan tài, lửa bắt chọt bùng cháy lên từ những bó hương lớn được cắm trên khúc chuối tươi vừa chặt khiến bà Hiếu lại vùng ra khỏi vòng tay kèm tỏa của đám đàn ông. Bà lao lại phía cổ quan tài, ôm lấy nó mà kêu khóc, “con ơi, con chết oan uổng quá”.

Phía sau cánh cửa, đứa bé kiếm củi trên cù lao cố nép mình vào tường, len lén nhìn Phan với ánh mắt vô cùng sợ hãi. Nó là em con cậu ruột của Vũ.

Bà Hiếu vẫn khóc lớn, cứ nhào người ôm lấy cổ quan tài, ánh mắt uất hận nhìn Phan, bà hét lên trong tiếng nước nở, “Mày cút ngay, cút ngay đi, cút đi ...”

Hà Nội chào đón đoàn tàu bằng sắc màu ảm đạm của trời chiều và cái lạnh khủng khiếp trong cơn mưa bụi lất phất. Thời tiết khắc nghiệt khiến những dải chân bước đi càng thêm phần vội vã trên các hè phố. Loang loáng hai bên đường tàu, đã có vài ba ngôi nhà trang hoàng lên cây thông Noel của mình những chiếc chuông nhỏ, và treo đầy đèn màu tỏa sáng lung linh. Phan nhìn qua cửa sổ toa tàu, anh biết rằng hầu như nhà nào cũng đã bắt đầu mua thêm bánh trái và dán lên cửa những tấm hình ông già Tuyết cười Tuần Lộc. Sau Noel sẽ là tết tây, rồi tết cổ truyền, không khí lễ hội đã bao trùm lên khắp nơi trong thành phố. Không chỉ những người dân, mà có lẽ, tất cả các cửa hàng trên phố cũng đã dán đầy dòng chữ Merry Christmas và những câu chào hỏi đã bắt đầu được thay đổi bằng cụm từ “Giáng sinh an lành”. Hà Nội không phải là một thành phố có nhiều tín đồ đạo Thiên Chúa, nhưng bù lại, Hà Nội luôn có những con người nhiệt tình với mọi thể loại lễ hội, không phân biệt nguồn gốc và xuất xứ. Với họ, đó chỉ đơn giản là dịp để vui chơi và để thể hiện tình cảm, sự quan tâm tới những người mà họ yêu quý.

Con tàu kéo một hồi còi dài, từ từ dừng lại trong sân ga, hụ lên một tiếng dài như thổi phào rồi phả ra một luồng khói vào không gian. Phan vẫn ngồi yên tại chỗ, thờ ơ với sự nhộn nhạo trong toa tàu bởi ai cũng muốn lấy đồ đạc thật nhanh để về với ngôi nhà ấm cúng của mình. Phan vẫn muốn ngồi lại đó một lúc nữa, cố níu kéo chút không khí miền Trung quen thuộc ở những tiếng mô, tê, răng, rứa thân thương của đám khách miền Trung cùng toa. Chưa bao giờ anh thấy mình buồn bã và tiếc nuối khi phải rời miền Trung để trở lại Hà Nội đến thế. Cho dù Hùng đã hứa sẽ làm hết sức để nhanh chóng minh oan cho anh về vụ tai nạn của Vũ, nhưng rõ ràng một phần tâm hồn cũng như con người của anh dường như đã bị niêm phong kín mít bằng một cánh cửa đã bị tước bỏ chìa khóa một cách phũ phàng. Miền Trung với anh dường như đã quá xa vời mất rồi.

Kéo cao cổ áo, Phan co ro bước vội ra cửa ga, anh mỉm cười từ chối khi một người bán hàng dạo chào mời anh mua một chiếc mũ của ông già Noel màu đỏ viền trắng. Phan vẫy taxi và đi thẳng đến nhà của ba mẹ Việt. Bây giờ không phải là thời điểm dành cho những ông già với bộ râu trắng, mà phải dành cho một người vừa tạo nên cho anh một sự bất ngờ và đặt ra cho anh hàng loạt sự tò mò, lo lắng bằng cuộc gọi cách đây mấy phút:

- Cháu đang ở đâu mà ồn ào thế? Bác Vinh đây.

- Ôi! – Phan ngạc nhiên khi thấy ông Vinh có số của mình – Bác có khỏe không ạ? Cháu đang trên tàu về tới Hà Nội.

- Cháu về quê à? Nhà khỏe chứ cháu? Bao giờ cháu về tới Hà Nội?

- Vâng! Nhà cháu khỏe ạ. Tàu vừa chạy qua ga Giáp Bát, khoảng 20 phút nữa cháu xuống tàu thôi. Bác gọi cho cháu có việc gì không ạ? Mà, sao bác lại biết số của cháu ạ?

- Biết được số điện thoại của cậu bạn thân con trai mình là một chương rất quan trọng trong cuốn “cẩm nang làm cha mẹ” đấy nhé – Giọng ông Vinh vui vẻ - Cháu đi tàu không quá mệt đấy chứ?

- Không ạ! Thanh niên mà bác, thế này ăn thua gì? Liệu bác có thể cho cháu mượn cuốn cẩm nang đó của bác khi cần không ạ?

- Được chứ, nhưng khi nào cháu lấy vợ đã, con trai ạ. Vậy khi cháu xuống tàu, đến chỗ bác rồi mình đi ăn cái gì đó nhé, bác có chút việc nhờ cháu giúp.

- Vâng ạ! Cháu sẽ đến nhà bác ngay khi cháu đặt chân tới Ga Hàng Cỏ. Bác có chuyện gì thế ạ?

- Rồi bác sẽ nói khi gặp cháu, cháu đến ngay nhé!

Phần 36:

- Việt ngẩng nhìn người đàn ông đứng sâu trong tấm gương treo trên tường phòng ngủ. Người đàn ông với đôi mắt sâu mệm mõi, gò má hóp và râu ria lởm chởm. Phủ trên khuôn mặt đờ đẫn vì thiếu ngủ đó là bộ tóc rối mù trông như một mớ rơm khô phủ trên đầu một con bù nhìn giữ Dưa.

- Có vẻ như anh bạn cần phải tự chấn chỉnh lại mình đấy, - Việt lăm bắm với hình bóng của chính mình trong gương – trông anh bạn thảm hại quá.

- Phải, còn hơn là thảm hại, Nam Cao có sống lại chắc cũng bó tay, bẻ bút vứt đi, chả biết tả cậu thế nào? Có lẽ cậu nên đi Spa đi, hoặc tệ hơn là đi phẫu thuật thẩm mỹ - Giọng Phan vang lên phía sau – Nhìn lại cậu xem kìa, trông cậu có khác gì Chí Phèo không?

- Đừng nói là cậu có địa chỉ của một cô Thị Nở nhé. - Việt quay lại, không một dấu hiệu nào cho thấy anh ngạc nhiên vì sự có mặt của Phan – Cậu đến lâu chưa?

- Tớ vừa đến ấy mà, - Phan phẩy tay, kiểu như “ôi dào, cậu để ý làm gì” rồi che miệng ngáp dài. Nhân tiện, tớ bảo, sẽ chẳng có cô Thị Nở nào cho cậu đâu, nếu trông cậu vẫn cứ tàn tạ như nhà tranh sau cơn bão thế.

- Cậu có biết là khả năng tuyệt vời nhất của cậu là sự hài hước không?

- Quá khen, thế cậu có bao giờ nghĩ rằng bất cứ ai có được vinh hạnh là bạn của cậu, thì trước sau gì rồi cũng sẽ trở nên hài hước và dễ thương như vậy không?

- Quá đáng thật, cậu về quê mà không báo cho tớ lấy một lời, bạn bè thế đấy. Tớ sẽ phạt vụ đó sau. Ở nhà thế nào? Thảo khỏe không? Mọi việc tốt chứ?

- Quá tốt. Như chưa bao giờ có thể tốt hơn. – Phan nén tiếng thở dài – Tuyệt vời.

- Cậu có điều gì đó giấu tớ phải không? Có chuyện gì à?

- Không hề. Tuyệt vời trở thành từ để chỉ sự bất ổn từ khi nào thế?

- Thôi được. Mặc kệ cậu với cái triết lý ngôn ngữ chết tiệt của cậu. Cho tớ một giây, tớ tắm rửa cạo râu một chút là okie ngay thôi.

- Chẳng có thứ nước nào có thể gột rửa được sự ỉu rĩ ngay trong tâm hồn của cậu đâu. Anh chàng si tình đáng thương của tôi ạ. Tớ chán ngấy cậu đến tận cổ rồi. Cậu nhìn quanh cậu xem? Đây mà gọi là nhà à? Đây là trạm thu mua đồng nát thì đúng hơn, thậm chí nếu cậu vác đồng vò chài này đem bán, chắc là mua được một căn nhà mới đấy. Tớ không thích chơi với ai tên là Lưu Linh đâu nhé.

- Tớ chỉ xin một giây thôi, được chứ, chỉ một giây thôi. Tớ hứa sau khi tắm giặt xong sẽ ngoan ngoãn như một chú Gấu để lắng nghe “bài ca hút mật” của cậu, được chứ? Trong khi tớ đi tắm, cậu biết là tớ để Bia ở đâu rồi đấy, nhà tớ chỉ có thứ đó là chất lỏng có thể đổ vào miệng thôi.

- Quên cái thứ nước dái Bò ấy của cậu đi. Ở đó mà lắng nghe tớ hỏi đã, đừng hòng đi đâu khi chưa trả lời tớ. Cậu đi đâu cả tuần nay hả? Cậu có biết là TV, báo đài đang xôn xao lên vì tớ đã đăng tin tìm một đứa trẻ lạc không? Đứa trẻ thất tình, tắt hết mọi phương tiện liên lạc và biến mất như cây kim chìm dưới đáy biển. Công ty của cậu đang lao đao vì thiếu cậu kia kìa.

Có cái gì đó vừa ánh lên trong mắt Việt khi Phan nhắc tới công ty của Việt, nhưng rồi nó nhanh chóng tắt lịm đi như một ngôi sao băng. Việt lạnh lùng:

- Tớ chưa nói với cậu là tớ sẽ từ chức ư? Tớ sẽ đề nghị Ba tớ cân nhắc Thuý lên làm giám đốc thay tớ. Cô ấy thực sự có tài và xứng đáng với cương vị đó. Với lại, Ba tớ sẽ điều khiển từ xa, rồi mọi việc sẽ ổn thôi, đừng lo.

- Ổn cái đầu của cậu ấy. Cậu nhanh chóng đầu hàng thế à? Đó cũng là công ty của cậu, đúng không? Cậu dễ dàng để nó rơi vào tay người khác thế cơ à?

- Tớ cóc cần - Việt nói với giọng mà anh hi vọng Phan sẽ nghĩ rằng đó là giọng nói của kẻ bất cần - Cậu biết tính Ba tớ rồi đấy, ông ấy không bao giờ cho phép ai trái ý của mình, mà tớ thì không được ngoan ngoãn cho lắm. Với lại, tớ tin vào Thuý.

- Thuý à? Cô ấy đã nghỉ việc rồi, ngay sau khi cậu chạy trốn - Phan cố ý nhấn mạnh từ “chạy trốn”, trong khi Việt làm bộ như không nghe thấy - Mọi người trong Viện đều chống lại cô ấy, thậm chí có người còn chửi thẳng vào mặt cô ấy khi cô ấy đến Viện. Với một người như Thuý, thì đó quả là một liều thuốc đắng khó có thể nuốt trôi. Nhưng theo tớ nghĩ, có lẽ chính vì cậu mà cô ấy đã nghỉ việc.

- Vì tớ à? Tớ có làm gì đâu?

- Còn hơn là cậu đã làm gì ấy chứ. Việc cậu bỏ mặc cả công ty để bảo vệ cho Hạnh mới chính là cú tát quyết định vào mặt cô ấy. Cô ấy đã nhận ra rằng, với cậu cô ấy chẳng là gì ngoài một cô trợ lý quèn không hơn không kém. Cô ấy chưa bao giờ là số một trong tim cậu.

- Chưa bao giờ và chẳng bao giờ.

- Tiếc là cô ấy nhận ra điều đó quá muộn, và đã phạm phải một sai lầm thật khủng khiếp. Ba cậu đã phát điên lên vì nghĩ rằng cậu đã xúi cô ấy nghỉ việc để phản đối ông.

- Tệ nhỉ? Dù sao cũng thấy an ủi phần nào khi ba tớ đánh giá cao về tớ như vậy - Việt xoay xoay chiếc bàn chải đánh răng trên tay - Mà thôi, nói nhiều tới chuyện đó làm gì cho đầu đau? Đâu phải Ba tớ bảo cậu đến để dạy dỗ tớ hả? Ngồi đó đợi tớ nhé, chỉ một giây thôi.

- Thôi được, vì cậu không cho tớ sự lựa chọn nào khác nữa, nên tớ sẽ bắt đầu luôn, rất nhanh thôi.

- Thôi! Làm ơn tha cho tớ đi, được không? Cậu lại bắt đầu bài thuyết trình dài cả cây số của cậu rồi đấy. – Viết với tay bát bình nước nóng – Đợi tớ một chút, rồi tụi mình đi kiểm cái gì đó để nhậu, như thế có phải khỏe hơn không nào? Lâu lâu rồi không lai rai với cậu.

- Đẹp! Tớ đến đây không phải để nhậu với cậu. Nghe đây, ngày mai tớ muốn thấy cậu ở phòng làm việc của cậu. Hiểu chứ?

- Tớ cóc hiểu. Tóm lại là tớ nghỉ việc, tớ tưởng cậu biết quá rõ rồi?

- Ngu ngốc, cậu có biết vì sao Hạnh bỏ đi không? Tại bởi cô ấy không muốn vì cô ấy mà cậu đánh mất tình cảm gia đình, đánh mất sự nghiệp. Chẳng lẽ cậu không hiểu? – Phan gần như quát lên – Cậu nói cậu yêu cô ấy, vậy mà cậu lại hành động như vậy à? Nếu cậu thực sự yêu cô ấy, cậu phải mạnh mẽ hơn để sẵn sàng đương đầu với mọi việc thay vì chạy trốn như thế này chứ? Người ta không thể giải quyết bất cứ một khó khăn nào bằng cách chạy trốn. Những thử thách sau này còn lớn hơn, còn khó khăn hơn thì cậu sẽ làm thế nào? Chẳng lẽ cậu có thể che chở cho một người chỉ bằng sự hèn nhát như vậy sao? Cậu làm tớ thấy thất vọng quá đấy.

- Phải! Tớ hèn nhát thế đấy, tớ ngu ngốc thế đấy. – Viết quát tướng lên – Thế thì cậu làm gì tớ nào? Tớ cóc cần cậu dạy dỗ tớ. Tớ cần gì người khác phải lo lắng cho tớ giống như một cụ khốt thứ hai?

- Thằng hèn! – Phan tung một cú đấm cực mạnh khiến Việt ngã nhào xuống đất – Cậu có biết ước mơ lớn nhất ngày bé của tôi là gì không? Tôi chỉ ước sao ba mẹ tôi vẫn còn sống, để được nghe họ dạy dỗ, họ mắng mỏ, hay thậm chí là được họ đánh cho mấy roi khi tôi nghịch ngợm. Người như cậu thì chẳng bao giờ có thể hiểu được thế nào là tình cảm gia đình đâu.

Phan bỏ về, đến cửa, anh đứng lại một chút, ngẫm nghĩ rồi quay lại, anh thở dài:

- Hôm qua tớ gặp bố mẹ cậu, họ nói rằng họ chỉ có mình cậu trên đời mà thôi.

Cánh cửa bị đóng sầm lại bằng tất cả sức mạnh của Phan, khiến ngôi nhà như rung lên với một tiếng rầm chát chúa. Việt lặng lẽ ngồi dậy, anh thở dài, đưa tay chùi vết máu đang rỉ ra trên khóe miệng. Mãi lâu sau thì tắt bình nước nóng, tự nhiên anh chỉ muốn tắm bằng nước lạnh.

Phần 37:

- Con đường dẫn vào nhà Vũ treo đầy cò rủ, gió thổi từng đám tro tiền âm phủ bay vạt vờ trong không trung. Không gian mờ ảo, ảm đạm không biết là vì sương mù hay là khói tỏa ra từ những bó hương lớn được đốt trong nhà Vũ. Cơn mưa đêm qua để lại từng vũng nước lớn đọng lại trên mặt đường đất trơn tuột. Mây xám dường như sà xuống thấp tới mức người ta có cảm tưởng như vì mây quần trên đầu nên tai ai cũng buốt giá và đau nhức. Tiếng kêu khóc, tiếng kể lể, hòa với tiếng nhạc đám ma vang lên bi ai và náo nê. Phan lặng lẽ đi trên con đường đất trơn trượt đầy ổ gà sũng nước. Tiếng kêu khóc vang lên rõ mồn một khi anh bước tới gần nhà Vũ, lách mình qua chiếc xe chở quan tài đang để sẵn ở ngoài cổng. Anh bước vào trong, trước khi bị một người phụ nữ với gương mặt đau khổ, tóc tai rũ rượi đang trùm trên đầu một tấm vải sô gai xông ra chặn ngang đường.

Bà Hiếu xô mạnh vào người Phan, hai tay bà vừa tát, vừa dấm thùm thụp vào người anh,

miệng chửi rửa không ngọt. Giá bà có thể giết chết người đàn ông trước mặt, dám chắc bà cũng không hề từ nan. Những giọt nước mắt tuôn ra từ đôi mắt sưng húp, mong nước, đau khổ. Bà gào lên, giọng đã khàn đi vì kêu khóc những vẫn lộ rõ sự ai oán và thống thiết.

- Mày cút ngay, đồ khốn nạn, đồ giết người. Nó là anh mày mà? Sao mày lại chỉ vì một đứa con gái mà có thể hành động khốn nạn đến thế hả? hả! Đồ khốn nạn, trả mạng con tao đây. Mày còn dám mò mặt đến đây ư? Đồ khốn nạn, con ơ! là con ơ! con đây mà xem thằng khốn nạn, thằng giết người này nó còn mặt dày mò tới đây này. Tao giết mày, tao giết.

Bà Hiếu xông lại phía đồng củi to cạnh nhà, ôm một cành cây to lao về phía Phan trước khi bị những người đàn ông cản lại, không hiểu ông Hiếu đang ở đâu mà không xuất hiện? Phan ngỡ ngác, anh không biết chuyện gì đang xảy ra? Vì sao bà Hiếu lại mắng anh như vậy? Và vì sao những người xung quanh lại nhìn anh với ánh mắt phẫn nộ và ghê tởm như vậy?

Trên đầu quan tài, lửa bắt chột bùng cháy lên từ những bó hương lớn được cắm trên khúc chuối tươi vừa chặt khiến bà Hiếu lại vùng ra khỏi vòng tay kèm tỏa của đám đàn ông. Bà lao lại phía cổ quan tài, ôm lấy nó mà kêu khóc, “con ơ! con chết oan uống quá”.

Phía sau cánh cửa, đứa bé kiếm củi trên cù lao cố nép mình vào tường, len lén nhìn Phan với ánh mắt vô cùng sợ hãi. Nó là em con cậu ruột của Vũ.

Bà Hiếu vẫn khóc lớn, cứ nhào người ôm lấy cổ quan tài, ánh mắt uất hận nhìn Phan, bà hét lên trong tiếng nước nở, “Mày cút ngay, cút ngay đi, cút đi ...”

Hà Nội chào đón đoàn tàu bằng sắc màu ảm đạm của trời chiều và cái lạnh khủng khiếp trong cơn mưa bụi lất phất. Thời tiết khắc nghiệt khiến những sải chân bước đi càng thêm phần vội vã trên các hè phố. Loang loáng hai bên đường tàu, đã có vài ba ngôi nhà trang hoàng lên cây thông Noel của mình những chiếc chuông nhỏ, và treo đầy đèn màu tỏa sáng lung linh. Phan nhìn qua cửa sổ toa tàu, anh biết rằng hầu như nhà nào cũng đã bắt đầu mua thêm bánh trái và dán lên cửa những tấm hình ông già Tuyết cười Tuần Lộc. Sau Noel sẽ là tết tây, rồi tết cổ truyền, không khí lễ hội đã bao trùm lên khắp nơi trong thành phố. Không chỉ những người dân, mà có lẽ, tất cả các cửa hàng trên phố cũng đã dán đầy dòng chữ Merry Christmas và những câu chào hỏi đã bắt đầu được thay đổi bằng cụm từ “Giáng sinh an lành”. Hà Nội không phải là một thành phố có nhiều tín đồ đạo Thiên Chúa, nhưng bù lại, Hà Nội luôn có những con người nhiệt tình với mọi thể loại lễ hội, không phân biệt nguồn gốc và xuất xứ. Với họ, đó chỉ đơn giản là dịp để vui chơi và để thể hiện tình cảm, sự quan tâm tới những người mà họ yêu quý.

Con tàu kéo một hồi còi dài, từ từ dừng lại trong sân ga, hụ lên một tiếng dài như thổi phào rồi phả ra một luồng khói vào không gian. Phan vẫn ngồi yên tại chỗ, thờ ơ với sự nhộn nhạo trong toa tàu bởi ai cũng muốn lấy đồ đạc thật nhanh để về với ngôi nhà ấm cúng của mình. Phan vẫn muốn ngồi lại đó một lúc nữa, cố níu kéo chút không khí miền Trung quen thuộc ở những tiếng mô, tê, răng, rứa thân thương của đám khách miền Trung cùng toa. Chưa bao giờ anh thấy mình buồn bã và tiếc nuối khi phải rời miền Trung để trở lại Hà Nội đến thế. Cho dù Hùng đã hứa sẽ làm hết sức để nhanh chóng minh oan cho anh về vụ tai nạn của Vũ, nhưng rõ ràng một phần tâm hồn cũng như con người của anh dường như đã bị niêm phong kín mít bằng một cánh cửa đã bị tước bỏ chìa khóa một cách phũ phàng. Miền Trung với anh dường như đã quá xa vời mất rồi.

Kéo cao cổ áo, Phan co ro bước vội ra cửa ga, anh mỉm cười từ chối khi một người bán hàng dạo chào mời anh mua một chiếc mũ của ông già Noel màu đỏ viền trắng. Phan vẫy taxi và đi thẳng đến nhà của ba mẹ Việt. Bây giờ không phải là thời điểm dành cho những ông già với bộ râu trắng, mà phải dành cho một người vừa tạo nên cho anh một sự bất ngờ và đặt ra cho anh hàng loạt sự tò mò, lo lắng bằng cuộc gọi cách đây mấy phút:

- Cháu đang ở đâu mà ồn ào thế? Bác Vinh đây.

- Ôi! – Phan ngạc nhiên khi thấy ông Vinh có số của mình – Bác có khỏe không ạ? Cháu đang trên tàu về tới Hà Nội.

- Cháu về quê à? Nhà khỏe chứ cháu? Bao giờ cháu về tới Hà Nội?

- Vâng! Nhà cháu khỏe ạ. Tàu vừa chạy qua ga Giáp Bát, khoảng 20 phút nữa cháu xuống tàu thôi. Bác gọi cho cháu có việc gì không ạ? Mà, sao bác lại biết số của cháu ạ?

- Biết được số điện thoại của cậu bạn thân con trai mình là một chương rất quan trọng trong cuốn “cẩm nang làm cha mẹ” đấy nhé – Giọng ông Vinh vui vẻ - Cháu đi tàu không quá mệt đấy chứ?

- Không ạ! Thanh niên mà bác, thế này ăn thua gì? Liệu bác có thể cho cháu mượn cuốn cẩm nang đó của bác khi cần không ạ?

- Được chứ, nhưng khi nào cháu lấy vợ đã, con trai ạ. Vậy khi cháu xuống tàu, đến chỗ bác rồi mình đi ăn cái gì đó nhé, bác có chút việc nhờ cháu giúp.

- Vâng ạ! Cháu sẽ đến nhà bác ngay khi cháu đặt chân tới Ga Hàng Cỏ. Bác có chuyện gì thế ạ?

- Rồi bác sẽ nói khi gặp cháu, cháu đến ngay nhé!

Phần 38:

- Việt ngẩng nhìn người đàn ông đứng sâu trong tấm gương treo trên tường phòng ngủ. Người đàn ông với đôi mắt sâu mệt mỏi, gò má hóp và râu ria lởm chởm. Phũ trên khuôn mặt đờ đẫn vì thiếu ngủ đó là bộ tóc rối mù trông như một mớ rơm khô phủ trên đầu một con bù nhìn giữ Dưa.

- Có vẻ như anh bạn cần phải tự chấn chỉnh lại mình đấy, - Việt lẩm bẩm với hình bóng của chính mình trong gương – trông anh bạn thảm hại quá.

- Phải, còn hơn là thảm hại, Nam Cao có sống lại chắc cũng bó tay, bẻ bút vứt đi, chả biết tả cậu thế nào? Có lẽ cậu nên đi Spa đi, hoặc tệ hơn là đi phẫu thuật thẩm mỹ - Giọng Phan vang lên phía sau – Nhìn lại cậu xem kìa, trông cậu có khác gì Chí Phèo không?

- Đừng nói là cậu có địa chỉ của một cô Thị Nở nhé. - Việt quay lại, không một dấu hiệu nào cho thấy anh ngạc nhiên vì sự có mặt của Phan – Cậu đến lâu chưa?

- Tớ vừa đến ấy mà, - Phan phẩy tay, kiểu như “ôi dào, cậu để ý làm gì” rồi che miệng ngáp dài. Nhân tiện, tớ bảo, sẽ chẳng có cô Thị Nở nào cho cậu đâu, nếu trông cậu vẫn cứ tàn tạ như nhà tranh sau cơn bão thế.

- Cậu có biết là khả năng tuyệt vời nhất của cậu là sự hài hước không?

- Quá khen, thế cậu có bao giờ nghĩ rằng bất cứ ai có được vinh hạnh là bạn của cậu, thì trước sau gì rồi cũng sẽ trở nên hài hước và dễ thương như vậy không?

- Quá đáng thật, cậu về quê mà không báo cho tớ lấy một lời, bạn bè thế đấy. Tớ sẽ phạt vụ

đó sau. Ở nhà thế nào? Thảo khỏe không? Mọi việc tốt chứ?

- Quá tốt. Như chưa bao giờ có thể tốt hơn. – Phan nén tiếng thở dài – Tuyệt vời.

- Cậu có điều gì đó giấu tớ phải không? Có chuyện gì à?

- Không hề. Tuyệt vời trở thành tù để chỉ sự bất ổn từ khi nào thế?

- Thôi được. Mặc kệ cậu với cái triết lý ngôn ngữ chết tiệt của cậu. Cho tớ một giây, tớ tắm rửa cạo râu một chút là okie ngay thôi.

- Chẳng có thứ nước nào có thể gột rửa được sự ỉu rĩ ngay trong tâm hồn của cậu đâu. Anh chàng si tình đáng thương của tôi ạ. Tớ chán ngấy cậu đến tận cổ rồi. Cậu nhìn quanh cậu xem? Đây mà gọi là nhà à? Đây là trạm thu mua đồng nát thì đúng hơn, thậm chí nếu cậu vác đồng vỏ chai này đem bán, chắc là mua được một căn nhà mới đấy. Tớ không thích chơi với ai tên là Lưu Linh đâu nhé.

- Tớ chỉ xin một giây thôi, được chứ, chỉ một giây thôi. Tớ hứa sau khi tắm giặt xong sẽ ngoan ngoãn như một chú Gấu để lắng nghe “bài ca hút mật” của cậu, được chứ? Trong khi tớ đi tắm, cậu biết là tớ để Bia ở đâu rồi đấy, nhà tớ chỉ có thứ đó là chất lỏng có thể đổ vào miệng thôi.

- Quên cái thứ nước dãi Bò ấy của cậu đi. Ở đó mà lắng nghe tớ hỏi đã, đừng hòng đi đâu khi chưa trả lời tớ. Cậu đi đâu cả tuần nay hả? Cậu có biết là TV, báo đài đang xôn xao lên vì tớ đã đăng tin tìm một đứa trẻ lạc không? Đứa trẻ thất tình, tắt hết mọi phương tiện liên lạc và biến mất như cây kim chìm dưới đáy biển. Công ty của cậu đang lao đao vì thiếu cậu kia kìa.

Có cái gì đó vừa ánh lên trong mắt Việt khi Phan nhắc tới công ty của Việt, nhưng rồi nó nhanh chóng tắt lịm đi như một ngôi sao băng. Việt lạnh lùng:

- Tớ chưa nói với cậu là tớ sẽ từ chức ư? Tớ sẽ đề nghị Ba tớ cân nhắc Thuỳ lên làm giám đốc thay tớ. Cô ấy thực sự có tài và xứng đáng với cương vị đó. Với lại, Ba tớ sẽ điều khiển từ xa, rồi mọi việc sẽ ổn thôi, đừng lo.

- Ổn cái đầu của cậu ấy. Cậu nhanh chóng đầu hàng thế à? Đó cũng là công ty của cậu, đúng không? Cậu dễ dàng để nó rơi vào tay người khác thế cơ à?

- Tớ cóc cần - Việt nói với giọng mà anh hi vọng Phan sẽ nghĩ rằng đó là giọng nói của kẻ bất cần - Cậu biết tính Ba tớ rồi đấy, ông ấy không bao giờ cho phép ai trái ý của mình, mà tớ thì không được ngoan ngoãn cho lắm. Với lại, tớ tin vào Thuỳ.

- Thuỳ à? Cô ấy đã nghỉ việc rồi, ngay sau khi cậu chạy trốn – Phan cố ý nhấn mạnh từ “chạy trốn”, trong khi Việt làm bộ như không nghe thấy – Mọi người trong Viện đều chống lại cô ấy, thậm chí có người còn chửi thẳng vào mặt cô ấy khi cô ấy đến Viện. Với một người như Thuỳ, thì đó quả là một liều thuốc đắng khó có thể nuốt trôi. Nhưng theo tớ nghĩ, có lẽ chính vì cậu mà cô ấy đã nghỉ việc.

- Vì tớ à? Tớ có làm gì đâu?

- Còn hơn là cậu đã làm gì ấy chứ. Việc cậu bỏ mặc cả công ty để bảo vệ cho Hạnh mới chính là cú tát quyết định vào mặt cô ấy. Cô ấy đã nhận ra rằng, với cậu cô ấy chẳng là gì ngoài một cô trợ lý quèn không hơn không kém. Cô ấy chưa bao giờ là số một trong tim cậu.

- Chưa bao giờ và chẳng bao giờ.

- Tiếc là cô ấy nhận ra điều đó quá muộn, và đã phạm phải một sai lầm thật khủng khiếp. Ba cậu đã phát điên lên vì nghĩ rằng cậu đã xúi cô ấy nghỉ việc để phản đối ông.

- Tệ nhỉ? Dù sao cũng thấy an ủi phần nào khi ba tớ đánh giá cao về tớ như vậy – Việt xoay xoay chiếc bàn chải đánh răng trên tay – Mà thôi, nói nhiều tới chuyện đó làm gì cho đầu đầu? Đầu phải Ba tớ bảo cậu đến để dạy dỗ tớ hả? Ngồi đó đợi tớ nhé, chỉ một giây thôi.

- Thôi được, vì cậu không cho tớ sự lựa chọn nào khác nữa, nên tớ sẽ bắt đầu luôn, rất nhanh thôi.

- Thôi! Làm ơn tha cho tớ đi, được không? Cậu lại bắt đầu bài thuyết trình dài cả cây số của cậu rồi đấy. – Việt vói tay bật bình nước nóng – Đợi tớ một chút, rồi tụi mình đi kiểm cái gì đó để nhận, như thế có phải khỏe hơn không nào? Lâu lâu rồi không lai rai với cậu.

- Đẹp! Tớ đến đây không phải để nhận với cậu. Nghe đây, ngày mai tớ muốn thấy cậu ở phòng làm việc của cậu. Hiểu chứ?

- Tớ cóc hiểu. Tóm lại là tớ nghỉ việc, tớ tưởng cậu biết quá rõ rồi?

- Ngu ngốc, cậu có biết vì sao Hạnh bỏ đi không? Tại bởi cô ấy không muốn vì cô ấy mà cậu đánh mất tình cảm gia đình, đánh mất sự nghiệp. Chẳng lẽ cậu không hiểu? – Phan gần như quát lên – Cậu nói cậu yêu cô ấy, vậy mà cậu lại hành động như vậy à? Nếu cậu thực sự yêu cô ấy, cậu phải mạnh mẽ hơn để sẵn sàng đương đầu với mọi việc thay vì chạy trốn như thế này chứ? Người ta không thể giải quyết bất cứ một khó khăn nào bằng cách chạy trốn. Những thử thách sau này còn lớn hơn, còn khó khăn hơn thì cậu sẽ làm thế nào? Chẳng lẽ cậu có thể che chở cho một người chỉ bằng sự hèn nhát như vậy sao? Cậu làm tớ thấy thất vọng quá đấy.

- Phải! Tớ hèn nhát thế đấy, tớ ngu ngốc thế đấy. – Việt quát tướng lên – Thế thì cậu làm gì tớ nào? Tớ cóc cần cậu dạy dỗ tớ. Tớ cần gì người khác phải lo lắng cho tớ giống như một cụ khố thứ hai?

- Thằng hèn! – Phan tung một cú đấm cực mạnh khiến Việt ngã nhào xuống đất – Cậu có biết ước mơ lớn nhất ngày bé của tôi là gì không? Tôi chỉ ước sao ba mẹ tôi vẫn còn sống, để được nghe họ dạy dỗ, họ mắng mỏ, hay thậm chí là được họ đánh cho mấy roi khi tôi nghịch ngợm. Người như cậu thì chẳng bao giờ có thể hiểu được thế nào là tình cảm gia đình đâu.

Phan bỏ về, đến cửa, anh đứng lại một chút, ngẫm nghĩ rồi quay lại, anh thở dài:

- Hôm qua tớ gặp bố mẹ cậu, họ nói rằng họ chỉ có mình cậu trên đời mà thôi.

Cánh cửa bị đóng sầm lại bằng tất cả sức mạnh của Phan, khiến ngôi nhà như rung lên với một tiếng rầm chát chúa. Việt lặng lẽ ngồi dậy, anh thở dài, đưa tay chùi vết máu đang rỉ ra trên khóe miệng. Mãi lâu sau thì tắt bình nước nóng, tự nhiên anh chỉ muốn tắm bằng nước lạnh.

Phần 39:

- Việt đóng cửa xe lại, anh nghiêng đầu, tựa người vào thành xe nghĩ ngợi với vẻ rất mệt mỏi. Rồi anh sải từng bước dài để đi ra khỏi cửa, băng qua đường Bình Minh, xuyên qua rừng Phi Lao, hướng về phía bãi biển. Phan đang sang nhà người quen để gửi lại chìa khoá, anh chỉ còn lại một mình. Và có một điều gì đó rất lạ mà anh không thể giải thích được cứ thúc ép anh

phải đi ra phía biển.

Trên bãi cát, dấu vết của đồng lửa vẫn còn, nhưng cách rất xa mặt nước vì thủy triều đã rút xuống. Anh đứng lại rất lâu, anh nhớ rằng hình như vào chiều ngày hôm qua, khi anh đang lang thang ở đâu đó xa lắm. Anh thấy mình đi trên một con đường đầy hoa phượng, những cánh hoa đỏ như lửa cứ rơi đầy trên vai, trên tóc anh. Rồi anh thấy từ xa, một cô gái gánh hàng rong đi tới, cô gái trông rất quen. Với dáng đi, với gương mặt, với nụ cười mà anh không bao giờ có thể quên được. Hạnh không nhìn thấy anh, cô duyên dáng cất tiếng rao, “bánh đa đỏ đây” nghe thật hấp dẫn.

Nhưng khi anh còn chưa kịp gọi cô lại, dù chỉ để yêu cầu một tô bánh thật nhiều rau cần và chí trương thì anh nghe thấy có tiếng ai đó thất thanh gọi tên mình. Một giọng nói cũng rất quen, rất quen thuộc đã phá tan giấc mơ ngọt ngào đó và mang anh trở lại với cuộc sống. Giọng nói cứ ám ảnh anh mãi từ hôm qua tới giờ, nó khiến anh trằn trọc mãi không ngủ được. Ngay cả khi anh cố ép mình chợp mắt được một chút, thì nó vẫn ngoan cố hiển hiện ngay trong giấc ngủ đầy mộng mị đó. Đã có lúc anh nghĩ rằng chính cô là người đã cứu anh, nhưng thực tế anh nhìn thấy đã phủ nhận điều đó. Vậy nên dù đã có ý định nói với Phan, nhưng rồi anh kìm lại. Anh sợ Phan không tin, anh sợ Phan lo lắng, hoặc Phan sẽ nghĩ rằng anh đang bị ảo tưởng, hay thậm chí, là đang bị điên. Làm thế nào để cho Phan hiểu, dù Việt vẫn tin rằng anh đã đúng? Anh có thể nhầm trong mọi chuyện, nhưng trong chuyện này thì chắc chắn không. Giọng nói của Hạnh.

Nghĩ tới cô, anh bất chợt nở nụ cười, rất vu vơ thôi.

Cô nép mình bên gốc Phi Lao lớn, ngày hôm qua cô đã theo dõi anh, từ lúc anh và Phan dìu nhau trở về nhà. Và sáng nay thì cô lên theo anh từ lúc anh rời nhà đi ra biển. Trông anh gầy đi nhiều, và thậm chí là già đi nữa. Gương mặt vốn vuông vức của anh giờ càng trở nên góc cạnh hơn. Anh để râu mọc lởm chởm mà không thèm cạo. Mái tóc thì bông bênh vì vuốt vôi bằng tay chứ không bóng bẩy và thẳng nếp như mọi ngày. Anh mặc một chiếc quần Jeans màu xanh cổ điển, áo thun đỏ in hình một anh chàng ca sỹ nhạc Rocks như ngày xưa anh đã từng mặc khi cả bốn đi chơi ở bãi giữa sông Hồng. Bên ngoài, anh khoác một chiếc áo da màu nâu theo đúng kiểu Phan vẫn thường “đạo diễn” cho anh mặc. Những điều đó tạo cho anh một dáng vẻ khá lãng tử, chứ không chỉnh chu và ngay ngắn như cô vẫn thường nghĩ về anh. Nhưng nụ cười thì vẫn vậy, không lẫn đi đâu được, vẫn là nụ cười khiến anh trông như một đứa trẻ thật hồn nhiên.

Cô mỉm cười, ngày hôm qua cô đã quá hoảng hốt mà không nhận ra những thay đổi đó. Nhưng lúc này đây, khi cô chỉ cách anh một quãng gần, anh đứng trên bãi cát, còn cô nấp trong rừng Phi Lao. Thì tất cả tạo cho cô một ham muốn mãnh liệt, một ham muốn khiến cô phải gồng mình lên để chống lại. Ham muốn được đến gần, đứng đối diện với anh, ngắm nhìn anh cười, và nghe anh nói.

Anh thở dài. Ngày hôm qua, khi anh chênh vênh giữa sự sống và cái chết. Thì chính tiếng gọi của cô (hoặc một tiếng gọi mơ hồ nào đó mà anh nghĩ rằng đấy là tiếng gọi của cô) đã giúp anh có sự lựa chọn đúng đắn để không buông xuôi và trở về với cuộc sống. Nhưng anh đã có phần nuối tiếc khi mở mắt ra, vì anh không thấy cô đâu cả? Thậm chí anh đã thực sự hối tiếc, và tự trách bản thân mình. Bởi giá như anh được lựa chọn lại, biết đâu anh sẽ lựa chọn được gặp cô, dù chỉ là trong một giấc mơ vĩnh cửu.

Cô thở dài. Ngày hôm qua, khi cô tưởng mình đã mất anh vĩnh viễn, thì cô mới nhận ra rằng anh quan trọng với cô đến mức nào. Cô mới nhận ra rằng những lần cô nhớ về bệnh viện Cuộc Sống, về quãng thời gian hạnh phúc ngắn ngủi trong cuộc đời mình, anh luôn chiếm một vị trí

cực kỳ trang trọng. Lúc đầu cô nghĩ rằng cô nhớ anh rất nhiều là bởi cô nợ anh quá nhiều. Nhưng vào chiều hôm qua, khi cô sẵn sàng đánh đổi mọi thứ miễn là có thể cứu được anh, khi cô thấy mình đau đớn trong tuyệt vọng. Một cảm giác cô chưa từng có, dù là khi cô biết mình bị dính HIV, thì cô mới biết rằng anh có một vị trí còn lớn hơn thế nhiều. Cô biết rằng cô nhớ anh nhiều bởi vì một lý do nữa hoàn toàn khác. Nhưng ích gì chứ? Cô không có bất kỳ một quyền lựa chọn nào khác ngoài việc trốn tránh anh. Càng xa càng tốt.

Anh ngồi sụp xuống bãi cát, đưa tay gầy gầy đỡ tro vẫn còn ướt đầm sương đêm. Anh bốc một nắm tro lẫn cả cát biển, đi tới sát mép nước. Sóng biển trườn lên bãi cát, liếm cả vào giày của anh. Anh vùng mạnh tay ném ra phía biển. Gió thổi những đám cát – tro bay lả tả, biến mất trong những con sóng đang tràn lên bờ. Thở dài ảo não, anh quay về.

Cô vội ẩn mình ngay vào phía sau gốc cây, bỏ chạy nhanh đến trốn sau bức tường một quán nước được dựng trên bãi cát gần rừng Phi Lao. Cô không dám quay mặt lại nhìn, dù cô biết đây sẽ là lần cuối cùng cô còn có thể nhìn thấy anh. Cô muốn thu lại cho riêng mình những hình ảnh cuối cùng về anh nhưng cô không dám. Những giọt nước mắt cứ lặng lẽ rơi xuống.

Cô khóc!!!

Anh chợt sững người lại, đưa tay dụi mắt. Hình như anh vừa trông thấy cô? Nhưng anh nhanh chóng lắc đầu, tự mắng mình rõ là lẫn thần, có lẽ anh đang mơ. Bởi chắc là giờ này cô đang ở một nơi nào đó xa lắm, đâu thể tự nhiên xuất hiện ở trước mặt anh như vậy được. Cuộc sống đâu thể nào có nhiều sự ngẫu nhiên đến thế?

“Sao mà cứ nghĩ đến cô ấy nhiều thế hả”? Anh mắng lên thành tiếng.

Phần 40:

Chiếc xe lằm lũi rời thị xã trong im lặng. Phan cũng không dám lên tiếng chất vấn khi thấy Việt bỏ đi đâu đó để anh phải đợi một lúc lâu. Còn Việt thì trầm ngâm mãi bên tay lái, chỉ có V. Horowitz là vẫn vô tư thể hiện tài năng của mình. Mãi sau, có lẽ bức mình vì sự ngột ngạt và khó chịu trong xe hoặc vì sự “vô duyên” của Horowitz. Phan mở hộp đựng đồ ra để tìm một đĩa nhạc khác. Chết chóc trong hộp, không phải là đĩa nhạc, mà nhiều, rất nhiều những lá thư. Những lá thư có cùng một tên người nhận, nhưng chỗ dành ghi địa chỉ thì vẫn trống trơn. Phan lặng người đi.

- Cậu...

- Bỏ vào ngay – Việt quát lên, bỏ tay ra khỏi tay lái, tính cướp lại những lá thư – Cậu không được phép.

- Xin lỗi, tớ không cố ý – Phan bỏ những lá thư lại vị trí cũ, anh đóng hộp đựng đồ lại. – Nhưng cậu ...

- Tớ biết mình đang làm gì, đừng lo.

- Không, tớ chỉ không hiểu, sao cậu lại viết nhiều như thế khi mà cậu thừa biết là cậu không thể gửi đi được?

- Ngày nào tớ cũng gọi cho cô ấy. Ngày nào tớ cũng nhắn tin vào số của cô ấy. Nhưng đáp lại luôn là sự thất bại, bởi cô ấy đã tháo sim ra khỏi máy của mình. Tớ viết thư cho cô ấy, dù không bao giờ gửi, vì đó là cách duy nhất để tớ thấy mình còn có một sợi giây nào đó liên kết với cô ấy. Cho dù tớ biết tớ thật là điên rồ.

- Thật ra thì ...

- Cậu không phải an ủi tớ đâu. Cảm ơn cậu. Dù sao thì tớ vẫn cảm thấy vui vì cậu luôn ở bên tớ.

- Khách sáo bỏ mẹ! – Phan bật tiếng chửi thề, anh trầm ngâm, phân vân một lúc lâu – Tớ nghĩ, thật ra, là tớ đoán, nói thế nào nhỉ? Chiều qua, trên bãi biển, hình như tớ nhìn thấy cô ấy.

Một tiếng rít của cú phanh gấp làm bánh xe nghiêng xuống lòng đường đột ngột vang lên. Chiếc Lexus bất ngờ quay ngang, để lại những vệt cháy đen dài trên mặt đường. Cú xoay ngang đột ngột tới nỗi hất Phan va đầu vào cửa kính đầu đằng. Việt tảng lờ những tiếng càu nhàu của Phan, những chửi rủa vang lên không ngớt từ những chiếc xe đang chạy trên đường cũng hốt hoảng vì cú phanh gấp của anh. May mà không có tai nạn nào xảy ra. Anh hét lên xin lỗi không ngớt rồi dầm mạnh chân ga. Chiếc xe lại lao về phía biển.

Không khó để cả hai tìm được anh chàng cứu hộ biển tên Nam. Càng dễ dàng hơn khi Nam cho họ biết rằng cái chị Bác sỹ Hạnh mới đến đây không lâu chính là người đã giúp Việt tỉnh lại ngày hôm qua. Mọi chuyện đều đã nằm trong tầm tính toán của cả hai, nhưng Việt và Phan vẫn ôm nhau nháy mắt sung sướng như thể hai đứa trẻ khiến Nam há hốc miệng ra vì ngạc nhiên. Không biết giải thích với Nam thế nào, hai người rồi rít cảm ơn anh, vội vàng hỏi chỗ ở của Hạnh rồi tìm đến.

Một ngôi nhà nhỏ tuềnh toàng, cũ kỹ, bao quanh nhà là một hàng rào bằng tre dày đặc giống như bao ngôi nhà khác trong xóm. Điểm khác biệt và dễ nhận thấy nhất, có lẽ là cây Xoài cổ thụ và quán nước sơ sài ngoài cổng. Nhưng đón tiếp họ không phải là người họ muốn tìm, mà chỉ là một bà lão trông đã già nua lắm và bà nói mình không biết Hạnh là cô nào cả.

Sau một hồi năn nỉ, van lơn, thuyết phục, bà lão vẫn khẳng khẳng không nói cho cả hai một tin tức nào về Hạnh, chứ đừng nói là xin gặp. Dù Việt nói rằng anh đã gặp cô, đã thấy cô ngoài bãi biển. Thậm chí là có người còn nói cho anh biết chỗ ở của cô nữa. Nhưng bà vẫn cho rằng cả hai đã nhầm lẫn quá mức rồi. Bà không quen, không biết, cũng chưa từng nhìn thấy người nào như anh đã tả cả. Và bà không có thời gian để ngồi đây mà dây dưa với họ mãi. Bà đã nói rồi, bà không biết cô bác sỹ nào nói giọng bắc ở vùng này. Tốt hơn hết là cả hai nên về đi, hoặc cứ ngồi đó uống nước, nếu thích, nhưng bà sẽ không trả lời bất cứ một câu hỏi nào nữa. Không một câu nào, mong cả hai hãy thông cảm.

Đêm đã về khuya, thị xã biển đã im lìm trong giấc ngủ, trời lại có mưa, và gió lạnh. Hạnh vẫn ngồi lặng lẽ bên cửa sổ, ánh mắt đang chăm chú nhìn ra cổng, cô ngồi đó từ lâu lắm rồi. Hai người đàn ông vẫn kiên nhẫn ngồi trong đêm lạnh để đợi cô. Tại sao Việt lại phải khổ sở như vậy chứ? Cả hai chỉ tình cờ gặp nhau, rồi trở thành bạn, chỉ vậy thôi. Anh chỉ cần làm một việc đơn giản là coi như chưa từng gặp cô trên đời, và quên cô đi. Một việc đơn giản biết bao? Nhưng, cô thờ dãi, nhưng mà cô biết là anh sẽ không làm được, cả cô cũng vậy. Nỗi nhớ như một căn bệnh mãn tính trầm kha cứ âm ỷ mãi trong lòng giờ mới bộc phát. Nếu hôm nay cô không gặp anh trên bãi biển, nếu hôm nay cô không cứu anh. Nếu ông trời đừng quá tàn nhẫn

đùa giỡn cả hai, thì cô cũng không biết là cô nhớ anh nhiều đến vậy.

Đã có lúc cô ước sao được gặp anh, gặp Phan, và cả Thảo nữa. Cô ước sao mình lại được trở về những ngày hạnh phúc xưa cũ, dù chỉ một lần thôi. Nhưng ngay lúc này, khi anh đang ở ngoài kia, gần lắm, chỉ cần cô bước vài bước chân đi ra sân. Anh sẽ nhìn thấy cô, anh sẽ chạy tới. Thì cô không dám. Trước đây cô nghĩ, nếu hai người gặp nhau, cô chỉ cần từ chối không trở về làm việc cho anh là được, mọi người vẫn là bạn như thường, chỉ cần không ảnh hưởng tới cuộc sống, tới sự nghiệp của anh. Nhưng từ ngày hôm qua, từ khi cô biết anh có vị trí thật quan trọng trong cô thì cô đã quyết không gặp anh nữa. Gặp anh để làm gì chứ? Để cô làm khổ anh ư? Để cô cản bước đường đi của anh ư? Cô đã làm anh vất vả nhiều, đã làm anh khốn đốn, đã làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh. Vậy mà anh không trách cô? Vậy mà anh vẫn đến đây tìm cô? Vì sao? Tại vì sao hả Việt? Cô muốn hỏi anh cho rõ, vì sao anh lại phải khổ sở đi tìm cô như vậy? Nhưng cô không thể.

- Con ra gặp cậu ấy đi. – Bà mẹ nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô, khẽ buông tiếng thở dài.

- Con không thể, con ...

- Họ đã đến đây lần thứ ba trong ngày rồi. Họ đã biết con ở đây. Con không trốn tránh được mãi đâu.

- Mẹ à, con ...

- Nếu con không ra, có lẽ họ sẽ ngồi mãi đó. Chi bằng con nên gặp cậu ấy. Cậu ấy là một người tốt. Con không nên ...

- Nhưng nếu con gặp anh ấy, cũng có giải quyết được gì đâu?

- Ít ra con cũng nên nói chuyện với cậu ấy một lần, nói hết mọi chuyện cho nhẹ lòng con ạ.

- Con ...

- Đừng cố chấp nữa, nếu con không gặp một lần để nói cho rõ, thì cả hai sẽ không thể sống thoải mái được đâu. Con ra đi.

Buộc lại sợi dây giày thể thao cho chặt thêm một chút để chống lại cái lạnh trong đêm. Việt đứng bật dậy ngay khi anh vừa ngẩng đầu lên và thấy cô đang đi tới. Anh mừng rỡ quay qua phía bạn nhưng Phan đã biến mất từ lúc nào. Vừa mới thấy Phan ở đây cơ mà nhỉ? Sao lại đi đâu nhanh thế? Nhưng Việt chưa kịp tìm hiểu vì sao thì cô bước tới. Cô gầy đi nhiều, đôi mắt thâm quầng, có lẽ cô bị mất ngủ. Cô bước khá nhanh, nhưng vẫn lảo đảo vấp ngã.

Mưa đã ngừng rơi được một lúc lâu, đêm có lẽ đã khuya lắm. Mọi vật đều đã ngủ say, ngay cả những vì sao cũng trốn sâu vào một góc êm ái nào đó của riêng mình. Vì không còn ai canh gác trên bầu trời nên những hạt mưa được thế bắt đầu tự do rơi xuống. Mặc kệ, dường như có hai kẻ thích tiếng mưa rơi đang mãi lắng nghe nhịp điệu của mưa trong đêm cuối đông.

Việt đứng im lặng, anh vẫn mãi mê với trò chơi vẽ hình trên cát bằng mũi giày của mình. Còn Hạnh thì đang thực hành trò chơi mới học được từ lũ trẻ trong xóm. Cô thò hẳn tay ra ngoài mưa, rút hết những chiếc ngọn lá tre non ở bờ rào bằng tre cạnh quán. Cô ghim phần ngọn vào cuống, tạo thành những chiếc vòng bằng lá tre xinh xắn. Cả hai vẫn say sưa với công việc của mình mặc cho gió đang rít lên trên đầu. Có lẽ cảm thấy phạt ý vì cái giá lạnh mà mình mang lại vẫn không mấy may có một chút ý nghĩa nào với hai kẻ đang chơi trò chơi im lặng phía dưới.

Gió lại gào rú lên giận dữ, thổi ào vào trong quán, thấm dầm không gian bằng hơi nước cộng với sự buốt giá ghê người khiến Việt run lên, hai hàm răng đánh vào nhau lập cập. Hạnh ngừng trò chơi của mình lại, ánh mắt hướng về phía anh vẻ xót xa nhưng rồi lại nhanh chóng chú tâm vào việc sản xuất những chiếc vòng bằng lá tre của mình. Đến khi đã vặt trụi hết những chiếc lá tre non ở trong tầm tay của mình, cô mới phát hiện ra những chiếc vòng nằm đơn lẻ quá là không đẹp chút nào. Cô bèn tháo hết chúng ra, tỷ mỷ từng chút gắn những chiếc vòng lại với nhau thành một sợi dây xích bằng vòng tre thật dài. Việt dường như cũng cảm thấy những hình ảnh mình vừa vẽ thật là xấu xí, vậy nên anh dùng chân xóa hết đi để bắt đầu vẽ những bức tranh mới.

Giận dữ, gió thổi mạnh thêm và giục cho mưa to hơn, hắt cả nước mưa vào trong quán khiến Việt ho lên thành tiếng vì lạnh. Hạnh bối rối tiến lại gần, đưa tấm chăn mỏng mà nãy giờ cô vẫn vắt trên vai cho anh, trùm hẳn nó lên đầu Việt cho khỏi lạnh. Rồi cô bật cười khúc khích khi nhìn thấy vẻ ngoài ngô nghĩnh của Việt trong tấm chăn mỏng quăn ngoài như một cô gái hồi giáo đội khăn trùm đầu chỉ để hở mặt. Nụ cười nhanh chóng thể hiện thứ quyền năng đặc biệt của mình, bức tường ngưng ngưng, lúng túng, và căng cứng ngăn cách giữa cả hai lập tức bị tan biến hết. Cho dù chỉ là trong chốc lát. Việt cũng mỉm cười ngưng ngưng, anh nhìn cô, rất ân cần và âu yếm.

- Dạo này em thế nào?

- Tốt ạ, em nghĩ thế. Còn anh?

- Tuyệt vời, anh đoán thế. Chỉ là thiếu em thì Bệnh viện hơi khốn đốn một chút. Mọi người rất nhớ em, – Việt cười, rồi vẫn kiểu cười ngưng ngưng như thế, anh ngập ngừng một lúc lâu – cả anh cũng thế.

- Em xin lỗi.

- Ừm!

Sự yên tĩnh của màn đêm lại được tái lập chỉ trong phút chốc, dường như chút xao động vừa qua không có một chút ảnh hưởng nào với cả hai. Bởi họ nhanh chóng quay lại với công việc yêu thích của mình. Sợi dây xích lá tre của Hạnh giờ đã được nối thêm ra một đoạn dài nữa, còn Việt thì bắt đầu một trò chơi mới, có lẽ anh đang muốn tìm hiểu kết cấu của thứ cát ở vùng này, bởi anh cứ mãi di di mũi giày lên nền cát. Mãi sau, khi sự kiên nhẫn đã đi quá giới hạn của nó, cô lên tiếng:

- Tại sao?

- Tại sao cái gì? – Anh hỏi lại, dù thực sự thì anh thấy mình thật quá nực cười với câu hỏi ngớ ngẩn vừa rồi.

- Tại sao cứ phải tìm em cho bằng được. – cô tỏ ra rất kiên nhẫn.

- Anh kể cho em nghe một câu chuyện nhé?

Cô tỏ vẻ ngạc nhiên khi nghe thấy câu trả lời của anh, có lẽ cô chờ đợi một câu trả lời khác kia. Nhưng rồi cô không nói gì, chỉ hơi cúi mặt xuống, vẻ chờ đợi.

- ...

- Sao anh không kể đi? Em đợi lâu lắm rồi.

- Anh chưa nghĩ ra nên bắt đầu từ đâu.

- ...

- ...

- Hài hước nhỉ? – Cô lại phá vỡ sự im lặng.

- Em bảo gì?

- Không! Em có nói gì đâu?

Anh cười lặng lẽ, anh đã nghĩ ra rất nhiều điều để nói với cô. Nhưng rồi khi gặp cô thì anh quên hết. Anh không biết bắt đầu từ đâu? Và như thế nào? Nói chuyện gì với cô giờ nhỉ? Nói rằng anh nhớ cô? Hay nói về mẹ cô để cô yên tâm? Hay là kể cho cô chuyện Hoàng Việt đã bị đuổi khỏi ngành vì bị tố cáo việc anh ta đòi phong bì của bệnh nhân và bớt xén vật tư tiêu hao của bệnh viện? Anh không biết, cô đang đứng trước mặt anh, vẫn đáng vẻ quen thuộc như thế, nhưng khả năng ngôn ngữ đang dần trở nên là một món quà xa xỉ đối với anh. Cô nhìn anh thông cảm.

- Hà Nội thế nào anh?

- Vắng em thì xuống sắc một chút, nhưng nói chung là vẫn kiêu sa chán.

- Anh trở lại bình thường rồi đấy. – Cô bật cười, cố làm không khí trở nên tự nhiên hơn.

- Lạ thật, anh đã nghe câu nói này ngày hôm qua, từ Phan. Hoặc đại loại thế. Bây giờ trông anh giống như là một con người khác lắm à?

- Đại loại thế. – Cô lại bật cười, lần này trông nụ cười có vẻ tự nhiên hơn.

- Đi dạo nhé.

- Đang mưa mà anh?

- Không to lắm đâu, với lại, anh vừa kiếm được một tấm áo mưa loại xịn đây rồi – anh nâng tấm chăn lên ngang đầu, ra hiệu cho cô nắm lấy một góc. Điều bộ của anh khiến cô phá lên cười nắc nẻ.

- Coi bộ ổn rồi đây. Giờ là lúc mình nên nghĩ tới vòi nước nóng và chiếc giường thật êm. Cố lên nhé, anh bạn thân mến.

Phan rời khỏi bụi cây, mưa làm áo anh ướt hết, lạnh run lên. Anh bước vội vã về phía khách sạn, trước khi chính bản thân mình trở thành một chiếc kem khổng lồ. Chiếc mobile trong túi rung lên từng hồi, tiếng chuông báo hiệu anh có tin nhắn, ai nhắn tin cho mình lúc 3h sáng thế này nhỉ? Anh tự hỏi.

- *Anh đang ở đâu thế? Em đã ra Hà Nội sáng nay, cứ tưởng sẽ gặp được anh, nhưng anh không về nhà. Lạnh quá, em không ngủ được, em nhớ vòng tay ấm áp của anh. Anh mau về nhé. Em nhớ anh.*

Phần Cuối:

Không một lời, sự im lặng được tôn trọng tuyệt đối cho dù họ đã có đặc điểm nhận dạng của mọi loại cây, quán xá, nhà cửa, cột đèn đường trong chuyến đi dạo dài dằng dặc của mình. Rồi khi ánh bình minh đang sắp lấp ló, thì cũng đến lúc họ dừng cuộc “đi dạo” trên bãi biển. Anh kéo tay cô ngồi xuống bãi cát, cát rất mịn. Ánh mặt trời kéo dài bóng hai người đổ xuống bãi biển. Anh lơ đãng vẽ lên bãi cát những hình thù mà khó có ông họa sỹ nào định nghĩa được đó là hình gì? Cô bị hút hồn bởi vẻ đẹp mê hồn của buổi bình minh đang lên. Cuối cùng, khi mặt trời đã nhô hẳn lên khỏi mặt biển, cô đứng dậy.

- Em về đây. Anh cũng về đi, công việc của anh đang chờ đấy.

- Đứng! – Hốt hoảng như sợ cô tan biến mất vào hư không, anh nắm vội lấy tay cô. – Em đừng đi.

Cô ngừng lại, nhìn anh chăm chú. Ánh mắt của cô làm anh lúng túng hồi lâu, mãi vẫn không tìm thấy lời gì để nói. Anh ngập ngừng.

- Em đừng về.

- Em phải về - Cô cố rút ra khỏi tay anh, bước đi vội vã – em phải về đây. Anh nhớ giữ gìn sức khỏe.

Cô bước đi, những bước chân vội vã, những bước chân dứt khoát. Cô bước thật nhanh, thật vội vàng trước khi tình cảm có thể chiến thắng lý trí mà bắt cô quay lại. Hai bàn chân như đeo chì nặng trĩu, khiến cô phải gồng mình lên. Hàm răng cắn chặt vào nhau, cảm bạnh ra, nước mắt giàn giụa trên mi.

Anh đứng bật dậy, anh muốn chạy theo cô, năn nỉ cô đừng đi. Anh tưởng như niềm vui, niềm hạnh phúc và cả ý nghĩa của cuộc đời anh đang rời bỏ anh theo từng bước chân cô. Anh hét vội theo khi cô đã bước đi khá xa trên bãi biển, tiếng hét kéo cô đứng sững lại.

- Anh yêu em!

Gió thổi rất nhẹ, và nắng dịu dàng. Sóng biển nhảy múa trên bờ cát, cô quay người lại. Cô nhìn anh, ngỡ ngàng, bối rối. Anh vừa nói gì vậy? Cô mím môi, cúi đầu xuống, hai bàn tay ngượng ngùng vì không biết để vào đâu cứ xoắn vào nhau. Cô đã lờ mờ nhận ra tình cảm của anh, nhưng khi được anh nghe anh thốt lên thành lời, nó vẫn gây cho cô một cú sốc thực sự. Cô không còn tin vào tai mình nữa. Nhưng bàn chân cô vẫn không dừng lại, cô vẫn bước đi rất nhanh trên cát. Anh chạy theo cô, từ phía sau, anh ôm lấy cô, rất chặt. Cô cố vùng khỏi vòng tay anh nhưng không được.

- Anh buông em ra.

Việt ôm chặt lấy cô như thể sợ rằng nếu anh buông tay ra thì cô sẽ bay đi mất. Mãi đến khi cô nhắc đến lần thứ ba câu nói của mình, anh mới bối rối xin lỗi rồi buông cô ra, nhanh chóng xoay người đứng đối diện với cô. Cô đang quay mặt đi, lau vội những giọt nước mắt trên mi. Anh nắm lấy tay cô, ánh mắt nhìn cô dịu dàng, nhưng cháy bỏng.

- Anh yêu em!

- Anh điên rồi. Anh không thể.

- Có chứ, anh yêu em. Hãy quay về với anh. Bệnh viện cần em, bệnh nhân cần em. Và anh rất cần em.

- Việt - Cô bật khóc - Xin anh, em không thể.

- Tại sao?

- Tại vì, - cô nức nở - vì ...

- Anh không cần biết vì sao, chỉ cần biết rằng anh yêu em. Anh chỉ cần có em thôi.

- Em xin lỗi, - cô giật mạnh tay khỏi tay anh, dù mỗi câu nói là một lưỡi dao lạnh lòng đâm vào tim cô. - Em không yêu anh.

- Em nói dối - Việt hét lên - nói dối.

- Em nói thật. - Hàm răng cắn vào môi cô run run - em xin lỗi.

- Em nói dối, hãy nhìn vào mắt anh đây này. Em đang nói dối. Tại sao?

- Em xin lỗi - Hạnh khụy xuống, cô chỉ biết lặp lại lời xin lỗi của mình - em xin lỗi.

- Anh không chấp nhận điều đó. Anh biết em làm thế là vì anh, - anh cúi xuống nâng cô lên - nhưng em sai rồi, anh không cần em làm gì cho anh hết, vì anh chỉ cần em thôi.

- Tại sao? Tại sao lại là em chứ?

- Bởi vì anh sinh ra là để thuộc về em, em sinh ra là để mang lại hạnh phúc cho anh. Hạnh à! ***Bởi vì chúng ta thuộc về nhau.***

- Còn có biết bao nhiêu cô gái khác, những người ... - cô bối rối, không tìm ra từ phù hợp - những người ... hơn em. Xin anh hãy nghe em. Những người đó mới là những người có thể mang cho anh hạnh phúc. Em thì không.

- Không! Sẽ không ai có thể mang lại cho anh hạnh phúc ngoài em. Bởi vì người anh yêu là em. Anh chỉ yêu em thôi. Cho dù ai có nói gì đi nữa, cho dù ngày mai bầu trời có sập xuống. Thì anh vẫn cứ muốn hét lên cho cả thế giới này biết rằng anh yêu em. Nghe anh này, anh yêu em. Cuộc sống sẽ còn ý nghĩa gì khi không có tình yêu? Chính em đã giúp anh tìm ra điều đó đấy. Nghe anh, anh không quan tâm tới việc ông trời cho em bao nhiêu thời gian? Một ngày? Một tháng? Một năm? Anh không cần biết. Sống một trăm năm để làm gì nếu chỉ sống trong cô đơn và lạnh lẽo? Anh thà sống một ngày mà có em, có tình yêu và niềm hạnh phúc còn hơn. Anh muốn mỗi buổi sáng, anh sẽ thức em dậy bằng một nụ hôn. Chào đón em bằng một đoá hồng thơm ngát, và mình sẽ cùng nhau trang trí ngôi nhà của chúng mình. Anh sẽ phụ em nấu bếp, bù lại, em sẽ giúp anh lau nhà. Và mỗi buổi tối, chúng ta sẽ cùng nhau đàm đạo với Chopin. Em biết không? Ông ấy sẽ giận anh lắm nếu anh để em rời xa khỏi vòng tay của mình.

- Việt à! Em không thể ...

- Em có thể. Khi người ta có tình yêu, không có gì là không thể. Chúng ta sẽ xây dựng một gia đình hạnh phúc. Và những đứa con nữa, nếu mình không thể có con, mình sẽ xin con nuôi. Anh sẽ nuôi dạy chúng, anh sẽ là người cha tốt, và em là người mẹ tuyệt vời.

- Em xin lỗi, - Hạnh khóc nức nở - Chúng ta không thể.

- Thôi được. - Việt rút trong túi áo ra một chiếc syringe, có lẽ anh đã chuẩn bị từ trước. Hạnh hơi lùi người lại, cô biết không đời nào anh hại cô, nhưng cô đã đoán được anh muốn làm gì?

Một ý định thật điên rồ, nhưng cô sẽ không bao giờ để anh cũng mang bệnh như cô. Anh nói, với giọng nhẹ nhàng nhưng cực kỳ nghiêm túc – Anh sẽ không để em lo lắng cho anh nữa. Chúng ta sẽ cùng nhau chung niềm vui, hưởng hạnh phúc, và cùng nhau chịu mọi nỗi đau. Cùng nhau chống lại căn bệnh khủng khiếp này. Khi em đau, anh sẽ nắm lấy tay em, truyền cho em sức mạnh. Khi em khóc, anh sẽ ôm em vào lòng, cứ dựa vào vai anh mà khóc. Khi em cười, anh sẽ hoà chung niềm vui đó của em, chúng ta sẽ nhân niềm vui ấy lên mãi. Tất cả, tất cả mọi thứ, anh đều muốn chúng ta làm cùng nhau.

- Anh điên rồi.

- Không! Anh chỉ yêu em thôi. Hãy để anh được ở bên em, hay để anh đi cùng em, đến bất cứ nơi nào, đến cuối cuộc đời, em nhé?

Cô ngã vào vòng tay mạnh mẽ của anh đang mở rộng chờ đón. Không một nụ hôn, chỉ có những giọt nước mắt. Những giọt nước mắt hạnh phúc. Có hề gì đâu, khi họ đã thuộc về nhau? Người ta biết mình thuộc về ai đó khi hai trái tim cùng hoà nhịp đập, khi họ thấy không thể sống thiếu người đó chứ không phải chỉ là khi họ trao nhau những nụ hôn.

Ai đó đã nói, nếu có nơi nào mà đất và trời hoà vào cùng nhau, thì đó chính là ở biển cả. Và tình yêu nói, nếu có một nơi mà hai tâm hồn hoà vào làm một, tạo nên một sức mạnh lớn hơn mọi khó khăn, thử thách, đó chính là trong tình yêu.

Mùa xuân đã bắt đầu đặt dấu ấn của mình lên khắp phố phường bằng những chồi non lú nhú xanh mướt trên những cây bàng dọc hè phố. Hà Nội được tô điểm thêm những sắc màu tươi tắn bởi những gánh hàng hoa của cô hàng hoa có nụ cười khiến người khác bối rối. Bởi không biết điều gì rạng rỡ, tươi tắn hơn? Nụ cười của các cô hàng hoa hay những đoá hoa? Những cây hoa Sưa cũng bắt đầu trở mình, phủ lên cành những tán lá màu xanh non đặc trưng của mình. Chỉ chờ khi tháng ba về, là những bông hoa Sưa lại ào ra bất ngờ trắng xóa, rơi đầy vỉa hè. Những bông hoa ly ti trắng xoá bay lả tả trong không gian như tuyết miền nhiệt đới khiến cho những du khách phải ngẩn ngơ đứng lại ngắm nhìn mãi. Những bông hoa sưa rồi sẽ rơi đầy trên mái tóc của những người ngồi trên hai chiếc Vespa chạy chậm chậm trên đường.

Mùa xuân tình yêu chưa bao giờ trở về trọn vẹn đến thế, sau một mùa đông lạnh lẽo và khắc nghiệt.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>